

รายงานการวิจัย

การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาปชาบดีเถรี

วิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

THE ANALYSIS ON ENGLISH LEARNING PROBLEMS OF
THE STUDENTS OF MAHAPAJAPATI BUDDHIST COLLEGE,
MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

บัณฑิตกา จารุมา

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
กองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม (ววน.)
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

รายงานการวิจัย

การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาปชาบดีเถรี

วิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

THE ANALYSIS ON ENGLISH LEARNING PROBLEMS OF
THE STUDENTS OF MAHAJAPATI BUDDHIST COLLEGE,
MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

บัณฑิตกา จารุมา

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
กองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม (ววน.)
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2. เพื่อวิเคราะห์สาเหตุและปัจจัยของปัญหาข้างต้นตามสภาพจริงของนักศึกษาเป็นรายชั้นปี และ 3. เพื่อเสนอแนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ

ผลการวิจัย พบว่า 1. สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของแต่ละชั้นปีมีลักษณะคล้ายคลึงกันโดยเฉพะอย่างยิ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่นำไปสู่สภาพปัญหาดังกล่าว แต่สภาพปัญหาพิเศษที่พบเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คือ สถานการณ์การเมืองในประเทศเมียนมาร์ส่งผลให้ไม่สามารถมาเรียนที่ประเทศไทยได้ 2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามทัศนะของนักศึกษามีทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านสถานศึกษา และด้านบริบททางสังคมของผู้เรียน โดยปัจจัยที่สร้างผลกระทบทางลบมากที่สุด คือ ด้านผู้สอน 3. แนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ ควรสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นความอดุสาหะแก่ผู้เรียน โดยให้มีส่วนร่วมในการออกแบบกระบวนการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล ผู้สอนควรมีการพัฒนาศักยภาพตนเองสม่ำเสมอ ควรทำความเข้าใจต่อผู้เรียนด้านวิสัยทัศน์ และอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ควรแนะนำช่องทางการเรียนรู้ด้วยตนเองแก่ผู้เรียนเพื่อให้สามารถค้นคว้าและเรียนรู้ได้อย่างยั่งยืน ควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นกัลยาณมิตร ควรมีการบริหารงบประมาณเพื่อพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน และควรปรับปรุงการสอนทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

คำสำคัญ: ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ, มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Abstract

This research is a qualitative research, which aims: Firstly, to study problem conditions of English study of the students of English for Communication Program of Mahapajapati Buddhist College, Mahamakut Buddhist University; Secondly, to analyze factors of the problems in the real conditions of each year students; and thirdly, to offer the ways to improve the English teaching.

The research revealed that first, the problem conditions of each year students had the similarity especially the factors leading to the problems. One special condition for the first-year students was a political emergency in Myanmar that made them cannot come to Thailand. Second, for the factors affecting to the English study based on the students' views were found that there were 5 factors. They were Curriculum, Student, Lecturer, Education Institute, and Social Context of the Students. The most negative factor was Lecturer. Third, the ways to improve English teaching are that: should make the students to have a motivation to study and encourage their attempts by permitting the students' participation on the teaching and studying process and also the evaluation; the lecturers should develop their potential regularly; should clearly explain about the university's vision and Buddhist identity to the students; should recommend the sustainable learning method from the self-learning channels to the students; should make the friendly atmosphere for the students; should manage some budgets to develop the teaching and studying facilities and should improve the teaching of listening, speaking, reading, and writing skills.

Keywords: English Learning Problem, Mahapajapati Buddhist College, Mahamakut Buddhist University

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัย เรื่อง “การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” ซึ่งได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม (สกสว.) ประจำปีงบประมาณ 2564 สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยความกรุณาและคำแนะนำอย่างดียิ่งของท่านผู้ทรงคุณวุฒิและการประสานงานอย่างดีของผู้ประสานงานจากสถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

เริ่มต้นจาก ขอกราบขอบพระคุณ พระเทพวัชรเมธี อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พระอุดมธีรคุณ ผู้อำนวยการ มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้ให้การสนับสนุนการทำวิจัยและอนุญาตให้เดินทางประสานงานโดยไม่ขัดข้อง

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ เจ้าหน้าที่ ทุกรูป ทุกท่าน คอยช่วยเหลือ คั่นคว้าข้อมูล และอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ด้วยดีตลอดมา ขอขอบคุณผศ.ดร.ประวีณรตา สุขรัตน์ฤทธิ ผู้ให้คำแนะนำในการทำวิจัยโดยภาพรวม ขอขอบคุณ Miss Nang Mwe Kham ผู้ช่วยนักวิจัยที่ทำหน้าที่ได้ดียิ่ง ขอขอบคุณนักศึกษาศาษาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล เพื่อทำวิจัยจนสำเร็จตามวัตถุประสงค์

ท้ายที่สุด ขอขอบคุณนักคิดและนักวิชาการทุกท่านที่มีรายชื่อในรายงานวิจัยชิ้นนี้ล้วนมีส่วนก่อให้เกิดปัญญาและแนวคิดต่างๆ ในผลงานนี้ ผู้วิจัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่า การศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม (สกสว.) มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย หน่วยงานภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา และผู้ที่สนใจ ในการนำไปประยุกต์ใช้ในโอกาสต่อไป

นางสาวบัณฑิตา จารุมา
นักวิจัย

คำนำ

รายงานการวิจัยฉบับนี้เกิดขึ้นเพราะแรงบันดาลใจจากการสนทนากับนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และการพยายามแก้ปัญหาาร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนของสาขาวิชา ฯ ให้ดีขึ้น

สภาพปัญหา ปัจจัยของปัญหา และแนวทางการปรับปรุงการเรียนการสอนที่ปรากฏในงานวิจัยเล่มนี้จึงมาจากข้อมูลสภาพจริงที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และได้ถูกนำเสนอเข้าที่ประชุมอาจารย์ประจำสาขาวิชา ฯ รวมถึงการปรับเปลี่ยนเชิงนโยบายของการบริหารหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ข้อค้นพบจากงานวิจัยชิ้นนี้นอกจากเป็นประโยชน์ต่อสาขาวิชา ฯ และมหาวิทยาลัย ฯ แล้ว จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนแก่ผู้สอนหลักสูตรภาษาอังกฤษอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเชิงนโยบายของมหาวิทยาลัย ฯ อีกด้วย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	ง
คำนำ	จ
สารบัญ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	2
1.4 สมมติฐาน	3
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย	4
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นหลัก	5
2.2 แนวคิดหลักการจัดการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จ	6
2.3 แนวคิดองค์ประกอบการจัดการสอน	6
2.4 ทฤษฎีการเรียนรู้	7
2.5 แนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	8
2.6 ข้อมูลพื้นฐานของมปาชบติเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	9
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	16
3.1 ผู้ให้ข้อมูล	16
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	16
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	20
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	20

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	23
4.1 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	23
4.2 สาเหตุและปัจจัยของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษตามสภาพจริงของนักศึกษาเป็นรายชั้นปี	31
4.3 แนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ	34
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	37
5.1 สรุปผลการวิจัย	37
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	45
5.3 ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	
- ตัวอย่างการเก็บข้อมูล	
- ประวัติผู้วิจัย	
- ใบรับรองจริยธรรมการวิจัย	

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยตั้งอยู่ที่ ตำบลภูหลวง อำเภอปักธงชัย จังหวัดนครราชสีมาซึ่งเป็นจังหวัดที่ได้เคยได้รับการเสนอให้เป็น “เมืองหลวงใหม่” ของประเทศด้วยมีพื้นที่จำนวนมากคิดเป็นจำนวน 20,493.976 ตารางกิโลเมตร (จังหวัดนครราชสีมา, 2562) เป็นเมืองทางผ่านหรือเป็นประตูสู่การเดินทางไปสู่จังหวัดอื่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกจังหวัด และกำลังจะเป็นศูนย์กลางความเจริญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งส่งผลให้จังหวัดนครราชสีมาเติบโตในทิศทางของเศรษฐกิจแบบทุนนิยม โดยท่ามกลางการเติบโตนี้ได้ปรากฏความเหลื่อมล้ำทางสังคมของประชาชนในจังหวัดและภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นอย่างมาก ดังปรากฏในรายงานการวิจัยของปรีชา อุตระกุล และเอกรัตน์ เอกศาสตร์ (2559: 35-62) ที่ระบุว่า พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือปรากฏความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ ความเหลื่อมล้ำของการถือครองทรัพย์สิน ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา และความเหลื่อมล้ำทางด้านสาธารณสุข จึงกล่าวได้ว่าประชาชนในจังหวัดนครราชสีมาเป็นหนึ่งในกลุ่มที่ประสบปัญหาความเหลื่อมล้ำนี้

นอกจากนั้นด้วยบริบทโลกที่แต่ละประเทศต้องการพัฒนาตนเองล้วนอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือระดับนานาชาติ จึงส่งผลให้ประเทศไทยเข้าร่วมกลุ่มสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations หรือ AEC) หรือเรียกสั้นๆ ว่า “อาเซียน” โดยหนึ่งในเป้าหมายสำคัญของสมาคมฯ คือ “สร้างความยั่งยืนในทุกมิติ” (สำนักเลขาธิการอาเซียน: 2562) อันรวมถึงการสร้างความยั่งยืนทางการศึกษา ทางเศรษฐกิจและการพัฒนา ด้วยเหตุนี้สถาบันการศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญในการนำพาประเทศให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวเพราะการพัฒนาที่ยั่งยืนจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยทักษะ สมรรถนะและความสามารถของประชากรที่ได้รับการศึกษาเป็นกำลังหลัก ทักษะหนึ่งที่สำคัญในการยกระดับความสามารถการขับเคลื่อนสมรรถนะในการพัฒนาประเทศคือ ภาษาอังกฤษ

มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยฯ ตระหนักถึงความสำคัญของบทบาทการลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาและเห็นคุณค่าของทักษะภาษาอังกฤษ จึงเปิดการเรียนการสอนสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับปริญญาตรีในปี พ.ศ. 2560 โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือ แม่ชีและสตรีไทยโดยเฉพาะสตรีในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และสตรีต่างชาติโดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียน เพราะต้องการส่งเสริมสิทธิการเข้าถึงการศึกษาของสตรี สร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ และเผยแพร่แนวคิดทางพระพุทธศาสนาอันช่วยสร้างภูมิคุ้มกัน “ภัยทางจิตใจ” ที่สามารถเกิดขึ้นได้ท่ามกลางเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ดังนั้น แนวคิดหลักของมหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยฯ จึงอยู่บนวิถีการสร้างสตรีวิถีพุทธผู้มีความ

พร้อมทั้งทักษะภาษาอังกฤษ มีสมรรถนะและความสามารถเหมาะสมแก่การพัฒนาประเทศในศตวรรษที่ 21 ตามเจตนารมณ์ของ “อาเซียน” ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น โดยปัจจุบัน สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีนักศึกษา 3 ชั้นปี แบ่งเป็นชั้นปีที่ 1 จำนวน 15 คน และชั้นปีที่ 2 จำนวน 26 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 16 คน รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 57 คน

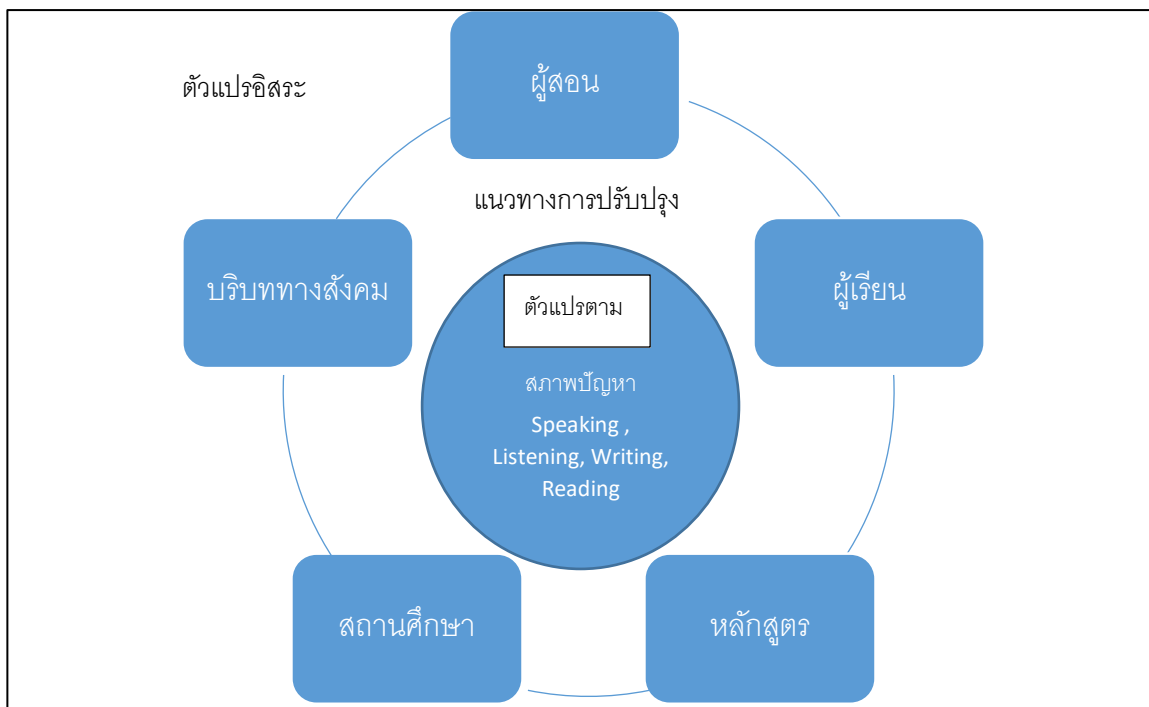
ด้วยเหตุที่มีนักศึกษาทั้งชาวเมียนมาร์ ชาวลาวและชาวไทย ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษจึงมีความหลากหลาย ตัวอย่างเช่น ปัญหาความแตกต่างด้านพื้นฐานภาษาอังกฤษ ปัญหาการขาดความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ปัญหาการแทรกแซงของภาษาแม่ในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งมีความต่างกันเล็กน้อยแตกต่างกัน โดยภาพรวมนักศึกษาไทยจะมีพื้นฐานด้อยกว่านักศึกษาพม่า ด้วยเหตุนี้เมื่อจำเป็นต้องเรียนรวมกัน ผู้สอนจึงต้องออกแบบวิธีการสอนที่รองรับความหลากหลายนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาว่ามีสภาพปัญหาอย่างไร อะไรคือสาเหตุและปัจจัยของปัญหา และจะมีแนวทางใดที่แก้ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น เพื่อนำมาพัฒนาการสอนให้มีมาตรฐานและสอดคล้องกับความต้องการและพื้นฐานของนักศึกษา

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระสงฆ์ราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
- 1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยของปัญหาข้างต้นตามสภาพจริงของนักศึกษาเป็นรายชั้นปี
- 1.2.3 เพื่อเสนอแนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระสงฆ์ราชูปถัมภ์ ฯ

1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้พัฒนากรอบแนวคิดการวิจัยจากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนแก่นักศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทย แล้วสรุปเป็นหมวดหมู่และความสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

1.4 สมมติฐาน

ปัจจัยจากตัวผู้สอน ปัจจัยจากตัวผู้เรียน ปัจจัยของสถานศึกษา ปัจจัยของหลักสูตรที่ใช้ในการสอน และบริบททางสังคมของผู้สอนและผู้เรียน เป็นปัจจัยให้เกิดปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ ดังนั้น แนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษจึงควรแก้ไขที่ปัจจัยดังกล่าว

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” มีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1) **ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูล** เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ จึงเรียกประชากรในการศึกษาว่าผู้ให้ข้อมูลอันได้แก่ นักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ณ มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา 2561-2563 ชั้นปีที่ 1 จำนวน 15 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 26 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 16 คน จำนวน 57 คน เป็นเพศหญิงทั้งหมด จำแนกเป็นชาวไทยจำนวน 2 คน ชาวเมียนมาร์ 54 คน และชาวลาว 1 คน

2) **ขอบเขตด้านเนื้อหา** ได้แก่ 1) สภาพปัญหาจากการเรียนทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน และ 2) ปัจจัยที่เหตุของการปัญหาการเรียน ได้แก่ ปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้สอน ปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้เรียน ปัจจัยของสถานศึกษา ปัจจัยของหลักสูตรที่ใช้ในการสอน และบริบททางสังคมของผู้สอนและผู้เรียน

3) ขอบเขตด้านพื้นที่การศึกษา ได้แก่ มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ต.ภูหลวง อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา

4) ขอบเขตเชิงเวลา คือ เดือนมกราคม พ.ศ.2564 – เดือนมีนาคม พ.ศ. 2565

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

สภาพปัญหาการเรียน หมายถึง สภาพปัญหาการพูด การอ่าน การฟัง การเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ปัจจัย หมายถึง ผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร สถานศึกษาและบริบททางสังคมของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาทั้งสัญชาติไทยและสัญชาติอื่นที่ศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ ในปีการศึกษา 2561-2563

ผู้สอน หมายถึง อาจารย์ผู้สอนสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสังกัดมหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ

ผู้เรียน หมายถึง นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดำเนินการสอนที่มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ

สถานศึกษา หมายถึง มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บริบททางสังคม หมายถึง สภาพแวดล้อมในครอบครัวและสภาพแวดล้อมในมหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ ของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) ทราบสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

2) ทราบแนวทางการปรับปรุงการจัดการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาที่ศึกษาที่มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ

3) เป็นองค์ความรู้ด้านปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาบัณฑิตเถรีวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย” ได้ใช้แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นหลัก
- 2.2 แนวคิดหลักการจัดการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จ
- 2.3 แนวคิดองค์ประกอบการจัดการสอน
- 2.4 ทฤษฎีการเรียนรู้
- 2.5 แนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 2.6 ข้อมูลพื้นฐานของมหาบัณฑิตเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นหลัก

อีริค เจนเซน (เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ, 2551: 3-4) เสนอว่า การเรียนรู้ที่ดีที่สุดจะเกิดขึ้นตามลำดับ 5 ขั้นตอนต่อไปนี้

(1) **ขั้นเตรียมการ (Preparation Stage)** เป็นกระบวนการเริ่มต้นของสมองก่อนที่จะเตรียมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ควรเริ่มต้นให้ผู้เรียนรู้ด้วยการทบทวนความรู้เดิมหรือให้ความรู้เดิมเป็นภาพเพราะหากไม่มีพื้นความรู้ผู้เรียนอาจไม่เข้าใจเนื้อหาในขั้นต่อไปได้

(2) **ขั้นรับรู้ (Acquisition Stage)** ในช่วงนี้สมองจะซึมซับข้อมูลส่วนเล็กๆ แล้วประสานต่อกันเป็นรูปแบบและประสบการณ์ ดังนั้นในขั้นนี้ การเรียนจึงควรมุ่งเน้นกระตุ้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ ตัวอย่างกิจกรรมเชื่อมโยงความรู้ เช่น การอภิปราย การบรรยาย การสร้างสิ่งแวดล้อมให้เป็นสิ่งเรา การทำให้เห็นภาพ การลงมือปฏิบัติ การแสดงตัวอย่าง เป็นต้น ผู้เรียนจึงควรได้ปฏิบัติและพูดมากกว่านั่งฟังในห้องเรียน

(3) **ขั้นขยายรายละเอียดเพิ่มเติม (Elaboration Stage)** เป็นการลดช่องว่างระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน โดยกระทำได้จากให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม แก้ไข ย้อนกลับในบทเรียน เช่น มีการทดสอบแล้วให้คำเฉลย มีการย่อความ สรุปความ การแสดงบทบาทสมมติสะท้อนผลการเรียนรู้ การออกนอกห้องเรียนเพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์ ซึ่งจะทำให้การทำงานของประสาทผู้เรียนได้พัฒนาจากการลองผิดลองถูก

(4) **ขั้นความทรงจำ (Memory Foundation Stage)** เป็นลักษณะเฉพาะของบุคคล ซึ่ง

แต่แต่ละคนจะมีความสามารถในขั้นนี้ไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย เช่น การพักผ่อนที่เพียงพอ ระดับของอารมณ์ การทรงจำ คุณภาพและปริมาณการเชื่อมโยงระดับสมอง สภาวะความรู้เดิมของผู้เรียน

(5) ขั้นบูรณาการนำไปใช้ (Functional Integration Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนระลึกถึงและนำไปใช้ได้ซึ่งขั้นตอนนี้สำคัญที่สุดเพราะเป็นการทำให้บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้แต่ละรายวิชา ผู้สอนจึงต้องออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนได้สะท้อนความรู้และทดลองนำความรู้ไปใช้จริง

2.2 แนวคิดหลักการจัดการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จ

จอห์น บี แครร์รอล (เสวาลักษณ์ รัตนวิชัย, 2551: 5) เสนอแนวคิด 5 ประการสำหรับการจัดการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จ ได้แก่

(1) ความถนัดของผู้เรียน (Learner's Aptitude) เพราะแต่ละคนมีความถนัดแตกต่างกัน ส่งผลให้ระยะเวลาในการเรียนรู้ของแต่ละคนไม่เท่ากัน แต่ทุกคนสามารถเรียนรู้ได้

(2) ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียน (Learner's Intelligence) ผู้เรียนแต่ละคนความสามารถทางสติปัญญาแตกต่างกัน ส่งผลให้ระยะเวลาในการเรียนรู้แตกต่างกัน

(3) ความพยายามอดทนของ ผู้เรียน (Learner's Perseverance) ผู้เรียนมีความสนใจและความต้องการในการเรียนรู้แตกต่างกัน จึงส่งผลให้มีแรงจูงใจการเรียนรู้แตกต่างกัน

(4) คุณภาพในการสอน (Quality of Instruction) กลวิธีการสอนแตกต่างกัน ส่งผลให้การเรียนรู้ของผู้เรียนแตกต่างกัน

(5) โอกาสในการเรียนรู้ (Learning Opportunity) ผู้มีโอกาสน้อยกว่าย่อมได้รับโอกาสให้เรียนรู้ได้ดีกว่าผู้มีโอกาสน้อย

2.3 แนวคิดองค์ประกอบการจัดการสอน

เสวาลักษณ์ รัตนวิชัย (2551: 6) ระบุว่า องค์ประกอบการจัดการสอนที่ได้ผลต้องประกอบด้วย 6 ประการดังต่อไปนี้

(1) หลักการและแนวคิดทฤษฎีวิชาที่สอน (Approach) ผู้สอนต้องศึกษาหลักการและทฤษฎีโดยละเอียด พิจารณาหลักการและแนวโน้มของวิชาที่สอนตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

(2) วิธีการสอน (Method of Teaching) ผู้สอนต้องศึกษาแนวโน้ม ทฤษฎี งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนเพื่อสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม

(3) เทคนิคการสอน (Techniques of Teaching) ผู้สอนควรมีวิธีการสอนต่างๆ เพื่อให้การสอนประสบผลสำเร็จ เช่น การตั้งคำถาม การอภิปราย การเสริมการเรียนรู้

(4) หลักสูตร (Curriculum) ผู้สอนต้องเข้าใจหลักสูตร ตั้งแต่ปรัชญา วัตถุประสงค์ หลักการ รายละเอียดวิชา การวัดและประเมินผลเพื่อสามารถวางแผนการสอนได้อย่างเหมาะสมต่อระยะเวลา

(3) สื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ (Teaching Materials) ผู้สอนต้องเตรียมการนำเสนอเนื้อหา สื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์ในการสอนที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

(4) บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน (Role of Teachers and Students) ผู้สอนต้องเตรียมการสอนทั้งระยะสั้นและระยะยาว และดำเนินการเป็นขั้นตอนอย่างเหมาะสมและราบรื่น

2.4 ทฤษฎีการเรียนรู้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (ศุภวรรณ ต้นตสุทธิ, 2559: 7) ได้เชื่อมโยงทฤษฎีการเรียนรู้กับแนวคิดของธอร์น ไค้ ไว้ดังนี้

(1) กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ความพร้อมของวุฒิภาวะ อวัยวะร่างกายต่างๆ และจิตใจของผู้เรียนมีผลต่อความพึงพอใจในการเรียน

(2) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) เป็นการสร้างความมั่นคงของผู้เรียนผ่านความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและสิ่งตอบสนองด้วยการฝึกทำซ้ำบ่อยๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร โดยกฎนี้มีข้อย่อย 2 ข้อ คือ

- กฎแห่งการใช้ กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนเรียนรู้แล้วนำไปทำซ้ำบ่อยๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้แบบคงทนถาวร
- กฎแห่งการไม่ใช้ กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจแล้ว แต่ไม่ได้นำไปทำซ้ำจะทำให้เกิดการลืมและไม่ใช้ความรู้

(3) กฎแห่งผลที่ได้รับ (Law of Affect) โดยกฎนี้ระบุว่า หากผู้เรียนพึงพอใจต่อผลที่ได้รับ ผู้เรียนย่อมอยากเรียนรู้ต่อ แต่หากไม่พึงพอใจ ย่อมไม่ยอมอยากเรียนรู้ต่อ ดังนั้น การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและผลที่ได้รับจึงจำเป็นต่อการสร้างการเรียนรู้แบบคงทนถาวร

เมื่อนำกฎของการเรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในห้องเรียน ปรียาพร เสนอแนวทางไว้ดังนี้

(1) การนำกฎแห่งความพร้อมมาใช้ โดยก่อนการสอน ผู้สอนต้องสำรวจว่า ผู้เรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจในการเรียนหรือไม่ จึงควรมีการเตรียมความพร้อมเข้าสู่บทเรียนจนเมื่อผู้เรียนเกิดความพร้อมแล้วจึงดำเนินการสอน

(2) การนำกฎแห่งการฝึกหัดมาใช้ โดยเริ่มสร้างให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนนั้นเสียก่อนและหมั่นฝึกฝนนำสิ่งที่เรียนรู้มาใช้บ่อยๆ

(3) การนำกฎแห่งผลที่ได้รับมาใช้ โดยทำในลักษณะเสริมแรงทางบวก เช่น การให้คำชมเชย มีรางวัล สร้างความภาคภูมิใจให้แก่ผู้เรียน

2.5 แนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดนี้เสนอถึงวิธีการบรรลุเป้าหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งได้แก่ความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับผู้อื่น โดยเฉพาะกับชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษได้ ซึ่งในอดีตการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมักมุ่งเน้นที่การเรียนรู้โครงสร้างและคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งปรากฏว่าเมื่อจำเป็นต้องสื่อสารในสถานการณ์จริง ผู้เรียนไม่สามารถสื่อสารได้ นั่นแสดงว่า วิธีการสอนแบบดั้งเดิมไม่เหมาะสม กรมวิชาการ (ม.ป.ป.: 109) ได้เสนอแนวทางการสอนไว้ดังนี้

(1) ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ภาษาศาสตร์ที่สัมพันธ์กับการใช้ภาษาในชีวิตจริงที่มีสถานการณ์หลากหลาย โดยผู้เรียนต้องทราบวัตถุประสงค์ของการสื่อสารแล้วทราบผลสำเร็จของการสื่อสารนั้นเพราะจะทำให้ผู้เรียนทราบถึงความรู้ที่เพิ่มขึ้นที่ตนได้รับและบรรลุเป้าหมายของการสื่อสาร

(2) ผู้สอนต้องสอนแบบบูรณาการทักษะสัมพันธ์ กล่าวคือ ไม่แยกทักษะในการสอน แต่สอนให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนเข้าไว้ด้วยกัน และฝึกให้สามารถประยุกต์ทักษะนั้นในชีวิตจริง

(3) ผู้สอนต้องฝึกสมรรถภาพทางการสื่อสารให้แก่ผู้เรียน โดยให้ฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงชีวิตประจำวันมากที่สุด จัดกิจกรรมเสริมเมื่อมีข้อมูลขาดหายระหว่างเรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกสถานการณ์ในการฝึกด้วยตนเอง นั้นเองเน้นการมีส่วนร่วมและความพึงพอใจของผู้เรียน เช่น สามารถเลือกศัพท์ ส่วนวนที่ใช้ด้วยตนเอง เลือกนำเสนอกิจกรรมในห้องเรียนอย่างอิสระที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์รายวิชา

(4) กิจกรรมการเรียนการสอนควรเสริมกับประสบการณ์ตรงของผู้เรียนและตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง

(5) ผู้สอนฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาตามกรอบความรู้ด้านหลักภาษาและความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาในแต่ละกลุ่มสังคมซึ่งมีความหลากหลายและแตกต่างกัน เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์มากกว่ารูปแบบ และไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดซ้ำๆ ของผู้เรียนในขณะที่ฝึกเพราะจะลดทอนความมั่นใจของผู้เรียน

สำหรับขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ควรมีขั้นตอนดังนี้

(1) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา ผู้สอนควรนำเสนอเนื้อหาใหม่ เป็นลำดับขั้นตอน ให้ข้อมูลแก่ผู้เรียน

(2) ขั้นฝึกปฏิบัติ ผู้สอนควรได้รับการฝึกให้ใช้ภาษาผ่านต้นแบบทางภาษาที่ได้จากผู้สอน เป็นผู้นำฝึก การสอนจึงเป็นกึ่งควบคุม กึ่งอิสระ โดยค่อยๆ ปล่อยให้มีความเป็นกันเองและเป็น

ธรรมชาติของผู้เรียนมากขึ้น เช่น มีการสอนรูปแบบภาษาก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนรูปแบบตามสถานการณ์ต่างๆ ไปเรื่อยๆ แล้วค่อยให้ผู้เรียนฝึกสร้างสรรค์อย่างอิสระ

(3) ขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการโอนความรู้จากห้องเรียนไปสู่สถานการณ์จริง โดยอาจฝึกจากการจำลองสถานการณ์หรือฝึกในสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำแนวทางเท่านั้น

ในส่วนของปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย สุนทร หลุ่มประพันธ์ (เจตนีย์ สฤกษ์ สักขพันธ์, เกตถวา บุญปรากฏ, และวันทนา ไกรฤกษ์, 2558: 274-275) สรุปไว้ว่า มี 4 ประการ ได้แก่

(1) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน เช่น ประเด็นความรู้ผู้สอนไม่ได้มาตรฐาน การเตรียมการสอนของผู้สอนไม่สม่ำเสมอ ผู้สอนไม่เข้าใจโครงสร้างแบบเรียน ผู้สอนไม่ได้แสวงหาความรู้เพิ่มเติม ผู้สอนมีความเข้าใจในผู้เรียนน้อย

(2) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน เช่น ผู้เรียนให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอ่อน ผู้เรียนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

(3) ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน เช่น ผู้เรียนมีจำนวนมากเกินไป การเรียนระดับชั้นหนึ่งดำเนินไม่เท่ากัน เนื้อหาที่สอนมากเกินไป

(4) ปัญหาเรื่องวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน เช่น ผู้สอนไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ในการสอน ผู้สอนมีความสับสนในหลักสูตร

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ว่า สภาพปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีทั้งที่เกิดกับผู้สอน ผู้เรียน สภาพแวดล้อมในการสอน และหลักสูตร โดยปัจจัยที่นำไปสู่ปัญหาดังกล่าว มีทั้งปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้สอน ปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้เรียน ปัจจัยของสถานศึกษา ปัจจัยของหลักสูตรที่ใช้ในการสอน และบริบททางสังคมของผู้สอนและผู้เรียน

2.6 ข้อมูลพื้นฐานของมหาบัณฑิตเอเรวีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

มหาบัณฑิตเอเรวีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์เป็นวิทยาลัยเทียบเท่าคณะอยู่ภายใต้สังกัดมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐภายใต้กระทรวงอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม ตั้งอยู่ที่ เลขที่ 95 ต.ภูหลวง อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา โดยเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกและแห่งเดียวในประเทศไทยที่รับเฉพาะแม่ชีและสตรีมาศึกษาต่อระดับปริญญาตรี โดยปัจจุบันมีการเปิดการเรียนการสอน 2 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการสอนพระพุทธศาสนา คณะศึกษาศาสตร์ และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มีพระอุดมธีรคุณเป็นผู้อำนวยการมหาบัณฑิตเอเรวีวิทยาลัย ฯ

สำหรับสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้เปิดการเรียนการสอนครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2561 มีนักศึกษาทั้งสิ้น 3 ระดับชั้น รวมเป็นจำนวน 57 คน จำแนกตามเชื้อชาติเป็นชาวไทยใหญ่จากประเทศพม่า จำนวน 54 คน ชาวลาวจากประเทศลาวจำนวน 1 คน และชาวไทยจากประเทศไทยจำนวน 2 คน จำแนกตามชั้นปีเป็นนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 15 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 26 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 16 คน โดยสาเหตุที่มหาวิทยาลัยฯ เปิดการสอนสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นเพราะผู้บริหารและคณาจารย์ตระหนักว่า ปัจจุบัน สังคมโลกาภิวัตน์ทำให้เกิดความเจริญทางด้านเทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารเชื่อมโยงไปทั่วถึงกันทั่วโลกโดยมีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร นำไปสู่การแพร่กระจายข้อมูลข่าวสารอย่างรวดเร็ว ดังนั้น จึงเกิดความก้าวหน้าและเทคนิควิธีการต่างๆ ในการสื่อสาร เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วโลก เกิดความตื่นตัวในด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ดิจิทัล นวัตกรรม เกิดการแข่งขันทางด้านความรู้ เศรษฐกิจและตลาดแรงงาน ทำให้หน่วยงานต่าง ๆ ต้องปรับนโยบายและกลยุทธ์การทำงาน เพื่อให้สามารถรองรับการแข่งขันดังกล่าว และมีการผลักดันการใช้ภาษาอังกฤษ การสื่อสารภาษาอังกฤษให้เป็นสากลเพื่อให้แรงงานไทยสามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ ยกย่องคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ โดยมีการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น และเกิดการผลักดันความรู้ต่างๆ ตลอดจนเกิดการเผยแพร่พระพุทธศาสนาสู่นานาชาติมากขึ้น ดังนั้นโลกาภิวัตน์ การติดต่อสื่อสารและการใช้ภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นมากในปัจจุบันนี้

ด้วยกระแสการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมกล่าว คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาภาษาตะวันตก มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จึงได้ดำเนินการเปิดหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้มีหลักสูตรที่มีความทันสมัย สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกด้านการติดต่อสื่อสาร เศรษฐกิจสังคม และตลาดแรงงานในปัจจุบันและอนาคต ที่นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจ ได้แก่ กลุ่มรายวิชาที่สัมพันธ์กับรายวิชาที่เน้นความรู้ทางด้านการติดต่อสื่อสาร เป็นต้น การเรียนการสอนในหลักสูตรมุ่งเน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ สอดแทรกความเป็นคนดี มีศีลธรรม คุณธรรมจริยธรรม และจรรยาบรรณเพื่อให้ได้บุคลากรที่มีคุณภาพ มีความสามารถในการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของประเทศต่อไป

สำหรับข้อมูลข้างต้น ได้ระบุไว้ในมคอ.2 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลักสูตรใหม่ พ.ศ.2561 ของมหาวิทยาลัยฯ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า สามารถแบ่งกลุ่มสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้ 5 หมวด ได้แก่ หมวดหลักสูตร หมวดผู้เรียน และหมวดผู้สอน หมวดสถานศึกษา และหมวดบริบททางสังคมของผู้เรียน ดังรายละเอียดการทบทวนเอกสาร ดังต่อไปนี้

1. ทมวดหลักสูตร ผู้วิจัย พบว่า ความเห็นด้วยต่อเนื้อหาวิทยานิพนธ์และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษาส่งผลต่อความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรโดยนักศึกษาคควรทราบว่า การกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ 5 ด้าน อันได้แก่ คุณธรรม จริยธรรม ความรู้ ทักษะทางปัญญา ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ รวมทั้งทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข และการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีในการสอนมีผลต่อการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาอย่างไร (ทรงศิริ วิชิรานนท์ และคณะ, 2558: 80) นอกจากนี้ สุนทร ทวีบัว (2561) พบว่า การออกแบบกิจกรรมตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิในระดับอุดมศึกษาสามารถนำไปสู่การออกแบบวิธีการประเมินที่เหมาะสมต่อมาตรฐานการเรียนรู้และศักยภาพนักศึกษา โดยผู้สอนต้องพิจารณาวิเคราะห์ว่า อะไรคือสิ่งที่คาดหวังให้ผู้เรียนเรียนรู้แล้วนำไปสู่วิธีการสอนและการวัดผลประเมินผลที่เหมาะสมโดยหลักการสอนและการประเมินผลควรเริ่มต้นด้วยการสร้างความตระหนักถึงจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ กำหนดกระบวนการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมาย และกำหนดวิธีประเมินผลความสามารถ ซึ่งในส่วนของการพัฒนาการประเมินความรู้ความสามารถนั้นควรใช้การวิจัยเป็นฐานในการออกแบบ (เพชรปภาณี อินทรพาศิณี, สำราญ กำจัดภัย, และ สมพร หลิมเจริญ, 2560) ดังนั้น ในมิติหลักสูตร ผู้สอนควรทำวิจัยเพื่อเปรียบเทียบว่า ผลการเรียนรู้สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิในระดับอุดมศึกษาและความต้องการของนักศึกษาหรือไม่ ซึ่งจะช่วยให้สามารถปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนสำหรับโครงสร้างหลักสูตรและคำอธิบายรายวิชา วีรภัทร ไหมไหว (2552) เสนอว่า การสร้างหลักสูตรควรสอดคล้องกับการกำหนดวิสัยทัศน์ ภารกิจ และเป้าหมายของการจัดการศึกษา ซึ่งควรทำการวิเคราะห์ในประเด็นดังกล่าวก่อนกำหนดโครงสร้างหลักสูตร รายวิชา และคำอธิบายรายวิชาเพราะช่วยให้สามารถเขียนเนื้อหาสาระรายวิชาครอบคลุมวัตถุประสงค์ทั้งหมด ซึ่งในกรณีนี้วิสัยทัศน์ผู้เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการสร้างโครงสร้างหลักสูตรเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ ฐิติกรณร์ศรี ภัททสิริ ภูวดลและชนิดา ศรีบุญเรือง (2559) ได้เสนอกรอบการประเมินคุณภาพหลักสูตรว่าควรมีการประเมินในกรอบดังต่อไปนี้ (1) ความภาคภูมิใจต่อมหาวิทยาลัยและคณะ (2) ด้านผลการเรียนรู้ที่มีผลต่อการทำงาน (3) ด้านอาจารย์ผู้สอน (4) ด้านกิจกรรมพัฒนานักศึกษา (5) ด้านหลักสูตร (6) ด้านระบบให้คำแนะนำปรึกษา และ (7) ด้านการให้บริการและสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า หากต้องการทราบสภาพปัญหาหมวดหลักสูตร จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้งานวิจัยเป็นฐานในการวิเคราะห์และหาแนวทางแก้ปัญหา โดยเนื้อหาการวิเคราะห์ควรเน้นที่ความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ภารกิจ เป้าหมายของสถานศึกษา ความต้องการของผู้เรียน และควรสำรวจปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพหลักสูตร

2. ทมวดผู้เรียน ผู้วิจัยพบว่า สภาพสัมพันธ์ภาพในครอบครัว สภาพสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้เรียนกับเพื่อน สภาพสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้เรียนกับครู และสภาพบรรยากาศในสถานศึกษาล้วนสัมพันธ์กับทักษะชีวิตของผู้เรียน ทั้งด้านการคิดวิเคราะห์ การตัดสินใจ การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ และการจัดการอารมณ์และความเครียด (วสนันท์ ทมวดเอียด, 2556) ซึ่งหากผู้สอนใช้การวิจัยการปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมจะทำให้สามารถพัฒนาทักษะชีวิตของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ

ออกแบบกระบวนการเรียนรู้ และกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ด้วยตนเอง อันส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน (ธันต์ถักานต์ ศรีเฉลียวและภูมิพงศ์ จอมหงส์พิพัฒน์, 2560) นอกจากนี้ อโณทัย ธีระทีป (2561) ยังค้นพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว อันได้แก่ อาชีพผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง และความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง และปัจจัยส่วนตัว อันได้แก่ เพศ กลุ่มวิชาที่เรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคณิตศาสตร์ในการเรียน การปรับตัวเข้ากับการศึกษา ความสัมพันธ์กับเพื่อนมีผลต่อการเกิดความสุขในการเรียนอีกด้วย ดังนั้น หากต้องการศึกษาสภาพปัญหาการเรียน จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ผู้วิจัยต้องศึกษามิติการใช้ชีวิตของผู้เรียน เพราะส่งผลกระทบต่อความพร้อมในการเรียน โดยบริบทงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยใช้สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยเป็นบริบทครอบครัวเนื่องจากผู้เรียนพักอาศัยภายในมหาวิทยาลัยและได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิด บุคลากรภายในมหาวิทยาลัยและสภาพแวดล้อมจึงส่งผลกระทบต่อการเรียนโดยตรง นอกจากนี้ รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนยังส่งผลกระทบต่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถ และความถนัดของผู้เรียนอีกด้วย โดยรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาจากประสบการณ์เดิมของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนง่ายต่อการสร้างองค์ความรู้ใหม่ (Kolb, 1984 อ้างใน อาทิตย์ อินตะแก้ว, องอาจ นัยพัฒน์ และอัญชลี จันทร์เสม, 2560: 38)

3. ทมวดผู้สอน

ออมสิน จตุพรและแสงแข คงห้วยรอบ (2557: 212) พบว่า กระบวนทัศน์การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันควรเป็นการสอนบนพื้นฐานภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ (EIL) แต่ผู้สอนภาษาอังกฤษในไทยยังคงดำเนินการภายใต้กระบวนทัศน์เก่า คือ เชื่อว่า การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้สอนเป็นเจ้าของภาษา (native speakers) หรือผู้สอนชาติอื่นที่มีความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเทียบเท่าเจ้าของภาษาซึ่งเป็นแนวคิดที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นสากลและยังมองภาษาอังกฤษเป็นภาษาแห่งชนชั้น ในแง่การจัดการเรียนการสอน กฤษเชาว์ นันทสุดแสง (2563:200) พบว่า ครูไม่ค่อยใช้สื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ทำให้นักศึกษารู้สึกสนใจและเข้าใจได้ง่าย ไม่สามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา ในด้านเทคนิคการสอนผู้สอนควรยึดหลักและวิธีการฝึกทักษะเช่น การพูดซ้ำ ๆ ตามรูปแบบภาษาต่าง ๆ จะทำให้ผู้เรียนจำรูปแบบประโยคและเข้าใจวิธีการสื่อสารได้ดีขึ้น (Brown และ Nation, 2003 อ้างใน ดวงตา อินทรนาค และวิมลรัตน์ จตุรานนท์, 2558: 51) นอกจากนี้ การสอนควรตั้งอยู่บนพื้นฐานความต้องการของผู้เรียน ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่ พร้อมทั้งคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้สอนควรเป็นแบบอย่างการใช้ภาษาแก่ผู้เรียน และการวัดประเมินควรสอดคล้องกับความรู้และทักษะที่สอน (นงสมร พงษ์พานิช, 2554: 96) ลำดับขั้นตอนการสอนส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ด้วยเช่นกัน ดังข้อค้นพบของธรรศนันต์ อุณนะนันท์, อุดมลักษณ์ กุลศรีโรจน์ และสิทธิกร สุมาลี (2562: 364) ที่เสนอว่า ผู้สอนควรมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้น ได้แก่ 1) ขั้นเตรียมการ ควรเตรียมแก่นเนื้อหา สถานที่ วิเคราะห์เนื้อหา วิเคราะห์ผู้เรียน แบ่งสัดส่วนการสอน และประเมินพัฒนาการของผู้เรียน 2) ขั้นนำเข้า ประกอบด้วยแก่นเนื้อหาด้านการแนะนำบทเรียนหรือรายวิชา การสร้าง

บรรยากาศให้น่าเรียนและการเชื่อมโยงความรู้ 3) ชั้นก่อนปฏิบัติ ประกอบด้วยการเชื่อมโยงความรู้ การวิเคราะห์เชิงภาษาศาสตร์ การใช้กลวิธีเสริมศักยภาพ และการพัฒนาการสื่อสารตามรูปแบบ 4) ชั้นขณะปฏิบัติ มีแก่นเนื้อหาด้านการสร้างเงื่อนไขเชิงกระตุ้น การใช้กลวิธีเสริมศักยภาพ การพัฒนาการสื่อสารตามรูปแบบ และการสร้างผลงาน และ 5) ชั้นหลังปฏิบัติ เป็นการให้ผู้เรียนสร้างผลงาน ซึ่งหากผู้สอนได้ดำเนินการตามลำดับขั้นนี้แล้วจะทำให้การเรียนของผู้เรียนสัมฤทธิ์ผล

4. หมวดสถานศึกษา

การศึกษาของมนัสวี ดวงลอย (2558: 161) พบว่า ทางสถานศึกษาสามารถช่วยเหลือ และช่วยลดปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ โดยสถานศึกษาสามารถจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน จัดสื่อการเรียนการสอน จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเรียน การขาดแคลนครูผู้สอนเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่สถานศึกษาต้องวางแผนการบริหารจัดการ ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่างและนรินทร์ สังข์รักษา (2558: 504) พบว่า ที่ผ่านมามีครูเกษียณจำนวนมากทำให้สถานศึกษาต้องจ้างอาจารย์อัตราจ้างที่ขาดประสบการณ์มาสอนแทน อีกทั้งครูต้องทำงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนมากทำให้ประสิทธิภาพในการสอนต่ำลง ดังนั้น ควรมีกระบวนการคัดครูที่เข้มข้น มีประสบการณ์การสอนและลดภาระงานอื่นที่ไม่ใช่งานสอน จะช่วยให้สามารถพัฒนาครูได้มี การสอนที่มีคุณภาพมากขึ้น การบริหารการศึกษาของสถานศึกษาเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สร้างผลกระทบต่อ การเรียนการสอน โดยมติทวิญญ์ จิตกระโชติและสุภาภรณ์ ตั้งดำเนินสวัสดิ์ (2562: 187) เสนอว่า การบริหารที่ดีต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ประการ ได้แก่ 1) ผู้บริหารต้องมีความรู้เกี่ยวกับการ พัฒนาหลักสูตรและสามารถเป็นผู้นำทางวิชาการได้ 2) ผู้บริหารต้องมีระบบการคัดเลือกครูที่มีความสามารถด้านภาษา 3) ผู้บริหารควรบริหารให้สอดคล้องกับแนวปฏิบัติตามเป้าหมายการศึกษา และ 4) ผู้บริหารต้องช่วยเหลือผู้เรียนให้มีการเสริมทักษะด้านภาษาผ่านการจัดกิจกรรม การให้ คำปรึกษา การแนะแนวการเรียนต่อ การประกอบอาชีพ นอกจากนี้ กุลธิดา สิงห์สี (2556-2557: 20-22) เสนอว่า ประเทศไทยปัจจุบันขับเคลื่อนนโยบายการศึกษาภายใต้บริบทอาเซียน ซึ่ง สถาบันการศึกษาควรมีการปรับตัวดังนี้ 1) ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้มีการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้นและสร้างเนื้อหาให้ผู้เรียนเข้าใจสังคมอาเซียน 2) ควรพัฒนาระบบการศึกษาเพื่อรองรับการเปิดเสรี ด้านการศึกษาในอนาคตด้วยการร่วมมือกับสถาบันต่าง ๆ ในกลุ่มประเทศอาเซียน และ 3) การเตรียม ความพร้อมด้านการเคลื่อนย้ายอาชีพซึ่งทำให้ผู้จบการศึกษาสามารถทำงานได้หลายประเทศในกลุ่ม อาเซียน โดยภายใต้บริบทปัจจุบันที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ออมสิน จตุพรและแสงแข คง ห้วยรอบ (2557: 209-210) เสนอว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ควรเปลี่ยนกระบวนทัศน์การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับนโยบาย กระทรวงศึกษาธิการที่มองว่า “ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ” ไม่ใช่เฉพาะภาษาของเจ้าของ ภาษาเท่านั้น การกำหนดเป้าหมายตามนโยบายนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารกับผู้คนได้ทั่วโลกไม่ได้ เน้นการสื่อสารเฉพาะกับเจ้าของภาษาเท่านั้น

5. หมวดบริบททางสังคมของผู้เรียน

สิ่งแวดล้อมที่บ้านเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน บทบาทของครอบครัวในการส่งเสริมและสนับสนุนแก่นักเรียนด้านภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังอยู่ในระดับต่ำ ผู้ปกครองของนักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถให้คำปรึกษาด้านการเรียนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนได้เพราะไม่มีความรู้ที่เพียงพอ (ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่างและนรินทร์ สังข์รักษา, 2558: 504) สิ่งแวดล้อมในสถานศึกษาเป็นอีกปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในศตวรรษที่ 21 ที่ช่องทางการเรียนรู้มีความหลากหลาย นักเรียนเติบโตท่ามกลางความเจริญทางเทคโนโลยีในการสื่อสาร จุฬารัตน์ กองแก้ว (2558: 198) พบว่า ช่องทางการสื่อสารที่สามารถประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยุคปัจจุบัน คือ ช่องทางโซเชียลมีเดีย (Social media) เช่น จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) ทวิตเตอร์ (Twitter) ไลน์ (line) เป็นต้น นอกจากนี้ เด็กรุ่นใหม่ได้เติบโตด้วยการเล่นเกม ในการสอนภาษาอังกฤษหลังจึงนิยมนำเกมมาเป็นเครื่องมือในการสอนภาษาอังกฤษด้วย ดังข้อการศึกษาของชาติ ทั้งสิทธิมาและสถาพร ชันโต (2555: 172) จึงเสนอว่า การใช้เกมเป็นกิจกรรมช่วยในการสอนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์เพราะมีความสนุกสนานและท้าทายความสามารถของผู้เล่น นอกจากนี้ สถานการณ์โควิด-19 (Covid-19) เป็นอีกสถานการณ์หนึ่งที่เป็นสิ่งแวดล้อมร่วมสมัยและสำคัญมาก เนื่องจากการแพร่ระบาดส่งผลให้สถานศึกษาปรับการเรียนการสอนผ่านระบบออนไลน์ สิริพร อินทสนธิ (2563: 212) ระบุว่า นอกจากโควิด-19 จะเปลี่ยนแปลงโลกแล้วยังส่งผลให้ระบบการศึกษาต้องปรับตัวใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนอย่างกว้างขวาง เช่น มีการใช้โปรแกรมไลน์ (Line) ชุมคลาวด์มีทติ้ง (Zoom Cloud Meeting) คุ้เกิ้ลคลาสรูม (Goole Classroom) และยูทูป (Youtube) ซึ่งโปรแกรมเหล่านี้มีข้อจำกัด ไม่สามารถใช้ได้กับทุกรายวิชาโดยเฉพาะวิชาปฏิบัติที่ต้องอาศัยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน นอกจากนี้จากการศึกษาของเทื่อน ทองแก้ว (2563: 4) พบว่า สถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ยังส่งผลกระทบต่อระบบการศึกษาหลายด้าน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนที่ต้องใช้นวัตกรรมมาเชื่อมโยงผู้เรียนกับผู้สอนที่ต้องอยู่กันคนละสถานที่ อาหารและสุขภาพของผู้เรียนโดยเฉพาะโรงเรียนระดับก่อนมหาวิทยาลัยที่โรงเรียนมีบริการตรวจสุขภาพและบริการอาหารกลางวัน ผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งเป็นผลจากวิธีการสอนที่เปลี่ยนแปลงไป ผู้เรียนต้องเรียนรู้ด้วยตัวเองและบางครอบครัวผู้ปกครองไม่พร้อมเป็นพี่เลี้ยงการเรียนแก่ลูกและมีข้อจำกัดในการเข้าถึงทรัพยากรการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อจิตวิทยาการเรียน ผู้เรียนเมื่อเรียนที่บ้านจะรู้สึกเครียดเนื่องจากภาวะการอยู่บ้านซึ่งบางครอบครัวอาจเผชิญปัญหาหลายด้าน เป็นต้น ในแง่การใช้เทคโนโลยีในการสอน พบว่า ปัญหาด้านเทคโนโลยี เช่น ความไม่เสถียรของเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ความไม่เสถียรของโปรแกรม ข้อมูลหายเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้การเรียนไม่ประสบความสำเร็จอีกด้วย (Sandra, V. C., Manuel, A. P. & Nancy, E. R., 2017: 16)

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า สภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยทั้ง 5 หมวดข้างต้นได้กลายเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ด้วย ดังนั้น การทำวิจัยครั้งนี้จึงเน้นศึกษาทั้ง 2 มิติ ทั้งมิติสภาพปัญหา

การจัดการเรียนการสอน และมิติปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มหาปชาบดีเถรี
วิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ที่มุ่งศึกษาสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ อำเภอปทุมธานี จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2560-2563 และจะนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการศึกษาที่มีเหมาะสมต่อไป เพื่อให้ผลการศึกษาบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ จึงสามารถแบ่งระเบียบวิธีการวิจัยได้ ดังต่อไปนี้

- 3.1 ผู้ให้ข้อมูล
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ผู้ให้ข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยมุ่งศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงเลือกผู้ให้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 ที่เข้าศึกษา ในปี พ.ศ. 2561-2563 จำนวน 30 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างความน่าจะเป็น (Probability sampling) ประเภทการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) ซึ่งเป็นการสุ่มตัวอย่างโดยถือว่าสมาชิกในประชากรมีโอกาสจะถูกเลือกเท่า ๆ กัน ผู้วิจัยใช้การเขียนรายชื่อประชากรทั้งหมดและมีการให้เลขกำกับ หลังจากนั้นจึงจับสลากชั้นปีละ 10 คน อย่างไรก็ตาม ขณะดำเนินการวิจัยนี้ ยังไม่มีนักศึกษาที่ผ่านการเรียนชั้นปีที่ 4 เสร็จสมบูรณ์ จึงไม่มีข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) โดยมีแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ด้วยเหตุนี้ หัวข้อการสัมภาษณ์จึงเป็นแบบไม่กำหนดโครงสร้าง เนื่องจากต้องการทราบรายละเอียดรายบุคคลและเข้าถึงข้อมูลตามสภาพจริงตามความเห็นของนักศึกษามากที่สุด โดยหัวข้อที่ใช้ถามแบ่งเป็น 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และแต่ละทักษะวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนโดยจำแนกเป็น 5 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ หมวดหลักสูตร

หมวดผู้เรียน หมวดผู้สอน หมวดสถานศึกษา และหมวดบริบททางสังคมของผู้เรียน โดยในแต่ละหมวดจะวิเคราะห์ด้วยแนวคิดทฤษฎีดังต่อไปนี้ 1) แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นหลัก (Brain – Based Learning) 2) แนวคิดหลักการจัดการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จ 3) แนวคิดองค์ประกอบการจัดการสอน 4) ทฤษฎีการเรียนรู้ และ 5) แนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3.2.2 การทดสอบและวิเคราะห์เครื่องมือ

การทดสอบและวิเคราะห์เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

3.2.2.1 ผู้วิจัยนำเค้าโครงหัวข้อที่สร้างขึ้นจากข้อมูลที่ทำการศึกษาไปขอคำแนะนำและข้อเสนอแนะจากที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมทางวิชาการ มีการหาค่าประเมินดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัย (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้แก่ ผศ.ดร.ประวีร์รดา สุขรัตน์ฤทธิ์ ผศ.สมคิด นันตะ และ ดร.สินีนาน วัฒนสุขและรับรองจริยธรรมจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หมายเลขใบรับรอง ว.55/2564 วันที่ให้การรับรอง 15 พฤษภาคม 2564

3.2.2.2 ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิและคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ที่ได้ทำการตรวจพิจารณาเค้าโครงหัวข้อมาปรับปรุง แก้ไขหัวข้อให้ตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย

3.2.3 เครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ที่กำหนดเค้าโครงหัวข้อการสัมภาษณ์แบบไม่กำหนดโครงสร้างดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

- 1) สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 1.1) สภาพปัญหาทักษะการฟัง
 - 1.1.1) ความสามารถในการฟัง
 - 1.1.2) ความยากในการฟัง
 - 1.1.3) เรื่องการฟังที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด
 - 1.1.4) ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการฟัง
 - 1.1.5) ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งผลต่อการฟัง
 - 1.1.6) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน
 - 1.1.7) ปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดของผู้สอน
 - 1.1.8) ปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการและเทคนิคการสอน
 - 1.1.9) ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา
 - 1.1.10) ปัญหาอื่น ๆ

- 1.2) *สภาพปัญหาทักษะการพูด*
 - 1.2.1) ความสามารถในการพูด
 - 1.2.2) ความยากในการพูดออกเสียง
 - 1.2.3) การพูดในเรื่องที่ยากที่สุด
 - 1.2.4) ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการพูด
 - 1.2.5) ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการพูด
 - 1.2.6) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน
 - 1.2.7) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน
 - 1.2.8) ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน
 - 1.2.9) ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา
 - 1.2.10) ปัญหาอื่น ๆ
- 1.3) *สภาพปัญหาทักษะการเขียน*
 - 1.3.1) ความสามารถในการเขียน
 - 1.3.2) ความยากในการเขียน
 - 1.3.3) เรื่องการเขียนที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด
 - 1.3.4) ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการเขียน
 - 1.3.5) ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการเขียน
 - 1.3.6) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน
 - 1.3.7) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน
 - 1.3.8) ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน
 - 1.3.9) ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา
 - 1.3.10) ปัญหาอื่น ๆ
- 1.4) *สภาพปัญหาทักษะการอ่าน*
 - 1.4.1) ความสามารถในการอ่าน
 - 1.4.2) ความยากในการอ่าน
 - 1.4.3) เรื่องการอ่านที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด
 - 1.4.4) ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการอ่าน
 - 1.4.5) ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการอ่าน
 - 1.4.6) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน
 - 1.4.7) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน
 - 1.4.8) ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน
 - 1.4.9) ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา
 - 1.4.10) ปัญหาอื่น ๆ

2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1) ปัจจัยด้านหลักสูตร

- 2.1.1) ความเห็นด้วยและความพึงพอใจต่อนื้อหารายวิชาและกรอบมาตรฐาน
คุณวุฒิในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษา
- 2.1.2) การออกแบบวิธีการประเมินต่อมาตรฐานการเรียนรู้และศัภยภาพ
นักศึกษา
- 2.1.3) คาดหวังให้ผู้เรียนเรียนรู้แล้วนำไปสู่วิธีการสอนและการวัดผลประเมินผล
- 2.1.4) ความพึงพอใจต่อรายวิชา คำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างหลักสูตร
- 2.1.5) อื่น ๆ

2.2) ปัจจัยด้านผู้เรียน

- 2.2.1) สภาพสัมพันธภาพในครอบครัว
- 2.2.2) สภาพสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับเพื่อน
- 2.2.3) สภาพสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน
- 2.2.4) ความรู้สึกที่มีต่อสถานศึกษา
- 2.2.5) ความถนัดของผู้เรียน
- 2.2.6) ความชอบของผู้เรียน
- 2.2.7) อื่น ๆ

2.3) ปัจจัยด้านผู้สอน

- 2.3.1) กระบวนการทัศน์ของผู้สอน
- 2.3.2) การออกแบบการสอน
- 2.3.3) เทคนิคและวิธีการถ่ายทอด
- 2.3.4) สื่อเทคโนโลยีที่ใช้ในการสอน
- 2.3.5) อุปนิสัยและการวางตัวของผู้สอน
- 2.3.6) การเป็นแบบอย่างต่อผู้เรียน
- 2.3.7) อื่น ๆ

2.4) ปัจจัยด้านสถานศึกษา

- 2.4.1) การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน
- 2.4.2) สื่อการสอนมีความเหมาะสมและเพียงพอ
- 2.4.3) กิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน
- 2.4.5) ความเพียงพอของอาจารย์ผู้สอน
- 2.4.6) การให้คำปรึกษา การแนะแนวการเรียนต่อและการประกอบอาชีพ
- 2.4.7) อื่น ๆ

2.5) ปัจจัยด้านบริบททางสังคมของผู้เรียน

- 2.5.1) บทบาทของครอบครัวและเพื่อนในการส่งเสริมและสนับสนุนด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
- 2.5.2) บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาในการส่งเสริมและสนับสนุนด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
- 2.5.3) ความหลากหลายของช่องทางการเรียนรู้
- 2.5.4) ความเป็นอยู่ในหอพักที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- 2.5.5) โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
- 2.5.6) สถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 (COVID-19)
- 2.5.7) อื่น ๆ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

3.3.1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) โดยการรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคล

3.3.2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) โดยการรวบรวมข้อมูลจากวารสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิทยานิพนธ์และข้อมูลในอินเทอร์เน็ตที่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องนี้

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกข้อมูลเป็น 2 หมวด คือ 1) หมวดสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ และ 2) หมวดปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยแต่ละหมวดจะวิเคราะห์เป็นรายชื่อ แล้วนำข้อมูลการวิเคราะห์มาเรียงเรียงเชิงพรรณนา

3.4.1 หมวดสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

หัวข้อ	ความคิดเห็น	หมายเหตุ
1. สภาพปัญหาทักษะการฟัง		
1.1 ความสามารถในการฟัง		
1.2 ความยากในการฟัง		
1.3 เรื่องการฟังที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด		
1.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการฟัง		

หัวข้อ	ความคิดเห็น	หมายเหตุ
1.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งผลต่อการฟัง		
1.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน		
1.7 ปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดของผู้สอน		
1.8 ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการและเทคนิคการสอน		
1.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตรโครงสร้างรายวิชา		
1.10 ปัญหาอื่น ๆ		
2. สภาพปัญหาทักษะการพูด		
2.1 ปัญหาในการพูด		
2.2 ความยากในการพูดออกเสียง		
2.3 การพูดในเรื่องที่ยากที่สุด		
2.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการพูด		
2.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการพูด		
2.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน		
2.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน		
2.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน		
2.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตรโครงสร้างรายวิชา		
2.10 ปัญหาอื่น ๆ		
3. สภาพปัญหาทักษะการอ่าน		
3.1 ความสามารถในการอ่าน		
3.2 ความยากในการอ่าน		
3.3 เรื่องการอ่านที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด		
3.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการอ่าน		
3.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการอ่าน		

หัวข้อ	ความคิดเห็น	หมายเหตุ
3.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน		
3.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน		
3.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน		
3.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา		
3.10 อื่น ๆ		
4.สภาพปัญหาทักษะการเขียน		
4.1 ความสามารถในการเขียน		
4.2 ความยากในการเขียน		
4.3 เรื่องการเขียนที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด		
4.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียน การเขียน		
4.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งผลต่อการเรียน การเขียน		
4.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน		
4.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน		
4.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน		
4.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา		
4.10 อื่น ๆ		

3.4.2 หมวดปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัย เรื่อง “การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” มีวัตถุประสงค์การวิจัย 3 วัตถุประสงค์ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยของปัญหาข้างต้นตามสภาพจริงของนักศึกษาเป็นรายชั้นปี และ 3) เพื่อเสนอแนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยรายละเอียดของข้อค้นพบมีดังต่อไปนี้

4.1 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ข้อมูลที่น่าเสนอในข้อนี้เป็นการเสนอภาพรวมของสภาพปัญหาจำแนกเป็นรายชั้นปีโดยเก็บข้อมูลสภาพปัญหาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

1. สภาพปัญหาทักษะการฟัง

จากการศึกษาพบว่า สามารถจำแนกความสามารถในการฟังด้วยการประเมินตนเองของนักศึกษาได้ 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่มีความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 2) กลุ่มที่มีความสามารถระหว่างร้อยละ 50 – 80 และ 3) กลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าร้อยละ 80 โดยเกณฑ์การประเมินตนเองวัดจากความเข้าใจจากการฟังในการใช้ชีวิตประจำวันและในห้องเรียนโดยภาพรวม สำหรับความยากในการฟัง พบว่าจำแนกได้ 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความแตกต่างด้านสำเนียงการพูดของอาจารย์ทำให้เข้าใจยาก 2) อาจารย์พูดเร็วเกินไปทำให้ฟังไม่ทัน 3) เมื่อต้องสนทนากับผู้อื่น ฟังคู่สนทนาไม่รู้เรื่องเพราะไม่รู้ความหมายศัพท์และฟังสำเนียงของคู่สนทนาไม่เข้าใจ 4) เมื่อต้องสนทนากับเจ้าของภาษา (native speaker) ไม่เข้าใจเมื่อคู่สนทนาพูด connected speech เมื่อให้แสดงความเห็นเกี่ยวกับหัวข้อในการฟังที่ยากที่สุด พบว่า มีความแตกต่างหลากหลาย ทั้ง การฟังภาพยนตร์ การฟังข่าว การฟังเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา การฟังเกี่ยวกับธุรกิจ การฟังเกี่ยวกับการเมือง และการฟังเรื่องสั้น ส่วนการฟังที่ง่ายที่สุด ได้แก่ การฟังการ์ตูน การฟังนิทาน การฟังบทสนทนาพื้นฐาน และการฟังการพูดสร้างแรงบันดาลใจ ซึ่งเมื่อสอบถามถึงปัจจัยที่เป็นปัญหาส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการฟังจำแนกได้เป็น 4 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ใช้การเรียนการสอนระบบออนไลน์เนื่องจากยังอยู่ต่างประเทศ ทำให้ต้องไปเรียนรวมกันที่วัดเพราะไม่สามารถใช้

อินเทอร์เน็ตที่บ้านได้ ทำให้เสียรอบข้างรบกวนสมาธิ นอกจากนั้น คนรอบตัวพูดภาษาพม่า ภาษาไทใหญ่ และภาษาไทย ทำให้ขาดโอกาสการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก ได้แก่ ไม่สามารถใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้านได้เพราะเกิดปัญหาการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต ทำให้ถูกตัดสัญญาณอินเทอร์เน็ต และต้องช่วยหางานหาเงิน จึงไม่มีเวลาฝึกฟังนอกเวลาเรียน 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนเองบางครั้งก็เกียจฝึกฝนการฟังและติดเล่นโทรศัพท์มือถือ 4) ปัจจัยปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ ชั่วโมงฝึกปฏิบัติการฟังน้อยเกินไป อาจารย์บางท่านมาสอนไม่ตรงเวลา ทำให้เวลาในการฝึกฟังน้อยลง และการเรียนออนไลน์ทำให้มีเวลาการฟังน้อยซึ่งหากได้ฝึกในห้องเรียนจริงน่าจะทำให้มีโอกาสในการทำกิจกรรมการฝึกฟังมากกว่า

2. สภาพปัญหาทักษะการพูด

จากการศึกษาพบว่า สามารถจำแนกความสามารถในการพูดได้ 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มที่มีความสามารถระหว่างร้อยละ 50 – 80 หรือ intermediate โดยประเมินตนเองโดยภาพรวมทั้งจากการพูดในชีวิตประจำวันและการพูดในชั้นเรียน ส่วนความยากในการพูดมี 4 ประการ ได้แก่ 1) การออกเสียงไม่ถูกต้อง 2) การไม่รู้ความหมายศัพท์ 3) การไม่สามารถสร้างประโยคเพื่อการสื่อสารได้ และ 4) การคุ้นชินสำเนียงอังกฤษแต่อาจารย์พูดสำเนียงอเมริกัน สำหรับเรื่องที่ยากที่สุดในการฝึกพูด มี 5 เรื่อง ดังนี้ 1) การพูดกับผู้อาวุโส 2) การตอบคำถามอาจารย์ 3) การพูดเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา 4) การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน และ 5) การพูดสาธารณะ ส่วนการพูดที่ง่ายที่สุด ได้แก่ การสนทนาในชีวิตประจำวันโดยเฉพาะการสนทนากับเพื่อน นอกจากนั้นเมื่อจำแนกปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการฝึกพูด สามารถจำแนกได้ 5 ปัจจัย ดังนี้ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ขาดสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยคนรอบข้างและคนในครอบครัวไม่พูดภาษาอังกฤษ 2) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ การขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ การไม่รู้จักคำศัพท์ในคำที่ต้องการพูด ความกลัวพูดผิด และความกลัวถูกเยาะหยันจากคู่สนทนาหากพูดไม่ถูกต้อง 3) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ได้แก่ บางครั้งอาจารย์พูดภาษาไทยทำให้ไม่เข้าใจและไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ และแม้อาจารย์พูดภาษาอังกฤษบางครั้งก็ไม่เข้าใจเพราะพื้นฐานการพูดไม่ดีพอ นอกจากนั้น อาจารย์บางท่านไม่เปิดโอกาสให้ฝึกพูดในห้องเรียน เพราะเน้นการบรรยายมากเกินไป 4) ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน ได้แก่ การสอนออนไลน์ทำให้ไม่สามารถทำกิจกรรมการฝึกพูดได้อย่างที่ควรจะเป็น และกิจกรรมการฝึกพูดมีน้อยเกินไป และ 5) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ การเรียนออนไลน์ทำให้ขาดโอกาสพูดกับเพื่อนและขาดโอกาสการฝึกพูดนอกห้องเรียน โดยอยากให้มีการจัด English Camp เพื่อฝึกภาษาอังกฤษประมาณ 10 วัน

3. สภาพปัญหาทักษะการอ่าน

จากการศึกษาพบว่า สามารถจำแนกความสามารถในการอ่านด้วยการประเมินตนเองเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ต่ำกว่าร้อยละ 50 กลุ่มที่อยู่ระหว่างร้อยละ 50 -80 และกลุ่มที่มากกว่าร้อยละ

ละ 80 ขึ้นไป โดยความสามารถในการอ่านนี้มีการระบุคำร้อยละที่ค่อนข้างแตกต่างกันหลาย ส่วน ความยากในการอ่าน ได้แก่ 1) การไม่รู้คำศัพท์ 2) การอ่านช้า และ 3) การไม่ทราบคำศัพท์ระดับ Advance ส่วนเรื่องที่ยากที่สุด ได้แก่ การอ่านเกี่ยวกับการเมือง การอ่านเชิงวิชาการ การอ่านเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และชื่อเมือง การอ่านเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและพระไตรปิฎกและการอ่านงานวิจัย ส่วนเรื่องที่ยากที่สุด ได้แก่ การอ่านนิทาน การอ่านเทพนิยาย การอ่านเกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์ การอ่านเรื่องสั้น และการอ่านข่าว สำหรับปัจจัยที่เป็นปัญหาต่อการฝึกอ่านมี 4 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ไม่ค่อยมีหนังสือภาษาอังกฤษ สัญญาณอินเทอร์เน็ตอ่อน ทำให้ค้นหาข้อมูลเพื่อการฝึกการอ่านได้ยาก เวลาในการทำกิจกรรมของวิทยาลัย ๆ มากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาฝึกอ่านนอกเวลา และขาดอาจารย์ที่ปรึกษาที่จะกระตุ้นให้อ่านฝึกอ่าน 2) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ มีความอดทนต่อการฝึกอ่าน ไม่ชอบการอ่าน ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ รู้สึกเบื่อเมื่อต้องฝึกอ่าน รู้สึกกลัวในการอ่าน และรู้สึกง่วงเมื่อต้องอ่าน 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน ได้แก่ อาจารย์ไม่เปิดโอกาสให้ทุกคน ฝึกอ่านในคาบเรียน มีการเรียกนักศึกษาเพียงบางคน ให้ฝึกอ่านในชั้นเรียน และ 4) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ การสร้างโอกาสการฝึกอ่านแก่นักศึกษามีน้อยเกินไป

4. สภาพปัญหาทักษะการเขียน

จากการศึกษาพบว่า สามารถจำแนกความสามารถของทักษะการเขียนได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ประเมินตนเองต่ำกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มที่ประเมินตนเองช่วงร้อยละ 51 -80 โดยความยากในการเขียนมี 5 ประการ ได้แก่ 1) การไม่รู้ความหมายศัพท์ 2) การไม่รู้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง 3) การไม่สามารถเรียบเรียงคำศัพท์เป็นประโยค 4) การไม่สามารถสะกดคำศัพท์ได้ และ 5) การไม่สามารถเขียนเชิงวิชาการ โดยเรื่องที่ยากที่สุด ได้แก่ การเขียนเกี่ยวกับการเมือง การเขียนเชิงวิชาการ การเขียนเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา การเขียนตอบแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ ส่วนเรื่องที่ยากที่สุด ได้แก่ การเขียนไดอารี การเขียนเรื่องเล่าทั่วไป การเขียนแชท (chat) กับเพื่อน และการเขียนบทสนทนาในชีวิตประจำวัน สำหรับปัจจัยปัญหาที่มีผลต่อการฝึกทักษะการเขียนจำแนกได้ 7 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ คนรอบข้างไม่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก ได้แก่ ต้องทำงานบ้านมาก ทำให้ไม่มีเวลาฝึกเขียน 3) ปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ความขี้เกียจ ความเบื่อ การไม่สามารถสะกดคำศัพท์และไม่ได้จัดสรรเวลาในการเรียน คำศัพท์ด้วยตนเอง การไม่มีคู่มือในการฝึกเขียน และการไม่ค่อยมีสมาธิในการเขียน 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน ได้แก่ อาจารย์ไม่แจ้งหรืออธิบายเกี่ยวกับแบบฝึกหัดการเขียนที่ทำส่งผลให้ไม่รู้ว่าที่เขียนถูกหรือผิด และอาจารย์ไม่ค่อยเน้นแบบฝึกหัดด้านทักษะการเขียน 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ได้แก่ อาจารย์สอนไม่เป็นขั้นตอน อาจารย์ไม่ให้ความสนใจต่อแบบฝึกหัดที่นักศึกษาทำส่งเท่าที่ควร และอาจารย์ใช้ชีทเดียวสอนซ้ำ ๆ 6) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร ได้แก่ มีรายวิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาเยอะมากเกินไป และ 7) ปัจจัยปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ อาจารย์ไม่ค่อยเข้มงวดกับการฝึกเขียน

4.1.2 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

1. สภาพปัญหาทักษะการฟัง

จากการศึกษา พบว่า นักศึกษาประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษจำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มต่ำกว่าร้อยละ 50 2) กลุ่มร้อยละ 51-80 และ 3) กลุ่มร้อยละ 80 ขึ้นไป นอกจากนี้ บางคนสามารถประเมินระดับการฟังโดยอ้างอิงจาก CEFR คือ ระดับ B2 ในส่วนของความยากในการฟัง พบว่า มี 5 ประเด็น ได้แก่ 1) เมื่อฟังสำเนียงที่แตกต่างกันจะไม่เข้าใจ 2) การไม่สามารถจับใจความคำพูดที่เป็น connected speech 3) ฟังไม่ทันเมื่อคู่สนทนาพูดเร็วเกินไป และ 4) การไม่รู้จักคำศัพท์ระดับ Advance และ 5) การไม่รู้วาคำศัพท์สะกดอย่างไร สำหรับเรื่องที่ฟังยากที่สุด ได้แก่ การฟังเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา การฟังข่าว การฟังเกี่ยวกับธุรกิจ และการฟังบทพูดยาว ๆ ส่วนเรื่องที่ฟังง่ายที่สุด ได้แก่ การฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวัน การฟังคำพูดสร้างแรงบันดาลใจ และการฟังเพลง นอกจากนี้ ปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง พบว่ามี 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ไม่มีเจ้าของภาษา (native speaker) ให้ฝึกฟัง หอพักค่อนข้างเสียงดัง ทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกฟัง บางครั้งเพื่อนพูดคุยเสียงดังในห้องเรียน ทำให้ฟังอาจารย์ไม่ค่อยได้ยินเมื่ออาจารย์พูดภาษาอังกฤษ เพื่อน ๆ หลายคนเข้าใจภาษาไทย ทำให้อาจารย์อธิบายเป็นภาษาไทยจึงขาดโอกาสการฝึกทักษะการฟัง และไม่ค่อยมีสถานที่เงียบ ๆ สำหรับการฟัง 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก ได้แก่ เพื่อนร่วมหอพักค่อนข้างเสียงดัง และ 1 ห้องพักรวมกัน 2-3 คน ทำให้รบกวนการสมาธิในการฝึกฟังด้วยตนเอง 3) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ รู้จักคำศัพท์ไม่มาก วงศัพท์น้อย และไม่มีแผนฝึกทักษะการฟัง 4) ปัจจัยปัญหาการถ่ายทอดของผู้สอน ได้แก่ อาจารย์แต่ละท่านมีสำเนียงแตกต่างกัน ทำให้บางครั้งไม่เข้าใจ อาจารย์บางท่านใช้ภาษาไทยคู่กับภาษาอังกฤษ ทำให้สับสน และบางท่านใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ ทำให้ขาดโอกาสฝึกทักษะการฟัง นอกจากนี้ อาจารย์บางท่านพูดเร็วเกินไป และ 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการสอนและเทคนิคการสอน ได้แก่ อาจารย์บางท่านไม่ใช้การถามในกระบวนการสอน ทำให้ไม่มีโอกาสฝึกพูด อาจารย์ไม่แจ้งผลการตรวจแบบฝึกหัดทำให้ไม่ทราบวาที่ทำส่งไปถูกหรือไม่ และการสอนฟังบางท่านสอนโดยไม่ค่อยมีกิจกรรมให้ทำ ให้ฝึกฟังอย่างเดียว จึงรู้สึกเบื่อ

2. สภาพปัญหาการพูด

จากการศึกษาพบว่า สามารถจำแนกความสามารถในการพูดได้ 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ประเมินความสามารถตนเองต่ำกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มที่ประเมินความสามารถตนเองระหว่างร้อยละ 50 -80 โดยความยากในการพูด คือ ความยากในการออกเสียงที่ถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษา เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่และการไม่รู้จักคำศัพท์ที่ต้องการสื่อสาร ส่วนเรื่องที่พูดยากที่สุดเมื่อต้องฝึกพูด ได้แก่ การพูดเกี่ยวกับการเมือง การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน การพูดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม การพูดในที่สาธารณะ การพูดกับอาจารย์ การพูดเกี่ยวกับการแพทย์ และการพูดเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ส่วนเรื่องที่พูดง่ายที่สุด ได้แก่ การพูดบทสนทนาในชีวิตประจำวันและการพูดกับเพื่อน สำหรับปัจจัยที่

ส่งผลต่อการฝึกพูดจำแนกได้ 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ไม่มีคู่มือที่ช่วยฝึกพูด ไม่มีเจ้าของภาษา (native speaker) ช่วยฝึกพูด คนรอบตัวไม่พูดภาษาอังกฤษเพราะมักพูดภาษาแม่ของตนเอง และไม่มีเพื่อนหลากหลายให้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ 2) ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก ได้แก่ การอยู่ร่วมกับเพื่อน 2 – 3 คนทำให้ไม่มีเวลาส่วนตัวในการฝึกฝนพูด และสิ่งแวดล้อมที่หอพักไม่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร 3) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ รู้สึกอายที่จะพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์ อายที่จะพูดภาษาอังกฤษในที่สาธารณะ อายที่จะพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องการสื่อสาร ไม่รู้วิธีฝึกพูด และไม่ใช้ภาษาอังกฤษพูดกับอาจารย์เพราะพูดภาษาไทยได้ 4) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ได้แก่ อาจารย์บางท่านพูดภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์ และอาจารย์บางท่านไม่ใช้วิธีการถาม-ตอบในการสอน ทำให้ขาดโอกาสในการฝึกพูด ต้องฟังอย่างเดียว และ 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ได้แก่ วิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามีมากเกินไป

3. สภาพปัญหาการอ่าน

จากการศึกษาพบว่า สามารถจำแนกความสามารถในการอ่านจากการประเมินตนเองของนักศึกษาเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 กลุ่มความสามารถระหว่างร้อยละ 51 – 80 และกลุ่มที่ความสามารถร้อยละ 80 ขึ้นไป โดยความยากในการอ่าน ได้แก่ ไม่รู้จักคำศัพท์ระดับ advance และไม่สามารถจำความหมายคำศัพท์ที่สะกดยาว ๆ ได้ ซึ่งเรื่องที่ยากที่สุด ได้แก่ การอ่านเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา การอ่านงานวิชาการ การอ่านงานวิจัย การอ่านเกี่ยวกับการเมือง การอ่านเกี่ยวกับการแพทย์ การอ่านเกี่ยวกับธุรกิจ การอ่านเกี่ยวกับการเดินทาง ส่วนเรื่องที่ยากที่สุด ได้แก่ การอ่านเรื่องสั้น การอ่านนิทาน การอ่านคำพูดสร้างแรงบันดาลใจ และการอ่านเรื่องเทคโนโลยี การอ่านเนื้อเพลง สำหรับปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่าน พบว่ามี 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ หนังสือภาษาอังกฤษในห้องสมุดมีน้อยเกินไป 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก ได้แก่ มีหนังสือฝึกอ่านน้อย และเพื่อนร่วมหอพักค่อนข้างเสียงดังทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกอ่าน 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ รู้สึกง่วงเมื่ออ่าน ความขี้เกียจ และไม่มีการวางแผนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ได้แก่ อาจารย์ไม่ค่อยกระตุ้นฝึกให้อ่าน และ 5) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ อาจารย์บางท่านไม่ส่งบทเรียนให้อ่านก่อนเรียน ทำให้อ่านซ้ำ อ่านไม่ทันเมื่อต้องเรียนบทเรียนดังกล่าว

4. สภาพปัญหาการเขียน

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาประเมินความสามารถการเขียนของตนเองจำแนกได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มที่ความสามารถระหว่างร้อยละ 51 – 80 โดยความยากในการเขียน ได้แก่ การไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องการเขียน การไม่เข้าใจโครงสร้างประโยค การไม่เชี่ยวชาญด้านไวยากรณ์ การใช้ tense ไม่ถูกต้อง การไม่รู้จักสำนวน และการไม่สามารถสร้างประโยคได้ ส่วนเรื่องที่ยากที่สุด ได้แก่ การเขียนเชิงวิชาการ การเขียนตอบแบบฝึกหัด การเขียน

บทความ ส่วนการเขียนที่ง่ายที่สุด คือ การเขียนบทสนทนาในชีวิตประจำวัน การเขียนเรื่องเกี่ยวกับตนเอง และการเขียนถึงเพื่อน สำหรับปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการฝึกพัฒนาทักษะการเขียนมีทั้งสิ้น 6 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ไม่ค่อยมีกิจกรรมให้ฝึกหัดการเขียนภาษาอังกฤษ และกิจกรรมที่ต้องทำให้วิทยาลัย ฯ มีมากจนทำให้ไม่มีเวลาฝึกเขียน 2) ปัจจัยปัญหาจากบ้านหรือหอพัก ได้แก่ หอพักค่อนข้างเสียงดัง ทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกเขียน 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ความขี้เกียจ ความไม่ชอบการเขียนภาษาอังกฤษ และการไม่วางแผนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน 4) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ได้แก่ อาจารย์บางท่านไม่อธิบายวิธีการเขียน ทำให้ไม่มีแนวทางในการเขียน 5) ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน ได้แก่ อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัดแต่ไม่อธิบายว่าทำส่งถูกหรือไม่ อาจารย์ไม่ค่อยสอนวิธีการเขียน และอาจารย์ไม่ค่อยอธิบายเมื่อมีข้อสงสัย และ 6) ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ได้แก่ วิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไป และวิชาส่วนใหญ่เป็นวิชาขั้นพื้นฐาน

4.1.3 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3

1. สภาพปัญหาทักษะการฟัง

จากการศึกษาพบว่า ความสามารถในการฟังจากการประเมินตนเองของนักศึกษาสามารถจำแนกได้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ต่ำกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มที่อยู่ระหว่างร้อยละ 51 – 80 โดยบางคนประเมินตนเองว่าอยู่ในระดับ B1 ของการวัดระดับ CEFR โดยความยากของการฟังมี 3 ประเด็น ได้แก่ 1) ความแตกต่างของสำเนียงและการออกเสียงทำให้ไม่คุ้นชินและฟังไม่รู้เรื่อง 2) การฟัง connected speech ของเจ้าของภาษา (native speaker) 3) การฟังคำศัพท์ระดับ advance 3) การฟังคนที่พูดเร็ว ๆ ซึ่งเรื่องที่ฟังยากที่สุด ได้แก่ การฟังข่าว การฟังเกี่ยวกับการเมือง การฟังบทพูดของภาพยนตร์ การฟังเกี่ยวกับการแพทย์ และการฟังการพูดอย่างเป็นทางการ ส่วนการฟังที่ง่ายที่สุด ได้แก่ การฟังในชีวิตประจำวัน การฟังเพลง และการฟังเรื่องเล่าง่าย ๆ สำหรับปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง พบว่า มี 7 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การไม่มีเพื่อนต่างชาติช่วยฝึกพูดภาษาอังกฤษ เพื่อน ๆ รอบตัวส่วนใหญ่พูดภาษาไทยและภาษาไทยใหญ่ และเพื่อน ๆ พูดภาษาไทยได้จึงสื่อสารกับอาจารย์ด้วยภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ ทำให้ขาดโอกาสการฝึกการฟังภาษาอังกฤษ 2) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน ได้แก่ ไม่มีแรงบันดาลใจในการฝึกทักษะการฟังตนเองเลือกใช้ภาษาพม่าหรือภาษาไทยใหญ่ในการสนทนากับเพื่อนแทนการใช้ภาษาอังกฤษ ความขี้เกียจ และง่วงนอนขณะฝึกฟัง 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดของผู้สอน ได้แก่ อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการสอนร้อยละ 70 – 75 ทำให้ขาดทักษะการฟังภาษาอังกฤษในห้องเรียน ความแตกต่างของสำเนียงภาษาอังกฤษของอาจารย์ทำให้ฟังยาก และอาจารย์ไม่แนะนำวิธีการปรับปรุงการฟัง ในขณะที่เดียวกันอาจารย์บางท่านใช้ภาษาอังกฤษไม่คล่อง 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการสอนและเทคนิคการสอน ได้แก่ อาจารย์ใช้ตนเองเป็นศูนย์กลางในการสอน ไม่ได้ใช้นักศึกษาเป็นศูนย์กลางในการสอน ทำให้ไม่มีส่วนร่วมในการออกแบบบทเรียนหรือกิจกรรมในชั้นเรียนที่จะช่วยฝึกทักษะการฟังได้ถูกจริตและตรงกับความต้องการของนักศึกษา 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ได้แก่

มีรายวิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะการฟังน้อย มีรายวิชาที่น่าจะแทนที่ด้วยวิชาภาษาอังกฤษ เช่น วิชาภาษาบาลีและสันสกฤต 6) ปัจจัยปัญหาที่บ้านหรือหอพัก ได้แก่ เพื่อนร่วมหอพักค่อนข้างเสียงดัง เพื่อนที่ใช้ห้องสมุดพูดเสียงดังเป็นบางครั้ง ทำให้ไม่เหมาะแก่การเป็นสถานที่ฝึกการฟัง และ 7) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ ไม่มีเจ้าของภาษา (native speaker) มาช่วยฝึกทักษะการฟัง

2. สภาพปัญหาการพูด

จากการศึกษา พบว่า ความสามารถในการพูดสามารถจำแนกได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่คิดว่าตนเองมีความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มที่มีความสามารถระหว่างร้อยละ 51 – 80 และบางคนประเมินตนเองอยู่ระดับ B2 ของการวัดระดับ CEFR โดยความยากในการพูด ได้แก่ การออกเสียงไม่ถูกต้อง การใช้ทำนองเสียง (intonation) ไม่ถูกต้อง การไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องการพูด และความกังวลเกี่ยวกับระดับภาษาว่าใช้ถูกต้องตามกาลเทศะหรือไม่ ซึ่งเรื่องที่ฝึกการพูดยากที่สุด ได้แก่ การนำเสนอหน้าชั้นเรียน การพูดเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา การพูดเกี่ยวกับธุรกิจ การพูดเกี่ยวกับกฎหมาย การพูดแบบเล่าข่าว การพูดกับผู้อาวุโส การพูดนำเสนอในที่สาธารณะ ส่วนการฝึกพูดที่ง่ายที่สุด ได้แก่ การพูดบทสนทนาในชีวิตประจำวัน การพูดเกี่ยวกับการศึกษา การพูดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม การพูดเกี่ยวกับศาสนา และการพูดแบบ talk show สำหรับปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดมี 7 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ไม่มีเพื่อนต่างชาติให้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อนรอบตัวใช้ภาษาไทย ภาษาพม่า และภาษาไทยใหญ่ ทำให้ใช้ภาษาดังกล่าวในการสื่อสารกัน 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก ได้แก่ เพื่อนร่วมหอพักเสียงดังทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกพูด 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ไม่มีแรงบันดาลใจในการฝึกพูด กิจกรรมในวิทยาลัย ๆ มีมากทำให้รู้สึกเหนื่อยจนไม่อยากฝึกพูดนอกเวลาเรียน ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และความขี้เกียจพูดภาษาอังกฤษ 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ได้แก่ อาจารย์พูดภาษาอังกฤษสำเนียงไทยทำให้เมื่อต้องฟังเจ้าของภาษา (native speaker) พูดกลับไม่คุ้นชิน อาจารย์บางท่านใช้ภาษาไทยในการสอน และไม่มีอาจารย์เจ้าของภาษา (native speaker) สอนประจำหลักสูตร 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน ได้แก่ แม้มีการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนแต่อาจารย์ไม่บอกว่าพูดถูกต้องหรือไม่ ทำให้ไม่รู้ว่าควรแก้ไขตรงไหน อาจารย์ไม่สร้างบรรยากาศการพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน และบางครั้งอาจารย์อนุญาตให้พูดภาษาไทย จึงไม่ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ 6) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ได้แก่ มีรายวิชาเกี่ยวกับการฝึกพูดน้อยเกินไป และ 7) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ กิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีน้อยเกินไป

3. สภาพปัญหาการอ่าน

จากการศึกษาพบว่า เมื่อนักศึกษาประเมินความสามารถในการอ่านของตนเองสามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 กลุ่มที่มีความสามารถระหว่างร้อยละ 51 – 80 และกลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าร้อยละ 80 หรือ 5 คะแนนจากคะแนนเต็ม 5 โดยความยากในการอ่าน ได้แก่ การไม่รู้จกคำศัพท์ระดับ advance และการอ่านประโยคยาว ๆ ไม่เข้าใจ ซึ่งเรื่องที่อ่านยากที่สุด ได้แก่ การอ่านข่าว การอ่านเกี่ยวกับธุรกิจ การอ่านเกี่ยวกับธรรมะ การ

อ่านเกี่ยวกับการเมือง การอ่านเกี่ยวกับการแพทย์ การอ่านเกี่ยวกับกฎหมาย การอ่านโคลง กลอน การอ่านเกี่ยวกับภูมิอากาศ การอ่านเกี่ยวกับการตลาด และการอ่านเชิงประวัติศาสตร์ ส่วนการอ่านที่ง่ายที่สุด ได้แก่ การอ่านเรื่องสั้น การอ่านนิทาน การอ่านเกี่ยวกับศาสนา การอ่านเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม การอ่านนวนิยาย และการอ่านบทสนทนาพื้นฐาน สำหรับปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่านพบว่ามี 6 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ หนังสือภาษาอังกฤษในห้องสมุดมีน้อย ที่นั่งในห้องสมุดมีน้อยทำให้ต้องนั่งติด ๆ กันส่งผลให้ไม่มีสมาธิในการอ่าน และการประกาศในวิทยาลัยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก ได้แก่ เพื่อนร่วมหอพักค่อนข้างเสียงดัง ทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกอ่าน บางครั้งห้องข้าง ๆ มีปาร์ตี้เสียงดัง ทำให้รบกวนการฝึกอ่าน 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ไม่ได้จัดสรรเวลาสำหรับการฝึกอ่านมากเท่าที่ควร ไม่ได้ฝึกอ่านทุกวัน และไม่ชอบการอ่าน 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ได้แก่ อาจารย์บางท่านมาสอนแบบไม่วางแผนล่วงหน้า 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน ได้แก่ อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัดแต่ไม่อธิบายหรือแจ้งให้ทราบว่าทำถูกหรือไม่ ควรแก้ไขอย่างไร และวิธีการสอนบางรายวิชาใช้การอ่านนวนิยายยาว ๆ แล้วจํามาตอบข้อสอบ คิดว่าควรเรียนการอ่านเชิงวิเคราะห์หรือวิพากษ์จะดีกว่าการท่องจำ และ 6) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ ไม่มีสถานที่เงียบ ๆ และปลอดภัยที่เหมาะสมแก่การฝึกอ่าน

4. สภาพปัญหาการเขียน

การศึกษาพบว่า นักศึกษาประเมินความสามารถการเขียนของตนเองจำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มที่มีความสามารถช่วงร้อยละ 50 -60 โดยความยากในการเขียนมี 7 ประการ ได้แก่ 1) การใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้อง 2) การเขียนประโยคให้ถูกโครงสร้างไวยากรณ์ 3) การสะกดคำศัพท์ 4) การใช้สำนวน 5) การเขียนประโยคยาว ๆ 6) การเรียบเรียงความคิดในการเขียน 7) การใช้ conjunction ซึ่งเรื่องที่เขียนยากที่สุด ได้แก่ การเขียนเชิงวิชาการ การเขียนงานวิจัย การเขียนจดหมายถึงผู้ใหญ่หรือผู้เชี่ยวชาญ และการเขียนแบบเจ้าของภาษา (native speaker) ส่วนการเขียนที่ง่ายที่สุด ได้แก่ การเขียนในชีวิตประจำวัน การเขียนแบบ Asian style สำหรับปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนมี 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ไม่มีกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่สร้างโอกาสฝึกทักษะการเขียน สิ่งแวดล้อมล้วนใช้ภาษาไทยแม้แต่ในร้านอาหารจึงไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ ป้ายประกาศเป็นภาษาไทย และที่ตั้งวิทยาลัยอยู่ในป่า ทำให้มีแมลง และสัตว์มีพิษส่งผลให้ไม่กล้าเดินไปอาคารต่าง ๆ เพื่อฝึกทักษะการเขียน 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก ได้แก่ ใบประกาศที่หอพักใช้ภาษาไทย ทำให้ไม่ได้บรรยากาศการฝึกภาษาอังกฤษ และเพื่อนร่วมหอพักเสียงดังมาก ทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกเขียน 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ไม่ได้จัดสรรเวลาสำหรับฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นกิจจะลักษณะ ความซึ่กึ่งฝึกเขียนและเรียนรู้ไวยากรณ์ ไม่มีแรงบันดาลใจในการฝึกเขียน และไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นการฝึกเขียนได้อย่างไร 4) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ได้แก่ อาจารย์บางท่านดูลายมือในการเขียนไม่ได้ดูเนื้อหาที่เขียน ทำให้ไม่ได้คำแนะนำในการปรับปรุงการเขียน และ 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับ

วิธีการเรียนการสอน ได้แก่ อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัดแต่ไม่เฉลยหรือแจ้งว่าเขียนผิดอย่างไร และกิจกรรมระหว่างเรียนไม่ค่อยเกี่ยวกับการฝึกเขียน

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของแต่ละชั้นปีมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่นำไปสู่สภาพปัญหาดังกล่าว และด้วยบริบทพิเศษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ต้องเรียนออนไลน์ เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และสถานการณ์การเมืองส่งผลให้ไม่สามารถเดินทางมาเรียนที่วิทยาลัย ฯ ได้ จึงก่อให้เกิดข้อจำกัดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษาและระหว่างนักศึกษาด้วยกัน ส่วนบริบทของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 คือการพักอาศัยภายในวิทยาลัย ฯ จึงมีปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่แตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ข้อสังเกตเด่นของสภาพปัญหาที่นักศึกษาสะท้อนทุกชั้นปี พบว่า สภาพปัญหาที่เกี่ยวกับอาจารย์มีจำนวนมากที่สุดและคล้ายคลึงกัน

4.2 สาเหตุและปัจจัยของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษตามสภาพจริงของนักศึกษาเป็นรายชั้นปี

ข้อมูลที่น่าเสนอในข้อนี้เป็นการเสนอสาเหตุและปัจจัยของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกเป็นรายชั้นปีโดยเก็บข้อมูลสภาพปัญหาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามทัศนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

4.2.1.1 ปัจจัยด้านหลักสูตร มีเพียง 1 ข้อ ได้แก่ มีรายวิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไป

4.2.1.2 ปัจจัยด้านผู้เรียน มี 4 ข้อ ได้แก่ 1) รู้สึกเหนื่อยเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ 2) รู้สึกกลัวและเกรงใจอาจารย์จึงทำให้ไม่กล้าเข้ามาสนทนากับอาจารย์เป็นภาษาอังกฤษ 3) เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เป็นนักศึกษาต่างชาติยังไม่ได้เดินทางมาประเทศไทย จึงต้องเรียนผ่านการสอนออนไลน์จึงไม่สามารถควบคุมสภาพแวดล้อมได้ นักศึกษาบางคนจึงต้องช่วยงานที่บ้านทำงาน ส่งผลให้มีเวลาในการฝึกฝนตนเองด้านภาษาอังกฤษน้อย และ 4) มีความขี้เกียจในการฝึกฝนการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ

4.2.1.3 ปัจจัยด้านผู้สอน มี 11 ข้อ ได้แก่ 1) อาจารย์บางท่านบรรยายยาวมากและเล่าเรื่องซ้ำ ๆ จนไม่เข้าใจเป้าหมายของการบรรยาย 2) อาจารย์บางท่านไม่แจ้งคะแนนการทดสอบทำให้ไม่สามารถประเมินตนเองได้ว่าอยู่ในระดับใด 3) อาจารย์บางท่านไม่เฉลยแบบทดสอบทำให้ไม่ทราบคำตอบที่ส่งไปถูกหรือผิด ควรปรับปรุงเรื่องใด 4) อาจารย์บางท่านมาสอนไม่ตรงต่อเวลา 5) อาจารย์

บางท่านเพิกเฉยต่อนักศึกษาบางคนเพราะไม่สามารถตอบคำถามได้ 6) อาจารย์บางท่านสอนด้วยภาษาไทยทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหา 7) อาจารย์บางท่านไม่เก่งด้านเทคโนโลยีทำให้ใช้เวลาในการจัดการเครื่องมือในการสอนนาน 8) อาจารย์บางท่านสอนเนื้อหาไม่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายรายวิชา 9) นักศึกษาเสนอแนะวิธีการสอนแก่อาจารย์บางท่านแต่อาจารย์ไม่ปรับเปลี่ยนวิธี ยังคงใช้วิธีเดิม ทำให้เรียนไม่เข้าใจ 10) อาจารย์บางท่านยกตัวอย่างประกอบการสอนน้อยเกินไป และ 11) อาจารย์บางท่านเลื่อนเวลาสอนโดยไม่แจ้งล่วงหน้า

4.2.1.4 ปัจจัยด้านสถานศึกษา มี 6 ข้อ ได้แก่ 1) สัญญาณอินเทอร์เน็ตไม่เสถียรทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียนออนไลน์ 2) ไม่มีกิจกรรมเกี่ยวกับการวางแผนการใช้ความรู้เพื่ออาชีพในอนาคต 3) กิจกรรมที่ทางวิทยาลัย ฯ มอบหมายให้ทำในช่วงเรียนออนไลน์ คือ การนำเสนองาน ส่วนกิจกรรมอื่นไม่สามารถทำได้ จึงขาดโอกาสการเรียนรู้ 4) กิจกรรมที่วิทยาลัย ฯ ให้ทำเหมาะสมกับเด็กไทยมากกว่าเด็กต่างชาติ 5) อุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอ เช่น โปรเจกเตอร์ ลำโพง ไมโครโฟน และ 6) มีอาจารย์ผู้สอนไม่หลากหลายและมีจำนวนน้อยเกินไป ทำให้ได้เรียนรู้โลกทัศน์ไม่กว้างเท่าที่ควร

4.2.1.5 ปัจจัยด้านบริบททางสังคมของผู้เรียน มี 3 ข้อ ได้แก่ 1) การเรียนออนไลน์ทำให้ไม่ได้พูดคุยกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ช่วงนอกเวลาเรียน 2) เพื่อนร่วมหอพักส่งเสียงดังทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง และ 3) การเรียนออนไลน์ทำให้ขาดโอกาสฝึกฝนการพูดคุยกับอาจารย์และเพื่อน และไม่ได้ทำกิจกรรมพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

4.2.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามทัศนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

4.2.2.1 ปัจจัยด้านหลักสูตร มี 7 ข้อ ได้แก่ 1) มีรายวิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไปและไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเรียนภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต 2) การบังคับเรียนภาคฤดูร้อนทำให้รู้สึกเหนื่อยเกินไป 3) บางรายวิชามีเนื้อหาการสอนคล้ายกันและบางรายวิชายังคงเป็นวิชาพื้นฐาน 4) ควรมียาวิชาเกี่ยวกับมนุษยศาสตร์มากกว่านี้ 5) การทดสอบกลางภาคและปลายภาคไม่ได้สะท้อนถึงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ 6) ไม่สามารถเชื่อมโยงรายวิชาที่เรียนให้สัมพันธ์กัน และ 7) รายวิชาเกี่ยวกับทักษะในศตวรรษที่ 21 มีน้อยเกินไป

4.2.2.2 ปัจจัยด้านผู้เรียน มี 1 ข้อ ได้แก่ ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์

4.2.2.3 ปัจจัยด้านผู้สอน มี 14 ข้อ ได้แก่ 1) ไม่ค่อยมีโอกาสได้คุยกับอาจารย์เป็นภาษาอังกฤษนอกเวลาเรียน 2) ไม่มีอาจารย์เจ้าของภาษาสอนประจำ 3) อาจารย์บางท่านขาดความกระตือรือร้นในการสอน 4) อาจารย์บางท่านไม่ตรงต่อเวลา 5) อาจารย์บางท่านสอนตามวิธีที่ตนเองถนัดโดยไม่สนใจว่านักศึกษาเรียนเข้าใจหรือไม่ 6) อาจารย์บางท่านไม่ถนัดการใช้เทคโนโลยีในการ

สอน 7) อาจารย์บางท่านไม่ให้ความสำคัญกับนักศึกษาและการสอนแต่ให้ความสำคัญกับงานอื่น ๆ 8) มีการประเมินการสอนทุกภาคการศึกษาแต่อาจารย์ไม่ปรับปรุงวิธีการสอน 9) อาจารย์บางท่านมักตำหนิและไม่ให้กำลังใจในการเรียน 10) อาจารย์บางท่านสอนแค่ 3 ประโยคนอกจากนั้นพูดเรื่องไม่เกี่ยวกับการเรียน 11) อาจารย์บางท่านไม่เตรียมการสอน 12) อาจารย์บางท่านมอบหมายให้อ่านหนังสือจำนวนมากแต่รู้สึกที่อาจารย์เองก็ไม่ได้เข้าใจหนังสือทั้งหมด 13) อาจารย์บางท่านไม่สอนแต่มอบหมายงานให้ทำเป็นส่วนมากซึ่งทำให้ไม่ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร และ 14) อาจารย์บางคนเลือกพูดคุยและถามเฉพาะนักศึกษาคนโปรดทำให้ละเลยคนอื่น ๆ

4.2.2.4. ปัจจัยด้านสถานศึกษา มี 6 ข้อ ได้แก่ 1) อุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอ เช่น ต้องแชร์การใช้โทรทัศน์ร่วมกับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 2) อาจารย์บางท่านไม่อธิบายเมื่อมีคำถามและใช้การเงียบเป็นคำตอบ 3) อาจารย์บางท่านขาดความกระตือรือร้นในการสอน 3) อาจารย์บางท่านไม่ตรงต่อเวลา 4) ไม่มีเพื่อนต่างชาติในวิทยาลัย ๆ นอกจากคนไทยและคนไทใหญ่ด้วยกัน 5) กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนมีน้อยเกินไป และ 6) บรรยากาศภายในวิทยาลัย ๆ ไม่ใช่บรรยากาศแห่งการเรียนรู้แม้แต่ในห้องสมุด

4.2.2.5 ปัจจัยด้านบริบททางสังคมของผู้เรียน มี 4 ข้อ ได้แก่ 1) คนรอบตัวไม่พูดภาษาอังกฤษ ใช้ภาษาไทยหรือภาษาไทใหญ่เป็นส่วนมาก 2) ภาษาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเป็นภาษาไทย ทำให้ไม่ได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษ 3) มีการจัดกิจกรรมมากในวิทยาลัย ๆ ซึ่งส่งผลกระทบต่อเวลาเรียนและการทบทวนบทเรียน และ 4) สัญญาณอินเทอร์เน็ตไม่เสถียรและอ่อนมาก

4.2.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามทัศนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 3

4.2.3.1 ปัจจัยด้านหลักสูตร มี 8 ข้อ ได้แก่ 1) มีรายวิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไป 2) การวัดผลประเมินผลไม่ควรใช้เฉพาะการสอบแต่มีรูปแบบอื่นด้วย 3) วิชาที่เรียนส่วนใหญ่เป็นวิชาพื้นฐานและเนื้อหาการสอนคล้าย ๆ กันทำให้รู้สึกเหมือนไม่ได้เรียนเพิ่มเติมแม้จะอยู่ปี 3 แล้วก็ตาม 4) ไม่อยากเรียนวิชาสันสกฤตเพราะยากและไม่รู้ว่าจะนำมาใช้อย่างไร 5) ไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้แต่ละรายวิชาเข้าด้วยกันได้ 6) รายวิชาควรปรับปรุงเนื้อหาให้เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 มากกว่านี้ 7) ตารางเรียนเป็นการบังคับเรียน ไม่มีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจ และ 8) ไม่อยากเรียนช่วงภาคฤดูร้อน

4.2.3.2 ปัจจัยด้านผู้เรียน มี 2 ข้อ ได้แก่ 1) มีความขี้เกียจ และ 2) ไม่ชอบภาษาอังกฤษแต่จำเป็นต้องเรียนเพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในโลกปัจจุบัน

4.2.3.3 ปัจจัยด้านผู้สอน มี 13 ข้อ ได้แก่ 1) อาจารย์บางท่านไม่สอนตามเวลาในตารางเรียนและไม่แจ้งล่วงหน้าว่าดสอน 2) อาจารย์บางท่านพูดเรื่องซ้ำ ๆ ตลอดระยะเวลาที่เรียน

ไม่ได้เรียนเรื่องใหม่ 3) สำเนียงที่แตกต่างกันของอาจารย์ทำให้ฟังไม่เข้าใจ 4) อาจารย์บางท่านไม่เปิดใจรับฟังข้อเสนอแนะและไม่ช่วยแก้ปัญหาการเรียน 5) วิธีการสอนของอาจารย์บางท่านไม่สร้างแรงบันดาลใจในการเรียน 6) อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัดเยอะแต่ไม่แจ้งนักศึกษาว่าทำผิดหรือถูก 7) อาจารย์บางท่านไม่แจ้งแผนการสอนและวัตถุประสงค์การสอนในแต่ละครั้งทำให้มีผลต่อการเตรียมตัวเรียน 8) วิธีการสอนของอาจารย์บางท่านเพียงแค่แจกเอกสารแล้วสอนซึ่งเป็นวิธีการสอนแบบโบราณ 9) อาจารย์บางท่านไม่เปิดใจรับฟังข้อเสนอแนะหรือความเห็นด้วยเหตุผลว่ามีอายุมากกว่าและมีประสบการณ์มากกว่าเพราะฉะนั้นอาจารย์ถูกเสมอ 10) อาจารย์บางท่านไม่ให้โอกาสในการออกแบบหัวข้อการเรียนและกิจกรรมที่ทำในชั้นเรียน 11) อาจารย์บางท่านยังจำชื่อนักศึกษาไม่ได้แล้วจะสามารถรู้ถึงความสามารถของนักศึกษาได้อย่างไร และ 12) อาจารย์บางท่านไม่สามารถใช้เทคโนโลยีในการสอนได้

4.2.3.4 ปัจจัยด้านสถานศึกษา มี 6 ข้อ ได้แก่ 1) อุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ เช่น โทรทัศน์ที่ต้องแบ่งกันใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ไม่มีโปรเจกเตอร์ 2) มีกิจกรรมในวิทยาลัย ๆ มากเกินไป ทำให้รู้สึกเหนื่อยเมื่อเข้าเรียน 3) กิจกรรมส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาแต่ไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับมนุษยศาสตร์ 4) กิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมีน้อย และ 5) กิจกรรมการอบรม TOEIC ใช้เนื้อหาซ้ำ ๆ ทุกปี

4.2.3.5 ปัจจัยด้านบริบททางสังคมของผู้เรียน มี 7 ข้อ ได้แก่ 1) การเรียนรู้นอกสถานที่มีน้อยเกินไป 2) การไกลบ้านทำให้ไม่สามารถติดต่อทางบ้านได้เนื่องจากสถานการณ์การเมือง ส่งผลให้รู้สึกเบื่อและขาดกำลังใจในการเรียน 3) วิทยาลัย ๆ เจียบสงบเกินไป ทำให้รู้สึกเบื่อและขี้เกียจเรียน 4) บรรยากาศในหอพักไม่สร้างบรรยากาศการเรียนรู้อังกฤษ 5) บุคลากรที่วิทยาลัย ๆ ค่อนข้างเจียบและติดต่อสื่อสารยาก เมื่อมีคำถามไม่รู้ว่าต้องถามใคร 6) กิจกรรมที่มีในวิทยาลัย ๆ ไม่หลากหลาย ไม่มีบรรยากาศทางวิชาการ และ 7) เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดโควิด -19 ทำให้ต้องเรียนออนไลน์ซึ่งเรียนไม่เข้าใจ

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามทัศนะของนักศึกษามีครบทั้งหมด 5 ด้านสอดคล้องตามสมมติฐาน ได้แก่ ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านผู้สอน ปัจจัยด้านสถานศึกษา และปัจจัยด้านบริบททางสังคมของผู้เรียน โดยปัจจัยที่สร้างสาเหตุผลกระทบทางลบมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านผู้สอน

4.3 แนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากข้อค้นพบเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 ดังพรรณานาในข้อ 4.1 ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์เชื่อมโยงกับข้อค้นพบในข้อ 4.2 ปัจจัยที่

ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แล้วสามารถสรุปเป็นแนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้ดังนี้

1) ควรสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนด้วยการปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมและทันสมัย ใช้ช่องทางออนไลน์และเทคโนโลยีในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนด้วยตนเอง

2) ควรกระตุ้นความอุตสาหะแก่ผู้เรียนให้มีการตั้งเป้าหมายความสำเร็จในอาชีพเพื่อแก้ปัญหาการไม่สามารถประยุกต์การใช้ประโยชน์เนื้อหาการเรียนต่อการใช้ชีวิตและการประกอบอาชีพในอนาคต โดยบทบาทนี้ผู้สอนต้องช่วยกันสร้างเป้าหมายในการเรียนแต่ละวิชาและเชื่อมโยงเนื้อหาแต่ละวิชาเป็นขั้นบันไดสู่การประกอบอาชีพ

3) ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการออกแบบกระบวนการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลเพื่อสามารถออกแบบวิธีการสอนได้สอดคล้องกับจริตและความถนัด ความสนใจของผู้เรียน

4) ผู้สอนควรมีการพัฒนาศักยภาพตนเองทั้งด้านวิธีการสอน เนื้อหาที่ทันสมัย วิธีการใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อในการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนที่สามารถค้นคว้าข้อมูลด้วยตนเองจากอินเทอร์เน็ต ดังนั้น วิธีการสอน เนื้อหา และเทคโนโลยีที่ใช้ควรดึงดูดความสนใจผู้เรียนให้รู้สึกว่าการเรียนกับผู้สอนเป็นสิ่งที่ดีกว่าการค้นคว้าด้วยตนเองจากอินเทอร์เน็ต เช่น ทักษะการวิเคราะห์ ทักษะการรู้เท่าทันสื่อ ทักษะการประยุกต์ใช้ความรู้ในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ

5) ผู้บริหารและผู้สอนควรทำความเข้าใจต่อผู้เรียนด้านวิสัยทัศน์ ภารกิจ และ อัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัยที่เป็นมหาวิทยาลัยทางพระพุทธศาสนา เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความจำเป็นในการเรียนรายวิชาทางพระพุทธศาสนา และควรมีการเชื่อมโยงแก่นพระพุทธศาสนาเข้าสู่หลักการใช้ชีวิตและการประกอบอาชีพเพื่อสร้างประโยชน์ที่เป็นรูปธรรมในการเรียนรายวิชาดังกล่าว

6) ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้มีความทันสมัย เหมาะสมกับศตวรรษที่ 21 และลดภาระการเรียนในช่วงฤดูร้อนเพื่อให้นักศึกษาสามารถแสวงหาความรู้นอกห้องเรียนและเปิดโอกาสให้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมตามที่ตนสนใจ

7) ควรมีระบบติดตามการสอนของผู้สอนเพื่อควบคุมคุณภาพการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตร

8) ผู้สอนควรแนะนำช่องทางการเรียนรู้ด้วยตนเองแก่ผู้เรียนเพื่อให้สามารถค้นคว้าและเรียนรู้ได้อย่างยั่งยืน

9) ผู้สอนควรจัดเวลาออกเหนือจากการสอนปกติเพื่อให้คำปรึกษาและสอนเนื้อหาส่วนที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเพิ่มเติม และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นกัลยาณมิตร

10) ควรมีการบริหารงบประมาณเพื่อพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนเพื่อให้ได้มาตรฐานของสถานศึกษาที่มีคุณภาพ

11) การปรับปรุงการสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ควรกระทำ
ดังนี้

11.1) ควรกำหนดเป้าหมายการสอนไว้ 2 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 คือ การใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อการใช้ในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ ระดับที่ 2 คือ การใช้ทั้งสี่ทักษะในการแข่งขัน เช่น การสอบการวัดระดับความรู้ต่าง ๆ การสอบเข้าทำงาน การสอบศึกษาต่อ เป็นต้น

11.2) ควรจัดหาสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยจำแนกเป็น 2 หมวด ได้แก่ หมวดขั้นพื้นฐาน เช่น การ์ตูน นิทาน ไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน เพลง การพูดสร้างแรงบันดาลใจ ภาพยนตร์ หมวดขั้นสูง (advance) เป็นต้นว่า สื่อเฉพาะทาง เช่น สื่อเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ข่าวการเมือง การทำธุรกิจ การแพทย์ การเขียนเชิงวิชาการ ฯลฯ

11.3) ผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษในการสอนเพื่อฝึกทักษะทั้งสี่ด้านในกระบวนการเรียนการสอนแก่ผู้เรียน

11.4) ควรมีกิจกรรมปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษนอกเวลาเรียนหรือจัดห้องฝึกฝนเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ในเวลาที่สะดวก

11.5) ผู้สอนควรทำความเข้าใจแก่ผู้เรียนว่า กระบวนทัศน์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เปลี่ยนจากการเรียนตามต้นแบบของเจ้าของภาษาเป็นภาษาอังกฤษนานาชาติที่ทุกสำเนียงมีคุณค่าและศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน ดังนั้น ไม่ว่าจะพูดภาษาอังกฤษสำเนียงใดจึงสามารถทำได้และเป็นเรื่องปกติของกระแสการเรียนรู้ภาษาอังกฤษปัจจุบัน ดังข้อเสนอของไพสิฐ บริบูรณ์ (2554: 8) ที่ว่า การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ (EIL) เป็นการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมโดยผู้เรียนไม่จำเป็นต้องละทิ้งวัฒนธรรมของตน

กล่าวโดยสรุป แนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรครอบคลุมตั้งแต่การสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน การช่วยให้ผู้เรียนรู้จัก การตั้งเป้าหมาย การพัฒนาปรับปรุงตนเองของผู้สอน การบริหารจัดการของผู้บริหาร การปรับปรุงความพร้อมของอุปกรณ์การเรียนการสอน และการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ที่ใช้ในการสอน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

บทนี้เป็นการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลข้อค้นพบจากการวิจัย “การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเดวีวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” และให้ข้อเสนอแนะแก่มหาวิทยาลัย เดวีวิทยาลัย ฯ ในการปรับปรุงหลักสูตร การจัดกิจกรรม และกระบวนการเรียนการสอนโดยจะนำเสนอเนื้อหาเป็น 3 ส่วน ดังนี้ 5.1 การสรุปผลการวิจัย 5.2 การอภิปรายผลการวิจัย และ 5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเดวีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

5.1.1.1 สภาพปัญหาทักษะการฟัง

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับสภาพปัญหาการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเดวีวิทยาลัย ฯ จากนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชั้นปีที่ 1 -3 สามารถสรุปและเปรียบเทียบสภาพปัญหาของแต่ละชั้นปี ได้ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการฟัง โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกเป็น 2 กลุ่มคือ 1) กลุ่มความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 และ 2) กลุ่มความสามารถระหว่างร้อยละ 50- 80 ชั้นปีที่ 2 จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มต่ำกว่าร้อยละ 50 2) กลุ่มร้อยละ 51-80 และ 3) กลุ่มร้อยละ 80 ขึ้นไป นอกจากนี้ บางคนสามารถประเมินระดับ และชั้นปีที่ 3 จำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มที่ต่ำกว่าร้อยละ 50 และ 2) กลุ่มที่อยู่ระหว่างร้อยละ 51 – 80 โดยบางคนประเมินตนเองว่าอยู่ในระดับ B1 ของการวัดระดับ CEFR

2. ความยากในการฟัง โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความแตกต่างด้านสำเนียงการพูด 2) คู่สนทนาพูดเร็ว 3) คู่สนทนาที่เป็นเจ้าของภาษาใช้ connected speech และ 4) การไม่รู้ความหมายของศัพท์ ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 5 ลักษณะ ได้แก่ 1) เมื่อฟังสำเนียงที่แตกต่างกันจะไม่เข้าใจ 2) การไม่สามารถจับใจความคำพูดที่เป็น connected speech 3) ฟังไม่ทันเมื่อคู่สนทนาพูดเร็วเกินไป และ 4) การไม่รู้จักคำศัพท์ระดับ Advance และ 5) การไม่รู้ว่คำศัพท์สะกดอย่างไร และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความแตกต่างของสำเนียงและการออกเสียงทำให้ไม่คุ้นชินและฟังไม่รู้เรื่อง 2) การฟัง connected speech ของเจ้าของภาษา (native speaker) 3) การฟังคำศัพท์ระดับ advance 3) การฟังคนที่พูดเร็ว ๆ

3. เรื่องที่ฟังยากที่สุด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 3 เรื่อง คือ 1) การฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวัน 2) การฟังคำพูดสร้างแรงบันดาลใจ และ 3) การฟังเพลง ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 4 เรื่อง คือ 1) การฟังเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา 2) การฟังข่าว 3) การฟังเกี่ยวกับธุรกิจ และ 4) การฟังบทพูดยาว ๆ และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 5 เรื่อง คือ 1) การฟังข่าว 2) การฟังเกี่ยวกับการเมือง 3) การฟังบทพูดของภาพยนตร์ 4) การฟังเกี่ยวกับการแพทย์ และ 5) การฟังการพูดอย่างเป็นทางการ

4. เรื่องที่ฟังง่ายที่สุด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 4 เรื่อง ได้แก่ 1) การฟังการ์ตูน 2) การฟังนิทาน 3) การฟังบทสนทนาพื้นฐาน และ 4) การฟังการพูดสร้างแรงบันดาลใจ ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 3 เรื่อง ได้แก่ 1) การฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวัน 2) การฟังคำพูดสร้างแรงบันดาลใจ และ 3) การฟังเพลง และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 3 เรื่อง ได้แก่ 1) การฟังในชีวิตประจำวัน 2) การฟังเพลง และ 3) การฟังเรื่องเล่าง่าย ๆ

5. ปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง โดยชั้นปีที่ 1 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก 3) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ รู้จักคำศัพท์ไม่มาก วงศัพท์น้อย และไม่มีแผนฝึกทักษะการฟัง 4) ปัจจัยปัญหาการถ่ายทอดของผู้สอนและ 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการสอนและเทคนิคการสอน ชั้นปีที่ 2 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก 3) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 4) ปัจจัยปัญหาการถ่ายทอดของผู้สอน 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการสอนและเทคนิคการสอน และชั้นปีที่ 3 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดของผู้สอน 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการสอนและเทคนิคการสอน 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร 6) ปัจจัยปัญหาที่บ้านหรือหอพัก และ 7) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ ไม่มีเจ้าของภาษา (native speaker) มาช่วยฝึกทักษะการฟัง

5.1.1.2 สภาพปัญหาการพูด

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับสภาพปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย เถรวิทย์วิทยาลัย ฯ จากนักศึกษานักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชั้นปีที่ 1 -3 สามารถสรุปและเปรียบเทียบสภาพปัญหาของแต่ละชั้นปี ได้ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการพูด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่มีความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 และ 2) กลุ่มที่มีความสามารถระหว่างร้อยละ 50 – 80 หรือ intermediate ชั้นปีที่ 2 จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่ประเมินความสามารถตนเองต่ำกว่าร้อยละ 50 และ 2) กลุ่มที่ประเมินความสามารถตนเองระหว่างร้อยละ 50 -80 และชั้นปีที่ 3 จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่คิดว่าตนเองมีความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 และ 2) กลุ่มที่มีความสามารถระหว่างร้อยละ 51 – 80 และบางคนประเมินตนเองอยู่ระดับ B2 ของการวัดระดับ CEFR

2. ความยากในการพูด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 4 ประเด็น ได้แก่ 1) การออกเสียงไม่ถูกต้อง 2) การไม่รู้ความหมายศัพท์ 3) การไม่สามารถสร้างประโยคเพื่อการสื่อสารได้ และ 4) การคุ้นชินสำเนียงอังกฤษแต่อาจารย์พูดสำเนียงอเมริกัน สำหรับเรื่องที่ยากที่สุดในการฝึกพูด ชั้นปีที่ 2

จำแนกได้ 2 ประเด็น ได้แก่ 1) ความยากในการออกเสียงที่ถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาเพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่และ 2) การไม่รู้จักคำศัพท์ที่ต้องการสื่อสาร และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 4 ประเด็น ได้แก่ 1) การออกเสียงไม่ถูกต้อง 2) การใช้ทำนองเสียง (intonation) ไม่ถูกต้อง 3) การไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องการพูด และ 4) ความกังวลเกี่ยวกับระดับภาษาว่าใช้ถูกต้องตามกาลเทศะหรือไม่

3. เรื่องที่พูดยากที่สุด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 4 เรื่อง ได้แก่ 1) การพูดกับผู้อาวุโส 2) การตอบคำถามอาจารย์ 3) การพูดเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา 4) การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน และ 5) การพูดสาธารณะ ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 7 เรื่อง ได้แก่ 1) การพูดเกี่ยวกับการเมือง 2) การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน 3) การพูดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม 4) การพูดในที่สาธารณะ 5) การพูดกับอาจารย์ 6) การพูดเกี่ยวกับการแพทย์ และ 7) การพูดเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 6 เรื่อง ได้แก่ 1) การนำเสนอหน้าชั้นเรียน 2) การพูดเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา 3) การพูดเกี่ยวกับธุรกิจ 4) การพูดเกี่ยวกับกฎหมาย 5) การพูดแบบเล่าข่าว การพูดกับผู้อาวุโส 6) การพูดนำเสนอในที่สาธารณะ

4. เรื่องที่พูดง่ายที่สุด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 1 เรื่อง ได้แก่ 1) การสนทนาในชีวิตประจำวันโดยเฉพาะการสนทนากับเพื่อน ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 2 เรื่อง ได้แก่ 1) การพูดบทสนทนาในชีวิตประจำวันและ 2) การพูดกับเพื่อน และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 5 เรื่อง ได้แก่ 1) การพูดบทสนทนาในชีวิตประจำวัน 2) การพูดเกี่ยวกับการศึกษา 3) การพูดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม 4) การพูดเกี่ยวกับศาสนา และ 5) การพูดแบบ talk show

5. ปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูด โดยชั้นปีที่ 1 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 3) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน 4) ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน 5) ปัญหาอื่น ๆ ชั้นปีที่ 2 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก 3) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 4) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร และชั้นปีที่ 3 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ 6) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร 7) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ กิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีน้อยเกินไป

5.1.1.3 สภาพปัญหาการอ่าน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับสภาพปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จากนักศึกษาศาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชั้นปีที่ 1-3 สามารถสรุปและเปรียบเทียบสภาพปัญหาของแต่ละชั้นปี ได้ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการอ่าน โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่ต่ำกว่าร้อยละ 50 2) กลุ่มที่อยู่ระหว่างร้อยละ 50 -80 และ 3) กลุ่มที่มากกว่าร้อยละ 80 ขึ้นไป ชั้นปีที่ 2 จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 2) กลุ่มความสามารถระหว่างร้อยละ 51 - 80 และ 3) กลุ่มที่ความมารร้อยละ 80 ขึ้นไป และชั้นปีที่ 3 จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1)

กลุ่มที่มีความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 2) กลุ่มที่มีความสามารถระหว่างร้อยละ 51 – 80 และ 3) กลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าร้อยละ 80 หรือ 5 คะแนนจากคะแนนเต็ม 5

2. ความยากในการอ่าน โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 3 ประเด็น ได้แก่ 1) การไม่รู้คำศัพท์ 2) การอ่านช้า และ 3) การไม่ทราบคำศัพท์ระดับ Advance ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 2 ประเด็น ได้แก่ 1) การไม่รู้จักคำศัพท์ระดับ advance และ 2) การไม่สามารถจำความหมายคำศัพท์ที่สะกดยาว ๆ ได้ และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 2 ประเด็น ได้แก่ 1) การไม่รู้จักคำศัพท์ระดับ advance และ 2) การอ่านประโยคยาว ๆ ไม่เข้าใจ

3. เรื่องที่อ่านยากที่สุด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 5 เรื่อง ได้แก่ 1) การอ่านเกี่ยวกับการเมือง 2) การอ่านเชิงวิชาการ 3) การอ่านเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และชื่อเมือง 4) การอ่านเกี่ยวกับการพระพุทธศาสนาและพระไตรปิฎกและ 5) การอ่านงานวิจัย ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 7 เรื่อง ได้แก่ 1) การอ่านเกี่ยวกับการพระพุทธศาสนา 2) การอ่านงานวิชาการ 3) การอ่านงานวิจัย 4) การอ่านเกี่ยวกับการเมือง 5) การอ่านเกี่ยวกับการแพทย์ 6) การอ่านเกี่ยวกับธุรกิจ 7) การอ่านเกี่ยวกับการเดินทาง ชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 10 เรื่อง 1) การอ่านข่าว 2) การอ่านเกี่ยวกับธุรกิจ 3) การอ่านเกี่ยวกับธรรมชาติ 4) การอ่านเกี่ยวกับการเมือง 5) การอ่านเกี่ยวกับการแพทย์ 6) การอ่านเกี่ยวกับกฎหมาย 7) การอ่านโคลง กลอน 8) การอ่านเกี่ยวกับภูมิอากาศ 9) การอ่านเกี่ยวกับการตลาด และ 10) การอ่านเชิงประวัติศาสตร์

4. เรื่องที่อ่านง่ายที่สุด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 5 เรื่อง ได้แก่ 1) การอ่านนิทาน 2) การอ่านเทพนิยาย 3) การอ่านเกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์ 4) การอ่านเรื่องสั้น และ 5) การอ่านข่าว ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 5 เรื่อง ได้แก่ 1) การอ่านเรื่องสั้น 2) การอ่านนิทาน 3) การอ่านคำพูดสร้างแรงบันดาลใจ และ 4) การอ่านเรื่องเทคโนโลยี 5) การอ่านเนื้อเพลง และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 6 เรื่อง ได้แก่ 1) การอ่านเรื่องสั้น 2) การอ่านนิทาน 3) การอ่านเกี่ยวกับศาสนา 4) การอ่านเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม 5) การอ่านนวนิยาย และ 6) การอ่านบทสนทนาพื้นฐาน

5. ปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่าน โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 4 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอนและ 4) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ การสร้างโอกาสการฝึกอ่านแก่นักศึกษามีน้อย ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอนและ 5) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ อาจารย์บางท่านไม่ส่งบทเรียนให้อ่านก่อนเรียน ทำให้อ่านช้า อ่านไม่ทันเมื่อต้องเรียนบทเรียนดังกล่าว และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 6 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก 3) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน และ 6) ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ ไม่มีสถานที่เงียบ ๆ และปลอดภัยที่เหมาะสมแก่การฝึกอ่าน

5.1.1.4 สภาพปัญหาการเขียน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับสภาพปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี จากนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นปีที่ 1-3 สามารถสรุป และเปรียบเทียบสภาพปัญหาของแต่ละชั้นปี ได้ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการเขียน โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่ประเมินตนเองต่ำกว่าร้อยละ 50 และ 2) กลุ่มที่ประเมินตนเองช่วงร้อยละ 51 -80 ชั้นปีที่ 2 จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่ความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 และ 2) กลุ่มที่ความสามารถระหว่างร้อยละ 51 – 80 ชั้นปีที่ 3 จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มที่มีความสามารถต่ำกว่าร้อยละ 50 และ 2) กลุ่มที่มีความสามารถช่วงร้อยละ 50 -60

2. ความยากในการเขียน โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 5 ประเด็น ได้แก่ 1) การไม่มีความหมายศัพท์ 2) การไม่รู้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง 3) การไม่สามารถเรียบเรียงคำศัพท์เป็นประโยค 4) การไม่สามารถสะกดคำศัพท์ได้ และ 5) การไม่สามารถเขียนเชิงวิชาการ ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 5 ประเด็น ได้แก่ 1) การไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องการเขียน 2) การไม่เข้าใจโครงสร้างประโยค การไม่เชี่ยวชาญด้านไวยากรณ์ 3) การใช้ tense ไม่ถูกต้อง 4) การไม่รู้จักสำนวน และ 5) การไม่สามารถสร้างประโยคได้ และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 7 ประเด็น ได้แก่ 1) การใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้อง 2) การเขียนประโยคให้ถูกโครงสร้างไวยากรณ์ 3) การสะกดคำศัพท์ 4) การใช้สำนวน 5) การเขียนประโยคยาว ๆ 6) การเรียบเรียงความคิดในการเขียน 7) การใช้ conjunction

3. เรื่องที่เขียนยากที่สุด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 4 เรื่อง ได้แก่ 1) การเขียนเกี่ยวกับการเมือง 2) การเขียนเชิงวิชาการ 3) การเขียนเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา 4) การเขียนตอบแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 3 เรื่อง ได้แก่ 1) การเขียนเชิงวิชาการ 2) การเขียนตอบแบบฝึกหัด และ 3) การเขียนบทความ และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 3 เรื่อง ได้แก่ 1) การเขียนเชิงวิชาการ การเขียนงานวิจัย 2) การเขียนจดหมายถึงผู้ใหญ่หรือผู้เชี่ยวชาญ และ 3) การเขียนแบบเจ้าของภาษา (native speaker)

4. เรื่องที่เขียนง่ายที่สุด โดยชั้นปีที่ 1 จำแนกได้ 3 เรื่อง ได้แก่ 1) การเขียนไดอารี การเขียนเรื่องเล่าทั่วไป 2) การเขียนแชท (chat) กับเพื่อน และ 3) การเขียนบทสนทนาในชีวิตประจำวัน ชั้นปีที่ 2 จำแนกได้ 3 เรื่อง ได้แก่ 1) การเขียนบทสนทนาในชีวิตประจำวัน 2) การเขียนเรื่องเกี่ยวกับตนเอง และ 3) การเขียนถึงเพื่อน และชั้นปีที่ 3 จำแนกได้ 2 เรื่อง ได้แก่ 1) การเขียนในชีวิตประจำวัน 2) การเขียนแบบ Asian style

5. ปัจจัยปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียน โดยชั้นปีที่ 1 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก 3) ปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 4) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน 5) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน 6) ปัจจัยปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร 7) ปัจจัยปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ อาจารย์ไม่ค่อยเข้มงวดกับการฝึกเขียน ชั้นปีที่ 2 มี 6 ปัจจัย ได้แก่ 1) ปัจจัยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปัจจัยปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก 3) ปัจจัยปัญหา

เกี่ยวกับตัวผู้เรียน 4) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน 5) ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน 6) ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ได้แก่ วิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไป และวิชาส่วนใหญ่เป็นวิชาขั้นพื้นฐาน และชั้นปีที่ 3 มี 5 ปลายได้แก่ 1) ปลายด้านสิ่งแวดล้อม 2) ปลายปัญหาจากที่บ้านหรือหอพัก 3) ปลายปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน 4) ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน 5) ปลายปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน

5.1.2 ปัจจัยและสาเหตุของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษตามสภาพจริงของนักศึกษามหาวิทยาลัย เถรวิทย์วิทยาลัย ฯ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นปีที่ 1 -3 โดยอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมจากข้อมูลในข้อ 5.1.1 ปัจจัยปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยด้านหลักสูตร โดยชั้นปีที่ 1 สะท้อนว่า มีรายวิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไป ชั้นปีที่ 2 สะท้อนว่า 1) มีรายวิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไปและไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเรียนภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต 2) การบังคับเรียนภาคฤดูร้อนทำให้รู้สึกเหนื่อยเกินไป 3) บางรายวิชามีเนื้อหาการสอนคล้ายกันและบางรายวิชายังคงเป็นวิชาพื้นฐาน 4) ควรมียุทธศาสตร์เกี่ยวกับมนุษยศาสตร์มากกว่านี้ 5) การทดสอบกลางภาคและปลายภาคไม่ได้สะท้อนถึงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ 6) ไม่สามารถเชื่อมโยงรายวิชาที่เรียนให้สัมพันธ์กัน และ 7) รายวิชาเกี่ยวกับทักษะในศตวรรษที่ 21 มีน้อยเกินไป ส่วนชั้นปีที่ 3 สะท้อนว่า 1) มีรายวิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไป 2) การวัดผลประเมินผลไม่ควรใช้เฉพาะการสอบแต่มีรูปแบบอื่นด้วย 3) วิชาที่เรียนส่วนใหญ่เป็นวิชาพื้นฐานและเนื้อหาการสอนคล้าย ๆ กันทำให้รู้สึกเหมือนไม่ได้เรียนเพิ่มเติมแม้จะอยู่ปี 3 แล้วก็ตาม 4) ไม่อยากเรียนวิชาสันสกฤตเพราะยากและไม่รู้ว่าจะนำมาใช้อย่างไร 5) ไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้แต่ละรายวิชาเข้าด้วยกันได้ 6) รายวิชาควรปรับปรุงเนื้อหาให้เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 มากกว่านี้ 7) ตารางเรียนเป็นการบังคับเรียน ไม่มีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจ และ 8) ไม่อยากเรียนช่วงภาคฤดูร้อน

2. ปัจจัยด้านผู้เรียน โดยชั้นปีที่ 1 สะท้อนว่า 1) รู้สึกเหนื่อยเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ 2) รู้สึกกลัวและเกรงใจอาจารย์จึงทำให้ไม่กล้าเข้ามาสนทนากับอาจารย์เป็นภาษาอังกฤษ 3) เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เป็นนักศึกษาต่างชาติยังไม่ได้เดินทางมาประเทศไทย จึงต้องเรียนผ่านการสอนออนไลน์จึงไม่สามารถควบคุมสภาพแวดล้อมได้ นักศึกษาบางคนจึงต้องช่วยงานที่บ้านทำงาน ส่งผลให้มีเวลาในการฝึกฝนตนเองด้านภาษาอังกฤษน้อย และ 4) มีความขี้เกียจในการฝึกฝนการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 สะท้อนว่า ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์ และชั้นปีที่ 3 1) มีความขี้เกียจ และ 2) ไม่ชอบภาษาอังกฤษแต่จำเป็นต้องเรียนเพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในโลกปัจจุบัน

3. ปัจจัยด้านผู้สอน โดยชั้นปีที่ 1 สะท้อนว่า 1) อาจารย์บางท่านบรรยายยาวมากและเล่าเรื่องซ้ำ ๆ จนไม่เข้าใจเป้าหมายของการบรรยาย 2) อาจารย์บางท่านไม่แจ้งคะแนนการทดสอบทำให้ไม่สามารถประเมินตนเองได้ว่าอยู่ในระดับใด 3) อาจารย์บางท่านไม่เฉลยแบบทดสอบทำให้ไม่ทราบคำตอบที่ส่งไปถูกหรือผิด ควรปรับปรุงเรื่องใด 4) อาจารย์บางท่านมาสอนไม่ตรงต่อเวลา 5) อาจารย์บางท่านเพิกเฉยต่อนักศึกษาบางคนเพราะไม่สามารถตอบคำถามได้ 6) อาจารย์บางท่านสอนด้วยภาษาไทยทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหา 7) อาจารย์บางท่านไม่เก่งด้านเทคโนโลยีทำให้ใช้เวลาในการจัดการเครื่องมือในการสอนนาน 8) อาจารย์บางท่านสอนเนื้อหาไม่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายรายวิชา 9) นักศึกษาเสนอแนะวิธีการสอนแก่อาจารย์บางท่านแต่อาจารย์ไม่ปรับเปลี่ยนวิธี ยังคงใช้วิธีเดิม ทำให้เรียนไม่เข้าใจ 10) อาจารย์บางท่านยกตัวอย่างประกอบการสอนน้อยเกินไป และ 11) อาจารย์บางท่านเลื่อนเวลาสอนโดยไม่แจ้งล่วงหน้า

ชั้นปีที่ 2 สะท้อนว่า 1) ไม่ค่อยมีโอกาสได้คุยกับอาจารย์เป็นภาษาอังกฤษนอกเวลาเรียน 2) ไม่มีอาจารย์เจ้าของภาษาสอนประจำ 3) อาจารย์บางท่านขาดความกระตือรือร้นในการสอน 4) อาจารย์บางท่านไม่ตรงต่อเวลา 5) อาจารย์บางท่านสอนตามวิธีที่ตนเองถนัดโดยไม่สนใจว่านักศึกษาเรียนเข้าใจหรือไม่ 6) อาจารย์บางท่านไม่ถนัดการใช้เทคโนโลยีในการสอน 7) อาจารย์บางท่านไม่ให้ความสำคัญกับนักศึกษาและการสอนแต่ให้ความสำคัญกับงานอื่น ๆ 8) มีการประเมินการสอนทุกภาคการศึกษาแต่อาจารย์ไม่ปรับปรุงวิธีการสอน 9) อาจารย์บางท่านมักตำหนิและไม่ให้กำลังใจในการเรียน 10) อาจารย์บางท่านสอนแค่ 3 ประโยคคนออกจากรั้วพูดเรื่องไม่เกี่ยวกับการเรียน 11) อาจารย์บางท่านไม่เตรียมการสอน 12) อาจารย์บางท่านมอบหมายให้อ่านหนังสือจำนวนมากแต่รู้สึกว่ายากกว่าอาจารย์เองก็ไม่ได้เข้าใจหนังสือทั้งหมด 13) อาจารย์บางท่านไม่สอนแต่มอบหมายงานให้ทำเป็นส่วนมากซึ่งทำให้ไม่ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร และ 14) อาจารย์บางท่านเลือกพูดคุยและถามเฉพาะนักศึกษาคนโปรดทำให้ละเลยคนอื่น ๆ

ส่วนชั้นปีที่ 3 สะท้อนว่า 1) อาจารย์บางท่านไม่สอนตามเวลาในตารางเรียนและไม่แจ้งล่วงหน้าว่างสอน 2) อาจารย์บางท่านพูดเรื่องซ้ำ ๆ ตลอดระยะเวลาที่เรียน ไม่ได้เรียนเรื่องใหม่ 3) สำเนียงที่แตกต่างกันของอาจารย์ทำให้ฟังไม่เข้าใจ 4) อาจารย์บางท่านไม่เปิดใจรับฟังข้อเสนอแนะและไม่ช่วยแก้ปัญหาการเรียน 5) วิธีการสอนของอาจารย์บางท่านไม่สร้างแรงบันดาลใจในการเรียน 7) อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัดเยอะแต่ไม่แจ้งนักศึกษาว่าทำผิดหรือถูก 8) อาจารย์บางท่านไม่แจ้งแผนการสอนและวัตถุประสงค์การสอนในแต่ละครั้งทำให้มีผลต่อการเตรียมตัวเรียน 9) วิธีการสอนของอาจารย์บางท่านเพียงแค่แจกเอกสารแล้วสอนซึ่งเป็นวิธีการสอนแบบโบราณ 10) อาจารย์บางท่านไม่เปิดใจรับฟังข้อเสนอแนะหรือความเห็นด้วยเหตุผลว่ามีอายุมากกว่าและมีประสบการณ์มากกว่าเพราะฉะนั้นอาจารย์ถูกเสนอ 11) อาจารย์บางท่านไม่ให้ออกาสในการออกแบบหัวข้อการเรียนและกิจกรรมที่ทำในชั้นเรียน 12) อาจารย์บางท่านยังจำชื่อนักศึกษาไม่ได้แล้วจะสามารถรู้ถึงความสามารถของนักศึกษาได้อย่างไร และ 13) อาจารย์บางท่านไม่สามารถใช้เทคโนโลยีในการสอนได้

4. ปัจจัยด้านสถานศึกษา โดยชั้นปีที่ 1 สะท้อนว่า 1) สัญญาณอินเทอร์เน็ตไม่เสถียรทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียนออนไลน์ 2) ไม่มีกิจกรรมเกี่ยวกับการวางแผนการใช้ความรู้เพื่ออาชีพใน

อนาคต 3) กิจกรรมที่ทางวิทยาลัย ฯ มอบหมายให้ทำในช่วงเรียนออนไลน์ คือ การนำเสนองาน ส่วนกิจกรรมอื่นไม่สามารถทำได้ จึงขาดโอกาสการเรียนรู้ 4) กิจกรรมที่วิทยาลัย ฯ ให้ทำเหมาะสมกับเด็กไทยมากกว่าเด็กต่างชาติ 5) อุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอ เช่น โปรเจกเตอร์ ลำโพง ไมโครโฟน และ 6) มีอาจารย์ผู้สอนไม่หลากหลายและมีจำนวนน้อยเกินไป ทำให้ได้เรียนรู้โลกทัศน์ไม่กว้างเท่าที่ควร

ชั้นปีที่ 2 สะท้อนว่า 1) อุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอ เช่น ต้องแชร์การใช้โทรศัพท์ร่วมกับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 2) อาจารย์บางท่านไม่อธิบายเมื่อมีคำถามและใช้การเงียบเป็นคำตอบ 3) อาจารย์บางท่านขาดความกระตือรือร้นในการสอน 3) อาจารย์บางท่านไม่ตรงต่อเวลา 4) ไม่มีเพื่อนต่างชาติในวิทยาลัย ฯ นอกจากคนไทยและคนไทยใหญ่ด้วยกัน 5) กิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนมีน้อยเกินไป และ 6) บรรยากาศภายในวิทยาลัย ฯ ไม่ใช่บรรยากาศแห่งการเรียนรู้แม้แต่ในห้องสมุด และชั้นปีที่ 3 สะท้อนว่า 1) อุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ เช่น โทรศัพท์ที่ต้องแบ่งกันใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ไม่มีโปรเจกเตอร์ 3) มีกิจกรรมในวิทยาลัย ฯ มากเกินไป ทำให้รู้สึกเหนื่อยเมื่อเข้าเรียน 4) กิจกรรมส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาแต่ไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับมนุษยศาสตร์ 5) กิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมีน้อย และ 6) กิจกรรมการอบรม TOEIC ใช้เนื้อหาซ้ำ ๆ ทุกปี

5. ปัจจัยด้านบริบททางสังคมของผู้เรียน โดยชั้นปีที่ 1 สะท้อนว่า 1) การเรียนออนไลน์ทำให้ไม่ได้พูดคุยกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ช่วงนอกเวลาเรียน 2) เพื่อนร่วมหอพักส่งเสียงดังทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง และ 3) การเรียนออนไลน์ทำให้ขาดโอกาสฝึกฝนการพูดคุยกับอาจารย์และเพื่อน และไม่ได้ทำกิจกรรมพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

ชั้นปีที่ 2 สะท้อนว่า 1) คนรอบตัวไม่พูดภาษาอังกฤษ ใช้ภาษาไทยหรือภาษาไทยใหญ่เป็นส่วนมาก 2) ภาษาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเป็นภาษาไทย ทำให้ไม่ได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษ 3) มีการจัดกิจกรรมมากในวิทยาลัย ฯ ซึ่งส่งผลกระทบต่อเวลาเรียนและการทบทวนบทเรียน และ 4) สัญญาณอินเทอร์เน็ตไม่เสถียรและอ่อนมาก ส่วนชั้นปีที่ 3 สะท้อนว่า 1) การเรียนรู้นอกสถานที่มีน้อยเกินไป 2) การไกลบ้านทำให้ไม่สามารถติดต่อทางบ้านได้เนื่องจากสถานการณ์การเมือง ส่งผลให้รู้สึกเบื่อและขาดกำลังใจในการเรียน 3) วิทยาลัย ฯ เงียบสงบเกินไป ทำให้รู้สึกเบื่อและขี้เกียจเรียน 4) บรรยากาศในหอพักไม่สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 5) บุคลากรที่วิทยาลัย ฯ ค่อนข้างเงียบและติดต่อสื่อสารยาก เมื่อมีคำถามไม่รู้ว่าจะต้องถามใคร 6) กิจกรรมที่มีในวิทยาลัย ฯ ไม่หลากหลาย ไม่มีบรรยากาศทางวิชาการ และ 7) เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดโควิด -19 ทำให้ต้องเรียนออนไลน์ซึ่งเรียนไม่เข้าใจบรรยากาศทางวิชาการ และ 7) เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดโควิด -19 ทำให้ต้องเรียนออนไลน์ซึ่งเรียนไม่เข้าใจ

5.1.3 แนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาบัณฑิตที่วิทยาลัย ฯ

1. ควรสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน
2. ควรกระตุ้นความอดทนของผู้เรียนให้มีการตั้งเป้าหมายความสำเร็จในอาชีพเพื่อแก้ปัญหาการไม่สามารถประยุกต์การใช้ประโยชน์เนื้อหาการเรียนต่อการใช้ชีวิตและการประกอบอาชีพใน

3. ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการออกแบบกระบวนการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล
4. ผู้สอนควรมีการพัฒนาศักยภาพตนเองทั้งด้านวิธีการสอน เนื้อหาที่ทันสมัย วิธีการใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อในการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนที่สามารถค้นคว้าข้อมูลด้วยตนเองจากอินเทอร์เน็ต
5. ผู้บริหารและผู้สอนควรทำความเข้าใจต่อผู้เรียนด้านวิสัยทัศน์ ภารกิจ และอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัยที่เป็นมหาวิทยาลัยทางพระพุทธศาสนาเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความจำเป็นในการเรียนรายวิชาทางพระพุทธศาสนา และควรมีการเชื่อมโยงแก่นพระพุทธศาสนาเข้าสู่หลักการใช้ชีวิตและการประกอบอาชีพ
6. ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้มีความทันสมัย เหมาะสมกับศตวรรษที่ 21 และลดภาระการเรียนในช่วงฤดูร้อน
7. ควรมีระบบติดตามการสอนของผู้สอนเพื่อควบคุมคุณภาพการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตร
8. ผู้สอนควรแนะนำช่องทางการเรียนรู้ด้วยตนเองแก่ผู้เรียนเพื่อให้สามารถค้นคว้าและเรียนรู้ได้อย่างยั่งยืน
9. ผู้สอนควรจัดเวลานอกเหนือจากการสอนปกติเพื่อให้คำปรึกษาและสอนเนื้อหาส่วนที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเพิ่มเติม และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นกัลยาณมิตร
10. ควรมีการบริหารงบประมาณเพื่อพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนเพื่อให้ได้มาตรฐานของสถานศึกษาที่มีคุณภาพ
11. ควรปรับปรุงคำอธิบายรายวิชาการ วิธีการสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมหาบัณฑิตเออีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตามแนวคิดหลักการจัดการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จ ของจอห์น บี แครร์รอล (เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ, 2551: 5) ระบุว่า องค์ประกอบความสำเร็จมี 5 ประการ โดยงานวิจัยชิ้นนี้พบว่า มี 3 ประการไม่เป็นไปตามองค์ประกอบความสำเร็จในการเรียน ได้แก่ (1) ความพยายามอดสาหะของผู้เรียน (Learner's Perseverance) (2) คุณภาพในการสอน (Quality of Instruction) และ (3) โอกาสในการเรียนรู้ (Learning Opportunity) โดยวิเคราะห์จัดกลุ่มได้ดังนี้

1. ความพยายามอดสาหะของผู้เรียน ผู้ให้ข้อมูลระบุชัดเจนว่า **ชั้นปีที่ 1** การฝึกทักษะการฟัง ผู้เรียนมีความเกียจคร้านและติดเล่นโทรศัพท์มือถือ การฝึกทักษะการพูด มีสาเหตุจากความกลัวไม่สามารถเอาชนะความกลัวและสร้างความมั่นใจแก่ตนเอง กล่าวคือ ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณภาพความมั่นใจใน

การพูดภาษาอังกฤษ กลัวพูดผิด และกลัวถูกเยาะหยันจากคู่สนทนา การฝึกทักษะการอ่าน ผู้เรียนมีความอดทนต่อการฝึกอ่าน ไม่ชอบการอ่าน รู้สึกเบื่อเมื่อต้องฝึกอ่าน รู้สึกกลัวในการอ่านและรู้สึกง่วงเมื่อต้องอ่าน ส่วนการฝึกทักษะการเขียน ได้แก่ ความเกียจคร้าน ความเบื่อในการฝึกเขียนและไม่จัดสรรเวลาในการฝึกเขียนด้วยตนเอง จะเห็นได้ว่าโดยรวมความรู้สึกทางใจ เช่น ความเบื่อ ความเกียจคร้าน ความกลัว การขาดความอดทน เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ความพยายามอดสาหะของผู้เรียนมีน้อย สำหรับ**ชั้นปีที่ 2** การฝึกทักษะการฟัง ผู้เรียนรู้ว่ารู้วงศัพท์น้อยแต่ไม่จัดสรรเวลาสำหรับการเรียนรู้ คำศัพท์ทำให้ไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ฟัง การฝึกทักษะการอ่านพูด ผู้เรียนรู้สึกอายนเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ เลือกใช้ภาษาไทยสื่อสารกับอาจารย์มากกว่าภาษาอังกฤษเพราะสามารถพูดภาษาไทยได้ การฝึกทักษะการอ่าน รู้สึกง่วงเมื่อต้องฝึกอ่าน รู้สึกเกียจคร้านและไม่มีการวางแผนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน การฝึกทักษะการเขียนเช่นกัน รู้สึกเกียจคร้าน ไม่มีการวางแผนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน และไม่ชอบการเขียน จะเห็นได้ว่าในภาพรวมของชั้นปีที่ 2 นักศึกษาขาดแรงจูงใจกระตุ้นในการพัฒนาตนเอง และไม่สามารถเอาชนะความเกียจคร้านได้ ส่วน**ชั้นปีที่ 3** การฝึกทักษะการฟัง พบว่า นักศึกษาไม่มีแรงบันดาลใจในการฝึกทักษะการฟัง ใช้ภาษาไทยใหญ่หรือภาษาพม่าในการสื่อสารกับเพื่อนแทนภาษาอังกฤษ มีความเกียจคร้านและง่วงนอนเมื่อต้องฝึกการฟัง การฝึกทักษะการพูด ไม่มีแรงบันดาลใจในการฝึกพูด รู้สึกเหนื่อยเมื่อฝึกพูดเพราะต้องทำกิจกรรมนอกห้องเรียนมากเกินไป ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ การฝึกทักษะการอ่าน ผู้เรียนบางคนไม่ชอบการอ่าน และไม่จัดสรรเวลาสำหรับการฝึกอ่าน ส่วนการฝึกทักษะการเขียน ไม่จัดสรรเวลาสำหรับการฝึกเขียน มีความเกียจคร้านและขาดแรงบันดาลใจในการฝึกเขียน จะเห็นได้ว่าในภาพรวมชั้นปีที่ 3 เป็นประเด็นการขาดแรงบันดาลใจ และการไม่สามารถเอาชนะจิตใจตนเองได้ รวมถึงเลือกใช้ภาษาแม่สื่อสารแทนการฝึกพูดภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นแล้ว ความเหน็ดเหนื่อยจากกิจกรรมอื่น ทำให้ไม่อยากฝึกทักษะภาษาอังกฤษ

2. คุณภาพในการสอน โดย**นักศึกษาชั้นปีที่ 1** ระบุว่า การฝึกทักษะการฟัง เกิดปัญหาเมื่อมีการสอนออนไลน์ซึ่งนับเป็นอุปสรรคสำคัญในการเข้าใจบทเรียนเพราะไม่สามารถสอบถามทันทีที่ฟังไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนของการปฏิบัติ และรู้สึกเหนื่อยเมื่อต้องมองหน้าจอคอมพิวเตอร์มากเกินไป เช่นเดียวกับการฝึกทักษะการพูดที่ผู้เรียนยังคงเรียนออนไลน์เนื่องจากไม่สามารถเดินทางมาประเทศไทยได้ ระบุว่า การเรียนออนไลน์ทำให้ขาดโอกาสฝึกพูดกับเพื่อนร่วมชั้น การฝึกพูดนอกห้องเรียน และไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการฝึกทักษะภาษาอังกฤษแบบมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อนร่วมห้องจริง ๆ ส่วนการฝึกทักษะการอ่าน ผู้เรียนรู้สึกว่า การฝึกทักษะการอ่านในห้องเรียนไม่เพียงพอและไม่ทั่วถึง กล่าวคือ อาจารย์เลือกเรียกผู้เรียนบางคนให้ฝึกอ่านในห้องเรียน ไม่กระจายโอกาสการฝึกอ่านแก่ทุกคน สุดท้ายคือการฝึกทักษะการเขียน พบว่า ผู้สอนบางท่านสอนไม่เป็นขั้นตอน ไม่เอาใจใส่ต่อแบบฝึกหัดของนักศึกษาเท่าที่ควร ทำให้ไม่ทราบว่าต้องแก้ไขส่วนไหน และอาจารย์บางท่านใช้เอกสารฉบับเดียวสอนซ้ำ ๆ จะเห็นได้ว่า สภาพปัญหาภาพรวมของการคุณภาพการสอนของผู้เรียนออนไลน์คือ การขาดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอนแบบทันทีทันใด และทำให้

รู้สึกเหนื่อยล้า ส่วนการเรียนห้องเรียนเป็นเรื่องการกระจายโอกาสในการฝึกทักษะต่างๆ ไม่ทั่วถึง สำหรับ**นักศึกษาชั้นปีที่ 2** การฝึกทักษะการฟัง พบว่า อาจารย์บางท่านไม่มีกิจกรรมอื่นนอกจากการฟังทำให้รู้สึกเบื่อ นอกจากนั้นยังไม่มีเฉลยคำตอบที่ถูกต้องของแบบฝึกหัดทำให้ไม่ทราบว่าคำตอบที่ตนเองตอบไปถูกหรือไม่ ส่วนการฝึกทักษะการพูด ผู้เรียนระบุว่า อาจารย์บางท่านไม่ใช้การถามเป็นวิธีการสอน ทำให้ขาดโอกาสการพูดตอบคำถาม และอาจารย์บางท่านสอนเป็นภาษาไทยทำให้ขาดโอกาสการตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษ การฝึกทักษะการอ่าน พบว่า อาจารย์ไม่ค่อยกระตุ้นให้เกิดการอ่านในชั้นเรียน ส่วนการฝึกทักษะการเขียน ผู้เรียนระบุว่า อาจารย์ไม่ค่อยอธิบายวิธีการเขียน และเมื่อส่งแบบฝึกหัดการเขียน ไม่ได้รับการแก้ไขจากอาจารย์ ทำให้ไม่ทราบว่าที่เขียนไปถูกต้องหรือไม่ สำหรับสภาพปัญหาของชั้นปีที่ 2 เรื่องคุณภาพการในการสอน ส่วนใหญ่เป็นวิธีการสอนของอาจารย์ที่ไม่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และเทคนิคการสอนที่ทำให้เข้าใจได้ง่าย รวมถึงการให้ข้อแนะนำที่ถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด ส่วน**นักศึกษาชั้นปีที่ 3** การฝึกทักษะการฟัง พบว่า อาจารย์ใช้ตนเองเป็นศูนย์กลางในการสอนทำให้ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในการออกแบบบทเรียนและกิจกรรมในชั้นเรียนที่ถูกต้องและตรงกับความต้องการของผู้เรียน การฝึกทักษะการพูด พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษสำเนียงไทย ทำให้ไม่คุ้นชินกับสำเนียงของเจ้าของภาษา นอกจากนั้น มีการให้ผู้เรียนนำเสนอในชั้นเรียน แต่อาจารย์ไม่แนะนำว่าการพูดนั้นถูกต้องหรือไม่ อาจารย์ไม่พูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน และบางท่านใช้ภาษาไทยในการสอน การฝึกทักษะการอ่าน พบว่า อาจารย์สอนโดยไม่วางแผนการสอนล่วงหน้า ส่วนการฝึกทักษะการเขียน นักศึกษาระบุว่า อาจารย์ให้คะแนนจากลายมือแต่ไม่ได้ให้คะแนนจากเนื้อหาที่เขียนเป็นคำตอบ โดยภาพรวมจะเห็นได้ว่า ในส่วนของคุณภาพการสอนในทัศนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิธีการสอน ภาษาที่ใช้ในการสอน การวางแผนการสอนและการวัดผลประเมินผล

3. *โอกาสในการเรียนรู้* สำหรับข้อนี้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 ระบุสภาพปัญหาประเด็นเดียวกัน คือ การขาดโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมนอกมหาวิทยาลัย ข้อจำกัดในการใช้อินเทอร์เน็ตซึ่งสัญญาณมีความติดขัด ทำให้มีผลต่อการค้นคว้าด้วยตนเอง และการเรียนออนไลน์ทำให้ขาดโอกาสในการฝึกปฏิบัติจริงในชั้นเรียนและการทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่ควรได้เรียนรู้ตามข้อกำหนดของหลักสูตรและข้อกำหนดของมหาวิทยาลัย

จากสภาพปัญหาที่ไม่เป็นไปตามองค์ประกอบความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนข้างต้น เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ที่ต่อด้วยทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์น ไคค์ พบว่า ผู้สอนไม่สามารถจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับทฤษฎีดังกล่าว ตั้งแต่ กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ซึ่งหมายรวมถึงทั้งทางกายภาพและจิตใจของผู้เรียน เพราะผู้เรียนยังรู้สึกเบื่อหน่าย เกียจคร้าน และขาดแรงกระตุ้นในการฝึกฝนตนเอง กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ผู้สอนไม่สามารถสร้างความมั่นคงทางความรู้สึกแก่ผู้เรียน โดยเฉพาะการให้คำแนะนำในการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษา และการวัดผลประเมินผล ส่วนกฎแห่งผลที่ได้รับ (Law of Affect) จึงเป็นผลการสะท้อนคุณภาพการสอนในด้านลบและไม่สามารถดึงดูดให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ซึ่งหากต้องการ

ปรับปรุงองค์ประกอบความสำเร็จในการเรียนรู้ ผู้วิจัยเห็นว่าสามารถใช้การประยุกต์กฎการเรียนรู้ของธอร์นไคค์ตามคำแนะนำของปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (ศุภวรรณ ตันตสุทธิ, 2559: 7) มาปรับปรุงได้ดังนี้

- (1) การนำกฎแห่งความพร้อมมาใช้ โดยก่อนการสอน ผู้สอนต้องสำรวจว่า ผู้เรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจในการเรียนหรือไม่ จึงควรมีการเตรียมความพร้อมเข้าสู่บทเรียนจนเมื่อผู้เรียนเกิดความพร้อมแล้วจึงดำเนินการสอน
- (2) การนำกฎแห่งการฝึกหัดมาใช้ โดยเริ่มสร้างให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนนั้นเสียก่อนและหมั่นฝึกฝนนำสิ่งที่เรียนรู้มาใช้บ่อยๆ
- (3) การนำกฎแห่งผลที่ได้รับมาใช้ โดยทำในลักษณะเสริมแรงทางบวก เช่น การให้คำชมเชย มีรางวัล สร้างความภาคภูมิใจให้แก่ผู้เรียน

นอกจากนั้น เมื่อนำกรอบการวิเคราะห์สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยของสุนทร หลุ่มประพันธ์ (เจตนัสฤกษ์ สัจพันธ์, เกตติวา บุญปรการ, และวันทนา ไกรฤกษ์, 2558: 274-275) พบว่า สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นทุกประการ ดังรายละเอียดเปรียบเทียบได้ดังนี้ สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดของสุนทร หลุ่มประพันธ์ มี 4 ข้อ ได้แก่ 1.ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน เช่น ประเด็นความรู้ผู้สอนไม่ได้มาตรฐาน การเตรียมการสอนของผู้สอนไม่สม่ำเสมอ ผู้สอนไม่เข้าใจโครงสร้างแบบเรียน ผู้สอนไม่ได้แสวงหาความรู้เพิ่มเติม ผู้สอนมีความเข้าใจในผู้เรียนน้อย 2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน เช่น ผู้เรียนให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอ่อน ผู้เรียนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง 3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน เช่น ผู้เรียนมีจำนวนมากเกินไป การเรียนระดับชั้นหนึ่งดำเนินไม่เท่ากัน เนื้อหาที่สอนมากเกินไป 4.ปัญหาเรื่องวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน เช่น ผู้สอนไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ในการสอน ผู้สอนมีความสับสนในหลักสูตร ในขณะที่สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามสภาพจริงของมหาบัณฑิตเกรวิวิทยาลัย ฯ มี 5 ข้อ ได้แก่ 1.ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน ได้แก่ ผู้สอนบางคนไม่ได้มาตรฐานสำหรับการสอนหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสอน ผู้สอนไม่ได้เตรียมการสอน ผู้สอนไม่เข้าใจความต้องการและวัตถุประสงค์การเรียนของผู้เรียน ผู้สอนไม่อนุญาตให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการออกแบบการเรียนการสอน อาจารย์บางท่านไม่ถนัดเทคโนโลยีที่ใช้ในการสอน อาจารย์บางท่านไม่วางแผนการสอน และอาจารย์ไม่รับฟังข้อเสนอแนะจากผู้เรียน 2.ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ความเกียจคร้านและการขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งในและนอกห้องเรียน ความไม่ชอบภาษาอังกฤษแต่มาเรียนด้วยเหตุจำเป็น พื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีพอจะใช้ภาษาอังกฤษขั้นสูง (Advance) สำหรับผู้เรียนที่เรียนออนไลน์ได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมการเรียน กล่าวคือ ต้องช่วยงานที่บ้านทำให้ไม่มีเวลาทบทวนบทเรียนและสภาพแวดล้อมไม่เอื้อต่อการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน ได้แก่ ไม่มีกิจกรรมเกี่ยวกับการวางแผนการใช้ความรู้เพื่ออาชีพ วิชา

เรียนส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาในสัดส่วนที่มากขึ้นไปเมื่อเทียบกับวิชาเอก กิจกรรมการเรียนรู้ นอกห้องเรียนมีน้อยเกินไป และบรรยากาศภายในวิทยาลัย ฯ ไม่ใช่บรรยากาศแห่งการเรียนรู้ 4. สำหรับปัญหาเรื่องวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนนี้ ติความจากข้อคิดเห็นของผู้เรียน ไม่ได้สอบถามจากผู้สอนโดยตรง ได้แก่ เนื้อหาที่สอนไม่สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชา ผู้สอนส่วนใหญ่มอบหมายงานให้ทำแต่ไม่มีการอธิบายว่าแบบฝึกหัดที่ทำนั้นถูกหรือผิด ควรแก้ไขอย่างไร 5. ปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ (1) ความยากในเนื้อหาที่เรียน ผู้เรียนค้นพบว่า เนื้อหาที่เป็นการเรียนเฉพาะทางมีความยาก ซึ่งผู้สอน ควรปรับวิธีการสอนให้เข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้น (2) การขาดการมีส่วนร่วมในการออกแบบกระบวนการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล โดยเป็นผลจากที่อาจารย์ใช้ตนเองเป็นศูนย์กลางในการสอน มากกว่าการใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (3) สถานศึกษาไม่เอื้ออำนวยต่อบรรยากาศการเรียนรู้ เช่น สัญญาณอินเทอร์เน็ตอ่อน อุปกรณ์การเรียนการสอนในห้องเรียนไม่เพียงพอ (4) กิจกรรมบังคับในชีวิตประจำวันมีมากเกินไปส่งผลให้รู้สึกเหนื่อยเมื่อต้องเรียนหรือทำกิจกรรมการเรียน

จากการเปรียบเทียบข้างต้น จะเห็นได้ว่า สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาบัณฑิตเถรีวิทยาลัย ฯ เป็นสภาพปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ตัวผู้สอน และโอกาสในการเรียน โดยสภาพปัญหาการเรียนการสอนสอดคล้องกับโดยสภาพปัญหาการเรียนการสอนสอดคล้องกับกรอบแนวคิดของสุนทร หลุ่นประพันธ์ และยังมีสภาพปัญหามากกว่ากรอบแนวคิดดังกล่าวตั้งอภิปรายไปข้างต้น

5.2.2 สาเหตุและปัจจัยของปัญหาข้างต้นตามสภาพจริงของนักศึกษาเป็นรายชั้นปี

จากสภาพปัญหาในข้อ 5.2.1 และการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 พบว่า ปัจจัยของปัญหาตามสภาพจริงของนักศึกษาแบ่งเป็นปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านผู้สอน ปัจจัยด้านสถานศึกษาและปัจจัยด้านบริบททางสังคมของผู้เรียน

1. **ปัจจัยด้านหลักสูตร** พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 ระบุถึงปัญหาเดียวกัน คือ มีรายวิชาด้านพระพุทธศาสนามากเกินไป ทั้งนี้เป็นเพราะโครงสร้างหลักสูตรที่เน้นรายวิชาการสอนพระพุทธศาสนาหรือการเรียนพระพุทธศาสนาเชิงประยุกต์ นอกจากนั้นรายวิชาที่บังคับเรียนตามโครงสร้างหลักสูตรและบังคับให้นักศึกษาเรียนภาคฤดูร้อนในชั้นปีที่ 2 และ 3 ซึ่งนักศึกษาทั้งสองชั้นปีสะท้อนว่า รู้สึกเหนื่อยล้า อยากให้ยกเลิกการเรียนภาคฤดูร้อนเพื่อจะได้พักผ่อนและทำกิจกรรมอื่นที่ตนสนใจซึ่งข้อค้นพบนี้สะท้อนว่า ผู้สอนยังไม่สามารถอธิบายจุดมุ่งหมายการเรียนวิชาพระพุทธศาสนาและความสำคัญของการเรียนรายวิชาในภาคฤดูร้อน ดังปรากฏในคำแนะนำของวีรภัทร ไม้ไหว (2552) ที่เสนอว่า การสร้างหลักสูตรต้องสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ภารกิจและเป้าหมายการจัดการศึกษา ดังนั้นในกรณีนี้ ผู้บริหารและผู้สอนจำเป็นต้องมีการเสริมความรู้เกี่ยวกับวิสัยทัศน์และภารกิจหลักของมหาวิทยาลัยที่เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์ และกำลังจะเข้าสู่การจัดกลุ่มเป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นศีลธรรมและปัญญาตามหลักศาสนาจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงการเรียนรายวิชาด้านพระพุทธศาสนาได้ อย่างไรก็ตาม ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยด้วยการประยุกต์รายวิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนากับ

ชีวิตประจำวันของผู้เรียนและแนะนำให้ผู้เรียนเห็นแนวทางการใช้ความรู้ดังกล่าวในการทำงานและการดำรงชีวิตในอนาคตเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณประโยชน์ในการเรียนวิชาด้านพระพุทธศาสนา นอกจากนั้น ในการปรับปรุงหลักสูตร คณะกรรมการบริหารหลักสูตรจำเป็นต้องพิจารณาจำนวนรายวิชาเพื่อหลีกเลี่ยงการเรียนการสอนในภาคฤดูร้อนและควรปรับปรุงรายวิชาที่เรียนไม่ต่อเนื่องกัน ให้มีการเชื่อมโยงเป็นระดับชั้น นอกจากนั้นควรเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาที่เรียน ควรปรับปรุงรายวิชาให้เหมาะสมกับศตวรรษที่ 21 อีกด้วย และเมื่อมีการปรับปรุงหลักสูตรแล้ว คณะกรรมการบริหารหลักสูตรควรทำวิจัยติดตามความพึงพอใจของผู้เรียนอันสอดคล้องกับคำแนะนำของเพชรปาณี อินทรพานิชย์, สำราญ กำจัดภัย, และสมพร หลิมเจริญ (2560) ที่เสนอว่า ผู้สอนควรทำวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสอดคล้องของกรอบมาตรฐานคุณวุฒิกับความต้องการของผู้เรียน

2. ปัจจัยด้านผู้เรียน จากข้อค้นพบสามารถจำแนกเป็น 2 กลุ่ม *กลุ่มแรก* คือ ปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ อันมีสาเหตุจากการขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ความขี้เกียจ ความกลัว และความไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษแต่จำเป็นต้องมาเรียน *ส่วนกลุ่มที่สอง* คือ ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อผู้เรียน ได้แก่ การเรียนออนไลน์ทำให้นักศึกษาไม่สามารถควบคุมสภาพแวดล้อมและไม่มีบรรยากาศการเรียนที่จริงจัง และเมื่ออยู่บ้านจำเป็นต้องช่วยงานที่บ้านทำให้ไม่สามารถทุ่มเทให้การเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ โดยปัญหากลุ่มแรกสามารถแก้ไขได้ด้วยการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการออกแบบกระบวนการเรียนรู้และกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ด้วยตนเองอันเป็นวิธีการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน (อโณทัย ธีระทิป, 2561) ทั้งนี้เนื่องจากการปรับบทบาทผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนและการประเมินผลจะทำให้ผู้เรียนเสนอแนวทางการเรียนที่ตนเองอยากเรียนและตระหนักถึงระดับความสามารถของตนเองอันเป็นแนวทางการสร้างกำลังใจแก่ผู้เรียนให้ตระหนักว่า การเรียนการสอนไม่ได้เกินความสามารถของผู้เรียนและใช้ความถนัดความสนใจของผู้เรียนเป็นตัวตั้ง ผู้เรียนจะรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญในกระบวนการเรียนการสอนซึ่งเป็นวิธีสร้างความมั่นใจแก่ผู้เรียนวิธีหนึ่ง ส่วนกลุ่มที่สอง มีสาเหตุจากปัจจัยเหนือการควบคุมของผู้สอนและผู้เรียน แนวทางการแก้ปัญหา คือ ผู้สอนจำเป็นต้องจัดเวลาออกเหนือจากการสอนปกติให้คำปรึกษาและสอนเนื้อหาส่วนที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเพิ่ม แนะนำแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง อันจะช่วยสร้างบรรยากาศความน่าเรียนได้มากขึ้น

3. ปัจจัยด้านผู้สอน จากข้อค้นพบ ปัจจัยด้านนี้เป็นเหตุให้เกิดสภาพปัญหาต่อผู้เรียนมากที่สุดโดยจำแนกเป็นสาเหตุจากวิธีการสอน สาเหตุจากพฤติกรรมของผู้สอน และสาเหตุจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน โดยวิธีการสอนนั้นธรรคนันต์ อุณนะนันท์, อุดมลักษณ์ กุลศรีโรจน์ และสิทธิกร สุมาลี (2562:364) แนะนำว่า ผู้สอนควรมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน ดังนี้ (1) ขั้นเตรียมการ ผู้สอนต้องเตรียมแก่นเนื้อหา สถานที่ วิเคราะห์เนื้อหา วิเคราะห์ผู้เรียน แบ่งสัดส่วนการสอน และประเมินพัฒนาการของผู้เรียน (2) ขั้นนำเข้า ผู้สอนควรมีการแนะนำบทเรียนหรือรายวิชา และสร้างบรรยากาศการเรียนให้สามารถเชื่อมโยงองค์ความรู้ได้ (3) ขั้นก่อนปฏิบัติ ผู้สอนควรเชื่อมโยงความรู้การวิเคราะห์เชิงภาษาศาสตร์ ใช้กลวิธีเสริมศักยภาพและพัฒนาารูปแบบการสื่อสาร

(4) ขั้นตอนปฏิบัติ ควรมีการสร้างเงื่อนไขเชิงกระตุ้น ใช้กลวิธีเสริมศักยภาพ การพัฒนาการสื่อสารตามรูปแบบและการสร้างผลงาน และ (5) ขั้นหลังปฏิบัติ เป็นการให้ผู้เรียนสร้างผลงาน ส่วน *พฤติกรรมการสอน* มหาวิทยาลัยควรตั้งกรรมการติดตามและประเมินพฤติกรรมการสอนโดยสามารถทำเป็นแบบสำรวจความคิดเห็นจากผู้เรียนทุกปีเพื่อเป็นแนวทางในการกำกับพฤติกรรมของผู้สอนและใช้เป็นฐานข้อมูลในการปรับปรุงการเรียนการสอนได้ สำหรับ *ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน* คณะกรรมการบริหารหลักสูตรควรสร้างความเข้าใจแก่ผู้สอนถึงความสำคัญในการใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการเปิดใจรับฟังข้อเสนอแนะจากผู้เรียนเพื่อลดช่องว่างระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนให้สามารถสื่อสารปรับความสัมพันธ์ระหว่างกัน

4. ปัจจัยด้านสถานศึกษา จำแนกเป็น 2 สาเหตุ ได้แก่ (1) เครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และ (2) กิจกรรมที่วิทยาลัยกำหนดให้ผู้เรียนต้องเข้าร่วมไม่ตอบโจทย์การประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งสาเหตุด้านที่ 1 สามารถแก้ไขได้ด้วยการจัดตั้งงบประมาณจัดซื้ออันเป็นสิ่งที่พึงกระทำดังข้อเสนอแนะของมนัสวี ดวงลอย (2558:161) ที่ว่าสถานศึกษาควรจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนซึ่งในที่นี้เป็นชาวต่างชาติ จัดสื่อการเรียนการสอนที่เพียงพอ จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเรียน ส่วนสาเหตุด้านที่ 2 สามารถแก้ไขตามข้อเสนอแนะของมติกาญจน์ จิตกระโชติและสุภาภรณ์ ตั้งดำเนินสวัสดิ์ (2562: 187) ที่ระบุว่า ผู้บริหารต้องมีความรู้ในการพัฒนาหลักสูตรและสามารถเป็นผู้นำทางวิชาการอันส่งผลให้สามารถออกแบบหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของสังคม นอกจากนี้ ผู้บริหารจำเป็นต้องคัดเลือกผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจะได้เป็นกำลังหลักในการพัฒนารายวิชาและสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่มีความเฉพาะทางด้านภาษาอังกฤษมากขึ้น

5. ปัจจัยด้านบริบททางสังคมของผู้เรียน โดยจากข้อค้นพบในบทที่ 4 สามารถสรุปได้ว่าสภาพแวดล้อมการเรียนของผู้เรียนไม่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษซึ่งปัญหานี้เป็นปัญหาพร้อมในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ดังปรากฏในงานวิจัยของธนวัฒน์ อรุณสุขสว่างและนรินทร์ สังข์รักษา, 2558: 504) ที่ค้นพบว่า บทบาทของครอบครัวในการส่งเสริมและสนับสนุนแก่นักเรียนด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่สามารถให้คำปรึกษาด้านการเรียนภาษาอังกฤษได้จึงส่งผลให้บทบาทหลักตกที่ผู้สอนหรือสถานศึกษา โดยจุฬารักษ์ กองแก้ว (2558: 198) ได้เสนอว่า ผู้สอนควรใช้ช่องทางการสื่อสารที่เหมาะสมกับสภาพสังคมของผู้เรียนด้วยการใช้เทคโนโลยีออนไลน์มาประยุกต์ใช้เป็นสื่อการสอน อีกทั้งเด็กรุ่นใหม่เติบโตด้วยการเล่นเกม จึงควรนำเกมมาเป็นส่วนหนึ่งในวิธีสอนซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบของสุชาติ ท้าวสิทธิมาและสถาพร ชันโต (2555: 172) ที่ค้นพบว่า การใช้เกมเป็นกิจกรรมช่วยสอนทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและทำท่ายความสามารถ ทำให้สามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ นอกจากนี้ ปัจจุบัน สังคมไทยและสังคมโลกเผชิญวิกฤติการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ยิ่งจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีการสอนมาช่วย เช่น โปรแกรมไลน์ (line) ชุมคลาวด์มีทติ้ง (Zoom Cloud Meeting) กูเกิ้ลคลาสรูม (Google Classroom) และยูทูบ (Youtube) โดยเทคโนโลยีเหล่านี้ ผู้เรียนสามารถเข้าเรียนรู้ได้ตามความ

สะดวกไม่จำกัดเวลาและสถานที่ (สิริพร อินทสนธิ, 2563: 212) จึงเป็นการสร้างสิ่งแวดล้อมด้านการเรียนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า เป็นไปตามสมมติฐานของงานวิจัยชิ้นนี้ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ กล่าวคือ ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยจากตัวผู้สอน ปัจจัยจากตัวผู้เรียน ปัจจัยของสถานศึกษา ปัจจัยของหลักสูตรที่ใช้ในการสอน และบริบททางสังคมของผู้สอนและผู้เรียน เป็นปัจจัยให้เกิดปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาปชาบดีเถรีวิทยาลัยในพระสังฆราชูปถัมภ์ ดังนั้นแนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษจึงควรแก้ไขที่ตัวแปรอิสระ ดังจะอภิปรายต่อไปในข้อ 5.2.3

5.2.3 แนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษของสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาปชาบดีเถรีวิทยาลัย ฯ

จากการวิเคราะห์แนวทางการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษ สามารถนำมาจัดกลุ่มให้สอดคล้องกับปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาการเรียนของผู้ให้ข้อมูล ได้ 5 กลุ่ม ดังนี้

1. แนวทางการปรับปรุงผู้สอน

ผู้สอนควรมีการพัฒนาศักยภาพด้านวิชาการและเทคนิคการสอนอย่างสม่ำเสมอเพื่อสามารถยกระดับทักษะและความรู้ให้ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับคำแนะนำของนางสมร พงษ์พานิช (2554: 96) ที่เสนอว่า การสอนควรตั้งอยู่บนพื้นฐานความต้องการของผู้เรียน ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่ พร้อมทั้งคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล นอกจากนั้นแล้ว ผู้สอนภาษาอังกฤษควรเปลี่ยนกระบวนทัศน์การสอนที่ปัจจุบันได้ปรับเปลี่ยนจากการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองเป็นการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ ดังคำแนะนำของออมสิน จตุพรและแสงแข คงห้วยรอบ (2557: 212) ที่ระบุว่า กระบวนทัศน์การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันควรเป็นการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ ซึ่งผู้สอนในประเทศไทยส่วนมากยังคงดำเนินการภายใต้กระบวนทัศน์เก่า คือเชื่อว่า การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศต้องมุ่งเน้นให้ผู้สอนเป็นเจ้าของภาษา (native speaker) หรือผู้สอนชาติอื่นที่มีความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเทียบเท่าเจ้าของภาษาซึ่งปัจจุบันไม่สอดคล้องกับความเป็นสากล ในส่วนของการให้เวลาแก่ผู้เรียน จากการวิเคราะห์พบว่า ผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนให้เวลาแก่ผู้เรียนนอกเหนือจากการสอนปกติมากขึ้นเพื่อให้คำปรึกษาและสอนเนื้อหาส่วนที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเพิ่มเติม และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นกัลยาณมิตร จึงควรมีคลินิกรับปรึกษาปัญหาการเรียนและห้องเรียนสนุกเป็นกิจกรรมเสริมนอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนปกติ อย่างไรก็ตาม ข้อนี้ นับเป็นข้อท้าทายต่อผู้สอนในยุคปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้สอนระดับมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องทำภารกิจหลายอย่างเพื่อให้ครอบคลุมตามข้อกำหนดของมหาวิทยาลัย คือ ต้องทำวิจัย ให้บริการวิชาการ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ทำงานบริหาร และหน้าอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายนอกเหนือจากภารกิจประจำ

2. แนวทางการปรับปรุงตัวผู้เรียน

ผู้เรียนควรสร้างแรงจูงใจแก่ตนเองโดยการตั้งเป้าหมายในการเรียนว่าจะนำความรู้และทักษะที่เรียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตปัจจุบันและอนาคตอย่างไร โดยต้องมีการวางแผนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเองและรู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อออนไลน์ที่มีบทบาทในชีวิตประจำวันสูง ยิ่งไปกว่านั้นในบริบทปัจจุบันหลายสถาบันการศึกษาได้เปิดสอนออนไลน์ทั้งแบบระยะสั้นและระยะยาว ทั้งแบบไม่เก็บค่าใช้จ่ายและเก็บค่าใช้จ่ายในราคาไม่สูง นับเป็นทางเลือกให้ผู้เรียนเปิดโอกาสแก่ตนเองในการยกระดับความรู้ ความสามารถ และทักษะ นอกจากนั้น ผู้เรียนยังสามารถให้ความร่วมมือแก่ผู้สอนในการมีส่วนร่วมในการออกแบบกระบวนการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและความถนัดของตนเองมากขึ้น เช่นเดียวกับคำแนะนำของวสันต์ หมดภัย (2556: 101) ที่ระบุว่า การที่ผู้เรียนมีส่วนในการออกแบบกระบวนการเรียนรู้ และกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ด้วยตนเองจะส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน

3. แนวทางการปรับปรุงของสถานศึกษา

แนวทางนี้แบ่งเป็น 2 ประเด็น ประเด็นแรก คือ การปรับปรุงการบริหารจัดการสถาบัน ได้แก่ ควรมีการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับวิสัยทัศน์ ภารกิจ และอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัยที่เป็นมหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนา ดังนั้น รายวิชาที่ต้องเรียนจึงจำเป็นต้องมีรายวิชาทางพระพุทธศาสนา และควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการประยุกต์ใช้แนวคิดทางพระพุทธศาสนาเข้ากับสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เช่น การแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์เนื่องในวันสำคัญทางศาสนาเป็นภาษาอังกฤษ การแข่งขันการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้แนวคิดทางพระพุทธศาสนาในชีวิตประจำวัน การนำเสนอวิดีโอสั้นเป็นภาษาอังกฤษเพื่อสะท้อนการใช้หลักพระพุทธศาสนาในการทำงาน เป็นต้น ประเด็นที่สอง คือ การปรับปรุงการบริหารจัดการงบประมาณ มหาวิทยาลัย ๗ ควรขออนุมัติงบประมาณเกี่ยวกับการพัฒนาอาคารสถานที่และอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยและสอดคล้องกับบริบททางสังคมในยุคเทคโนโลยีดิจิทัลและการเป็นกลุ่มประเทศอาเซียนอันสอดคล้องกับข้อเสนอของกลุติดา สิงห์สี (2556-2557: 20-22) ที่ระบุว่า ควรมีการสร้างเนื้อหาให้ผู้เรียนเข้าใจสังคมอาเซียนและพัฒนาระบบการศึกษาเพื่อรองรับการเปิดเสรีด้านการศึกษาในอนาคต

4. แนวทางการปรับปรุงของหลักสูตร

จากข้อมูลหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า จำนวนหน่วยกิตที่บังคับเรียนมีจำนวนเกินมาตรฐานมา 6 หน่วยกิตซึ่งเป็นรายวิชาที่สอนในภาคฤดูร้อน จึงควรตัดรายวิชาดังกล่าวออกโดยอาจรวมไว้กับวิชาอื่นเพื่อลดภาระการเรียนภาคฤดูร้อนตามความต้องการของผู้เรียน และควรเพิ่มคำอธิบายรายวิชาให้มีการศึกษานอกห้องเรียนตามความสนใจของผู้เรียนที่เหมาะสมกับศตวรรษที่ 21 ดังนั้น ในการปรับปรุงหลักสูตรในรอบต่อไป ควรมีการทำวิจัยเพื่อวิเคราะห์และพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและบริบทสังคมดังสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ เพชรปาณี

อินทราพาณิชย์, สำราญ กำจัดภัย และ สมพร หลิมเจริญ (2560) ที่ระบุว่า หลักการสอน การวัดผล ประเมินผล กระบวนการสอน และการพัฒนาการประเมินความรู้ความสามารถควรใช้วิจัยเป็นฐานในการออกแบบ

5. แนวทางการปรับปรุงของบริบททางสังคมของผู้สอนและผู้เรียน

จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เรียน พบว่า ยังขาดกิจกรรมปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษ และกิจกรรมเสริมนอกเวลาเรียน อีกทั้งสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยให้ใช้ภาษาอังกฤษในฝึกทักษะ การสื่อสาร ตัวอย่างเช่น การประกาศต่าง ๆ ใช้ภาษาไทยเป็นหลัก อาจารย์บางท่านสอนด้วยภาษาไทย นอกจากนั้นแล้ว ผู้เรียนยังไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้และประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อใช้ทักษะ ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น ผู้บริหารและคณาจารย์จึงควรมีกิจกรรมเสริมเพื่อแก้ปัญหา ดังกล่าว และปรับสภาพแวดล้อมให้มีการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากขึ้น อีกทั้งควรแนะนำ ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองอันสอดคล้องกับคำแนะนำของจุฬารณย์ กองแก้ว (2258: 198) ที่เสนอว่า ช่องทางการสื่อสารที่สามารถประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยุค ปัจจุบัน คือ ช่องทางโซเชียลมีเดีย (Social Media) เช่น จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) ทวิตเตอร์ (twitter) ไลน์ (line) เป็นต้น และควรนำเกมมาเป็นส่วนหนึ่งของวิธีการสอน ซึ่งการสอนผ่านช่องทาง ดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้เทคโนโลยีเหมาะสมกับยุคสมัยและใช้เป็นช่องทางฝึกทักษะ ภาษาอังกฤษทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน อย่างไรก็ตาม การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ประโยชน์จากบริบท ดังกล่าวให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องแนะนำการวางแผนเป้าหมายการใช้ เทคโนโลยีแก่ผู้เรียนโดยสามารถกำหนดได้เป็น 2 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 ใช้ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อ การใช้ชีวิตประจำวันและประกอบอาชีพ ระดับที่ 2 ใช้ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการแข่งขัน การสอบวัด ระดับความรู้ การสอบเข้าทำงาน การสอบเพื่อศึกษาต่อ เป็นต้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะต่อการปรับปรุงการสอนสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ควรมีการประเมินผลการเรียนการสอนและการทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือการเรียนรู้ นอกห้องเรียนในเชิงคุณภาพ เช่น การวัดความรู้ความสามารถหลังเรียนและการทำกิจกรรม การประยุกต์ใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ชีวิตประจำวัน การนำความรู้ความสามารถไปใช้เพื่อการ ประกอบอาชีพ

2. ควรมีการติดตาม ประเมินผลการสอนของผู้สอนมากกว่าการให้ผู้เรียนประเมินหลังจบการ เรียนการสอนแต่ละภาคการสอน เช่น การทำวิจัย การสำรวจความคิดเห็นของผู้เรียนแบบปลายเปิด

3. ควรมีการปรับปรุงระบบบริหารจัดการหลักสูตร เช่น การตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ คุณภาพการสอนและงานวิชาการของผู้สอน การจัดสรรงบประมาณเพื่อซ่อมแซม จัดซื้ออุปกรณ์การ เรียนการสอนให้เหมาะสมกับบริบทสังคมในศตวรรษที่ 21 การตรวจสอบเนื้อหาการสอนว่าเป็นไป ตามคำอธิบายรายวิชาหรือไม่

4. ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัย ครอบคลุมเนื้อหาทั้งด้านการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ และการใช้เทคโนโลยีในยุคดิจิทัล และปรับปรุงคำอธิบายรายวิชาให้เหมาะสมกับยุคเทคโนโลยีดิจิทัล

5. ควรสร้างสภาพแวดล้อมที่จูงใจให้ผู้เรียนอยากฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เช่น การจัดตั้งห้องเรียนสนุกที่มีอุปกรณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่าง ๆ การจัดทำป้ายประกาศเป็นภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษในการสอนอย่างน้อย 50% การใช้ช่องทางการสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านสื่อโซเชียลมีเดียเมื่อต้องติดต่อสื่อสารกับเพื่อนหรือผู้สอน เช่น การตั้งไลน์กลุ่มภาษาอังกฤษโดยมีเงื่อนไขให้ผู้อยู่ในกลุ่มใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกัน เท่านั้น การถ่ายทอดสดกิจกรรมนอกชั้นเรียนโดยมีเงื่อนไขว่าต้องใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับผู้ชม

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1) ควรทำวิจัยติดตามผลการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษตามข้อเสนอแนะในงานวิจัยชิ้นนี้ว่ามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างไร

2) ควรทำวิจัยประเด็นการใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อการสอนและช่องทางการเรียนการสอนออนไลน์ว่ามีสภาพปัญหาอย่างไร มีความเหมาะสมต่อการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ ควรปรับปรุงอย่างไร

3) ควรทำวิจัยเชิงบริหารของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรเพื่อค้นหาแนวทางการจัดการหลักสูตรที่ทันสมัยและเหมาะสมในศตวรรษที่ 21

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). “การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน”. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กฤษเชาว์ นันทสุดแสง. (2563). “ทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ”. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒิ*. 7(1), 189-203.
- กัญญา เพชรภรณ์. *เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาครูสำหรับการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ(ENN3202) บทที่ 5 การเรียนรู้และทฤษฎีการเรียนรู้*. สืบค้น 22 กรกฎาคม 2563, จาก http://www.eledu.ssru.ac.th/kalanyoo_pe/file.php/4/_5_.pdf
- กุลธิดา สิงห์สี. (2556-2557). “อุดมศึกษาไทยในอาเซียน รูปแบบ แนวโน้มและทิศทางการปรับตัวในอนาคต”. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง*. 2(2), 13-23.
- จันทร์ชัย อธิเกียรติและธนารักษ์ สารเถื่อนแก้ว. *การสอนแบบทันสมัยและเทคโนโลยีสอนแนวใหม่*. สืบค้น 21 กรกฎาคม 2563, จาก http://regis.skru.ac.th/RegisWeb/webpage/addnews/data/2017-07-24_078.pdf
- จังหวัดนครราชสีมา. *สภาพทั่วไป*. สืบค้น 14 มกราคม 2564, จาก <http://www.nakhonratchasima.go.th/korat2528/index.php/2016-08-28-06-25-33/2016-08-28-06-36-13>
- จุฬารัตน์ กองแก้ว. (2558). “แนวทางในการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมเพื่อเสริมสร้างทักษะสำหรับศตวรรษที่ 21 ในบริบทของไทย”. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*. 17(2), 192-200.
- จุฬารัตน์ ขอบใจกลาง. (2560). “การศึกษาวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของการขนส่งสินค้าทางถนนผ่านเขตแดนประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) ณ ด่านจังหวัดหนองคายเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน”. *Journal of Community Development Research (Humanities and Social Sciences)*, 10(2), 52-66.
- เจตน์สฤกษ์ สักขพันธ์, เกตถวา บุญปรากฏ, และวันทนา ไกรฤกษ์. (2558). “สภาพ และปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาสังกัดเทศบาลในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้” รายงานการประชุมวิชาการหาดีใหญ่ระดับชาติ ครั้งที่ 6: หน้า 274-275.
- ฐิติกรณ์รัศมี ภัททสิริภูวดลและชนิดา ศรีบุญเรือง. (2559). “การปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรคณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ตามแนวทางกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

แห่งชาติ”. งานประกันคุณภาพการศึกษาและสารสนเทศ สำนักงานเลขาธิการ คณะ
รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ.

ดวงตา อินทรนาค และวิมลรัตน์ จตุรานนท์. (2558). “การพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปี”. *วารสารราชพฤกษ์*. 13(1), 46-53.

เดือนฉาย ไชยบุตร และ ณีฐิยา ตันตรานนท์. (2559). “การพัฒนาผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐาน
คุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติด้วยระบบการเรียนรู้ร่วมกันทางอิเล็กทรอนิกส์”. รายงาน
การประชุมสัมมนาวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ เครือข่ายบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 16 และงานวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่นและการประชุม
วิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ครั้งที่ 3: หน้า 764-776.

ทรงศิริ วิจิตรานนท์, วินา สงวนพงษ์, อรุณี อรุณเรือง, และอังคณา แวซอเทาะ. (2558). “สภาพและ
ปัญหาการเรียนการสอนหมวดวิชาศึกษาทั่วไปตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา
แห่งชาติ”. *รายงานการวิจัย*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร: ม.ป.ท.

เทื่อน ทองแก้ว. (2563). “การออกแบบการศึกษาในชีวิตวิถีใหม่: ผลกระทบจากการแพร่ระบาดของ
COVID-19”. *วารสารคฤสภาวีวิทยาจารย์*. 1(2), 1-10.

ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่างและนรินทร์ สังข์รักษา. (2558). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขต
พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคม
อาเซียน”. *Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขา
มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*. 8(2), 493-505.

ธนต์ถกานต์ ศรีเฉลียวและภูมิพงศ์ จอมหงส์พิพัฒน์. (2560). “การพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4-6 โดยใช้การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม”. *วารสารบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*. ปีที่ 11 (ฉบับที่ 2): 61-74.

ธรรสนันต์ อุณนะนันท์, อุดมลักษณ์ กุลศรีโรจน์ และสิทธิกร สุมาลี. (2562). “การพัฒนารูปแบบการ
จัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชาวไทย”. *วารสาร
มนุษยศาสตร์วิชาการ*. 26(2), 347-380.

นงสมร พงษ์พานิช. (2554). “การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของ
นิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง
กันยายน 2551”. *วารสารมนุษยศาสตร์*. 18(1), 85-97.

บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน

ปรีชา อุยตระกูล และเอกรัตน์ เอกศาสตร์. (2559). “ความเหลื่อมล้ำของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ:
ปัญหาและทางออก”. *วารสารพัฒนาสังคม*. 8(ฉบับที่ พิเศษ), 35-62.

- เพชรปानी อินทรพานิชย์, สำราญ กำจัดภัย, และ สมพร หลิมเจริญ. (2560). “การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสกลนคร”. *วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม*, 7(1), 99-108.
- ไพสิฐ บริบูรณ์. (2554). “การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย: การปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์จากภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศสู่ภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ”. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*, 3(6), 2-11.
- มติกาญจน์ จิตกระโชติและสุภาภรณ์ ตั้งดำเนินสวัสดิ์. (2562). “การบริหารสถานศึกษาเอกชนแบบโครงการภาษาอังกฤษ”. *วารสารวิทยาลัยสันตพล*. 5(1), 178-188.
- มนัสวี ดวงลอย. (2558). “ปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ”. *วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี*. 3(1), 151-165.
- รวมพร มินานนท์, จินตนา พรสัมฤทธิ์โชค, จิราพัชร ปัญญาดี, อัญพัชญ์ วิวัฒน์กมลชัย, และชญานิตา เขมทัตต์. (2556). “ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนในกระบวนวิชาหลักการและเทคนิคการพยาบาลภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่”. *วารสารพยาบาลสาร*, 40(4), 126-138.
- รัชดา ลาภใหญ่. (2559). “แนวทางและข้อควรปฏิบัติในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้แก่ักศึกษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ”. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยรังสิต*, 12(21), 37-47.
- วสนันท์ หมวดเอียด. (2556). “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนคร จังหวัดสงขลา”. *ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยทักษิณ สาขาวิชาการวิจัยและประเมิน.
- วีรภัทร ไม้ไหว. (2552). “แนวทางการสร้างหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนเขตลาดกระบัง สังกัดกรุงเทพมหานคร”. *วิทยานิพนธ์หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต*. สาขาวิชาการจัดการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- คันสนีย์พร ภูพินนาส. (2562). “การศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม”. *รายงานการวิจัย*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ศุภวรรณ ต้นตสุทธิ. (2559). “ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย”, *รายงานการวิจัย*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน). *ทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21*. สืบค้น 20 กรกฎาคม 2563, จาก <http://www.okmd.or.th/okmd-opportunity/new-gen/262/>

- สำนักเลขาธิการอาเซียน. *แนวคิดหลัก*. สืบค้น 25 มกราคม 2564, จาก <https://www.asean2019.go.th/th/abouts/key-concepts/>
- สิริพร อินทสนธิ. (2563). “โควิด - 19: กับการเรียนการสอนออนไลน์ กรณีศึกษา รายวิชาการเขียนโปรแกรมเว็บ”. *วารสารวิทยาการจัดการปริทัศน์*. 22(2), 203-214.
- สุชาติ ทังสถริสิมา และสถาพร ชันโต. (2555). “การใช้เกมในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”. *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา*, 6(2), 168-175.
- สุนทร หลุ่มประพันธ์. (2547). “การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี”. *ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต*. สาขาวิชาการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนทร โดบัว. (2561). “การพัฒนาแนวทางการประเมินการเรียนรู้ด้วยการวิจัยเป็นฐานเพื่อสร้างเสริมความสามารถตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติของนิสิตบัณฑิตศึกษา”. *วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร*, 8(1), 92-109.
- เสาวลักษณ์ รัตน์วิชช. (2551). “หลักและกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ได้ผล”. เอกสารประกอบโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ “พัฒนาอาจารย์ด้านการจัดการเรียนการสอนประจำปี 2551”. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา: 3-4.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย. (ม.ป.ป.). *เอกสารสาระหลักการและแนวคิดประกอบการดำเนินงาน กศน.: คัมภีร์กศน*. กรุงเทพฯ ฯ เอ็น.เอ.รัตน์ะ เทรดตั้ง.
- อโณทัย ธีระทีป. (2561). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา”. *วิทยานิพนธ์หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต*. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ออมสิน จตุพรและแสงแข คงห้วยรอบ. (2557). “การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ: ความท้าทายสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษชาวไทยในยุคศตวรรษที่ 21” *วารสารครุศาสตร์*, 42(4), 205-217.
- อาทิตย์ อินตะแก้ว, งามอาจ นัยพัฒน์ และอัญชลี จันทร์เสมอ. (2560). “การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย: การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ ” *วารสารวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา*. 15(1), 36-53.
- Sandra, V. C., Manuel, A. P. & Nancy, E. R. (2017). Teaching English as a Second Language at a University in Colombia That Uses Virtual Environments: A Case Study. *Educare Electronic Journal*. 21(3), 1-21.

ภาคผนวก

ตัวอย่างการเก็บข้อมูล

ตารางที่ 1 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

หัวข้อ	ความคิดเห็น
1. สภาพปัญหาทักษะการฟัง	
1.1 ความสามารถในการฟัง	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีพื้นฐานเพียงพอที่จะเข้าใจเนื้อหาการเรียน 2. ฟังได้ 60% ของการฟังเนื้อหาแต่ละครั้ง 3. ฟังได้ 10% ของเนื้อหาการฟังแต่ละครั้ง 4. ฟังได้ 50% ของเนื้อหาการฟังแต่ละครั้ง 5. ฟังได้ 30% ของเนื้อหาการฟังแต่ละครั้ง 6. ฟังได้ 35% ของเนื้อหาการฟังแต่ละครั้ง 7. ฟังได้ 40% ของเนื้อหาการฟังแต่ละครั้ง 8. ไม่ได้แน่ 9. เข้าใจทั้งหมด คิดว่า ฟังได้ 90% - 100% 10. พอใช้
1.2 ความยากในการฟัง	<ol style="list-style-type: none"> 1.ความแตกต่างด้านสำเนียงทำให้เข้าใจยาก อาจารย์พูดเร็วเกินไป 2.ฟังไม่ทันเพราะบางครั้งคู่สนทนาพูดเร็วมาก 3. ฟังอาจารย์ไม่ทันเพราะอาจารย์พูดเร็ว 4. ฟังไม่รู้เรื่อง เวลาต้องสนทนากับคนอื่นเป็นภาษาอังกฤษ 5. ไม่รู้ความหมายศัพท์ 6. ฟังสำเนียงคู่สนทนาไม่ออก 7. การฟัง connected speech จาก native speaker
1.3 เรื่องการฟังที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	<ol style="list-style-type: none"> 1.ยากทุกเรื่อง 2. ที่ยากที่สุดคือ การฟังจากภาพยนตร์เพราะตัวละครพูดเร็วมาก ส่วนที่ง่ายที่สุด คือ การฟังการ์ตูน 3. ที่ยากที่สุด คือ การไม่เข้าใจคำศัพท์ เรื่องที่ง่ายที่สุดคือ การพูดพื้นฐาน 4. ที่ยากที่สุด คือ การฟังข่าว เรื่องที่ง่ายที่สุด คือการฟังนิทาน

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	<p>5. ที่ยากที่สุด คือ การฟังเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ที่ง่ายที่สุด คือ การฟังเกี่ยวกับธุรกิจ ภาพยนตร์ เพลง และบทสนทนา</p> <p>6. การฟังเกี่ยวกับธุรกิจและการเมืองยากที่สุด ที่ง่ายที่สุด คือ การฟังเรื่องสั้น และพวงกการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจ</p>
1.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการฟัง	<p>1.เนื่องจากการเรียนออนไลน์แล้วต้องไปเรียนรวมกันที่วัดเพราะไม่สามารถใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้านได้ ทำให้เสียงรบกวนข้างต้งรบกวนสมาธิ</p> <p>2.คนรอบตัวพูดภาษาพม่าและภาษาฉาน ทำให้ไม่มีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษ</p> <p>3. คนรอบตัวพูดภาษาไทย ทำให้ไม่มีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษ</p>
1.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งผลต่อการฟัง	<p>1.ไม่สามารถใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้านได้เพราะเกิดปัญหาการเมือง ทำให้ถูกตัดสัญญาณอินเทอร์เน็ต</p> <p>2. ต้องช่วยที่บ้านทำงานหาเงิน จึงไม่มีเวลาฝึกฟังนอกเวลาเรียน</p>
1.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	<p>1.บางครั้งขี้เกียจเรียน</p> <p>2. ติดโทรศัพท์มือถือ</p> <p>3. ขี้เกียจฝึกฟัง</p>
1.7 ปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดของผู้สอน	<p>1.อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัดแต่ไม่อธิบายว่าให้ทำอะไร จึงไม่เข้าใจวิธีการทำ</p> <p>2. อาจารย์พูดเร็วและเสียงไม่ชัดเจนทำให้บางครั้งไม่เข้าใจสิ่งที่อาจารย์พูด จับใจความไม่ได้</p> <p>3. อาจารย์บางท่านสอนเหมือนพูดกับตัวเอง ไม่ได้พูดกับนักศึกษา</p> <p>4. อาจารย์บางท่านพูดภาษาอังกฤษสลับกับภาษาไทย ทำให้รู้สึกสับสน</p>
1.8 ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการและเทคนิคการสอน	ไม่มี
1.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตรโครงสร้างรายวิชา	ไม่มี

หัวข้อ	ความคิดเห็น
1.10 ปัญหาอื่น ๆ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ต้องการชั่วโมงฝึกปฏิบัติมากขึ้น 2. อาจารย์บางท่านไม่ตรงต่อเวลา 3. การเรียนออนไลน์ทำให้มีเวลาการฝึกน้อย คิดว่าถ้าเรียนในห้องเรียนจะมีโอกาสฝึกพูดได้มากกว่า
2. สภาพปัญหาทักษะการพูด	
2.1 ความสามารถในการพูด	<ol style="list-style-type: none"> 1. 50% ที่สามารถสื่อสารได้จากเนื้อหาทั้งหมดที่ต้องการพูด 2. อ่อนมาก ๆ 3. ไม่สามารถเข้าใจได้เลยเวลาต้องคุยกับคู่สนทนาเพราะไม่รู้ว่าจะพูดว่าอย่างไร 4. พูดได้ประมาณ 40% จากเนื้อหาทั้งหมดที่ต้องการพูด 5. พูดได้ 25% จากเนื้อหาทั้งหมดที่ต้องการพูด 6. น่าจะอยู่ระดับ intermediate 7. สามารถพูดได้คล่อง แต่ไม่แน่ใจเรื่องความถูกต้องของสำเนียงหรือการออกเสียง 8. พูดได้ประมาณ 60 – 75% จากเนื้อหาทั้งหมดที่ต้องการพูด 9. Level 3/5
2.2 ความยากในการพูดออกเสียง	<ol style="list-style-type: none"> 1. การออกเสียงไม่ถูกต้อง 2. การไม่รู้คำศัพท์ 3. ไม่สามารถสร้างประโยคเพื่อการสื่อสารได้ 4. ค่อนข้างกับสำเนียงอังกฤษแต่ที่เรียนอาจารย์ใช้สำเนียงอเมริกัน 5. รู้คำศัพท์แต่สร้างประโยคไม่เป็น
2.3 การพูดในเรื่องที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การพูดภาษาอังกฤษกับรุ่นพี่หรือผู้ใหญ่ทำให้รู้สึกเครียดเพราะกังวลว่าจะผิดไวยากรณ์ 2. ไม่สามารถตอบคำถามอาจารย์ได้ 3. การพูดเรื่องพระพุทธศาสนาที่ยากที่สุด 4. เรื่องที่ยากที่สุดคือ การพูดกับอาจารย์และการนำเสนอหน้าชั้นเรียน เรื่องที่ง่ายที่สุด คือ การสนทนาในชีวิตประจำวัน

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	5. การสนทนากับเพื่อนเป็นเรื่องที่พูดง่ายที่สุด 6. ยากทุกเรื่อง ยกเว้น เรื่องการพูดในชีวิตประจำวัน 7. การพูดกับอาจารย์เป็นเรื่องยากที่สุด ส่วนการพูดกับเพื่อนเป็นเรื่องง่ายที่สุด 8. การพูดในที่สาธารณะยากที่สุด การพูดในชีวิตประจำวันกับเพื่อนง่ายที่สุด
2.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการพูด	1. ขาดสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพราะคนรอบข้างไม่พูดภาษาอังกฤษ จึงขาดโอกาสฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 2. คนในครอบครัวไม่พูดภาษาอังกฤษจึงไม่ได้ฝึกพูดในชีวิตประจำวัน 3. ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษกับรุ่นพี่ซึ่งเป็นชาวเมียนมาร์ 4. ไม่มีเพื่อนฝึกพูดภาษาอังกฤษ
2.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการพูด	ไม่มี
2.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	1. ไม่รู้จักศัพท์ภาษาอังกฤษในคำที่ต้องการพูด 2. กลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ 3. รู้สึกอายที่จะพูดภาษาอังกฤษกับคนแปลกหน้า
	4. เวลาพูดกังวลเรื่องการถูกไวยากรณ์มากเกินไปทำให้พูดไม่ได้ 5. กลัวการพูดผิด 6. รู้สึกกลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษกับผู้อื่น 7. รู้สึกกลัวถูกคู่สนทนาหัวเราะเยาะหากพูดผิด 8. ไม่มีความมั่นใจที่จะพูดกับเจ้าของภาษา (native speaker)
2.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน	1. บางครั้งอาจารย์พูดภาษาไทย ทำให้ไม่เข้าใจเพราะไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ 2. แม้จะสอนด้วยภาษาอังกฤษบางครั้งก็ไม่เข้าใจเพราะพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีพอ 3. อาจารย์บางท่านโกรธเมื่อไม่สามารถตอบคำถามได้ โดยที่พยายามเต็มที่แล้วแต่เพราะความสามารถในการพูดไม่ดีจึงทำให้ตอบไม่ได้

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	4.อาจารย์บางท่านไม่เปิดโอกาสให้ฝึกพูดระหว่างเรียน 5.อาจารย์ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษในการสอน 6. อาจารย์บางท่านไม่เปิดโอกาสให้ฝึกพูด แต่เน้นการบรรยายมากเกินไป
2.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	1. การสอนออนไลน์ทำให้ไม่สามารถทำกิจกรรมการฝึกพูดได้อย่างเต็มที่ 2. อาจารย์บางท่านไม่ส่งสไลด์การสอนให้ก่อนเข้าห้องเรียน อยากให้ส่งก่อนเพื่อจะได้เตรียมตัวและได้ใช้ในการอ่านควบคู่กับการสอน 3. อาจารย์บางท่านไม่เปิดโอกาสให้ฝึกพูด
2.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	ไม่มี
2.10 ปัญหาอื่น ๆ	1. เมื่อต้องเรียนออนไลน์ทำให้ขาดโอกาสในการพูดกับเพื่อน เพียงแค่เห็นหน้ากันทางโปรแกรมแล้วก็อายที่จะพูดเพราะกลัวพูดผิด 2. ขาดโอกาสการฝึกพูดนอกห้องเรียน อยากให้มี English Camp ประมาณ 10 วันที่ทำให้ได้ฝึกพูดตลอดช่วงระยะเวลาเข้าค่าย
3. สภาพปัญหาทักษะการอ่าน	
3.1 ความสามารถในการอ่าน	1. เข้าใจเนื้อหา 80% 2. อ่อนมาก ๆ จนไม่สามารถประเมินตนเองได้ 3. แย่มาก ๆ 4. เข้าใจประมาณ 60-70% 5. เข้าใจประมาณ 60% 6. เข้าใจประมาณ 50% 7. เข้าใจประมาณ 40% 8. เข้าใจประมาณ 65% 9. เข้าใจประมาณ 49% 10. ดี เข้าใจประมาณ 80% 11. ดี เข้าใจประมาณ 70% 12. เข้าใจประมาณ 90%

หัวข้อ	ความคิดเห็น
3.2 ความยากในการอ่าน	<ol style="list-style-type: none"> 1. การไม่รู้คำศัพท์ ทำให้ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ 2. อ่านช้า ไม่สามารถอ่านเร็วเหมือนเพื่อน ๆ 3. คำศัพท์ระดับ advance
3.3 เรื่องการอ่านที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การอ่านเพนนิยายง่ายที่สุด การอ่านเกี่ยวกับการเมืองยากที่สุด 2. การอ่านเชิงวิชาการ การอ่านข่าว การอ่านเกี่ยวกับพระพุทธศานายากที่สุด ส่วนที่ง่ายที่สุด คือ การอ่านเรื่องนิทาน 3. ยากทุกเรื่อง 4. การอ่านเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และชื่อเมืองยากที่สุด การอ่านเกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์ง่ายที่สุด 5. การอ่านเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและพระไตรปิฎกยากที่สุด การอ่านเนื้อเพลงง่ายที่สุด 6. การอ่านเรื่องยาว ๆ และการอ่านเกี่ยวกับพระพุทธศานายากที่สุด และการอ่านเรื่องราวพวกนิทานง่ายที่สุด 7. การอ่านงานวิจัย การอ่านเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา และการเมืองยากที่สุด เรื่องที่ง่ายที่สุด คือ การอ่านเรื่องสั้น และข่าว
3.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการอ่าน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ในประเทศลาวไม่ค่อยมีหนังสือภาษาอังกฤษ 2. ที่หมู่บ้านไม่มีห้องสมุดให้ค้นคว้าเพิ่มเติม 3. สัญญาณอินเทอร์เน็ตที่หมู่บ้านอ่อนมาก 4. เวลาในการทำกิจกรรมวิทยาลัย ๆ มีมากเกินไป 5. ขาดอาจารย์ที่ปรึกษาที่จะกระตุ้นให้อ่านเรียน
3.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการอ่าน	ไม่มี
3.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีความอดทนต่อการอ่านเพียง 5-10 นาที 2. ไม่ชอบการอ่าน ชอบการฟังจาก youtube มากกว่า 3. ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ จึงต้องใช้ google translate ตลอด 4. รู้สึกเบื่อเมื่อต้องอ่านและบางครั้งรู้สึกง่วง 5. รู้สึกกลัวที่จะอ่านและบางครั้งรู้สึกเบื่อ

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	6. รู้สึกว่างเมื่อเรียนการอ่าน
3.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน	
3.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	อาจารย์ไม่ได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาอ่านทุกคนในคาบเรียน มีการเรียกเพียงนักศึกษาบางคนให้ฝึกอ่านให้อาจารย์ฟัง
3.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	ไม่มี
3.10 อื่น ๆ	ควรให้โอกาสนักศึกษาได้ฝึกอ่านอย่างสม่ำเสมอ
4.สภาพปัญหาทักษะการเขียน	
4.1 ความสามารถในการเขียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ทักษะไม่ดี 2. เขียนได้ 40% ของเนื้อหาที่ต้องการเขียน 3. ทักษะต่ำมาก ไม่สามารถประเมินตนเองได้ 4. อ่อนมาก ๆ 5. เขียนได้ 50% ของเนื้อหาที่ต้องการเขียน 6. เขียนได้ 20% ของเนื้อหาที่ต้องการเขียน 7. ไม่แน่ 8. เขียนได้ประมาณ 75% ของเนื้อหาที่ต้องการเขียน 9. เขียนได้ประมาณ 70% ของเนื้อหาที่ต้องการเขียน
4.2 ความยากในการเขียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ไม่รู้คำศัพท์ 2. ไม่รู้ไวยากรณ์ 3. การไม่สามารถเรียบเรียงคำศัพท์ เป็นประโยค 4. การไม่สามารถสะกดคำ 5. การเขียนเชิงวิชาการและการเขียนเพื่อนำเสนอเชิงวิชาการยาก
4.3 เรื่องการเขียนที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเขียนไดอารี่ง่ายที่สุด การเขียนเกี่ยวกับการเมืองยากที่สุด 2. การเขียนเชิงวิชาการยากที่สุด และการเขียนเรื่องเล่าทั่วไปหรือการเขียน chat กับเพื่อนง่ายที่สุด 3. การเขียนเกี่ยวกับพระพุทธศานายากที่สุด การเขียนบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	4. การเขียนเชิงวิชาการยากที่สุด เรื่องที่ง่ายที่สุด คือ การเขียนเกี่ยวกับชีวิตประจำวันอย่างไม่เป็นทางการ 5. การเขียนตอบแบบฝึกหัดและแบบทดสอบยากที่สุด ส่วนเรื่องที่ง่ายที่สุด คือ การเขียนถึงเพื่อน
4.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการเขียน	ที่ประเทศลาวไม่ค่อยมีคนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ทำให้ทักษะการเขียนไม่ดี
4.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการเขียน	1. ต้องทำงานบ้านจำนวนมากทำให้ไม่มีเวลาฝึกเขียน
4.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	1. บางครั้งขี้เกียจ และเมื่อต้องทำแบบฝึกหัดจะใช้วิธี copy&paste 2. เป็นคนที่เบื่อง่ายเมื่อฝึกเขียน 3. ไม่ทราบการสะกดของคำศัพท์ทำให้เขียนผิดหรือเขียนไม่ได้ 4. ไม่ค่อยมีเวลาในการเรียนคำศัพท์ด้วยตนเอง 5. ขี้เกียจฝึกเขียนด้วยตนเอง 6. ไม่มีคู่มือที่ดีในการฝึกเขียน 7. ไม่ค่อยมีสมาธิในการฝึกเขียน
4.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน	1. อาจารย์ไม่ให้ความสนใจต่อแบบฝึกหัดที่นักศึกษาทำส่งเท่าที่ควร 2. ใช้ชี้ทีเดียวแล้วสอนซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง 3. อยากให้อาจารย์สอนเป็นขั้น ๆ และอธิบายมากขึ้น
4.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	1. อาจารย์ไม่ได้แจ้งหรืออธิบายเกี่ยวกับแบบฝึกหัดทำให้ไม่รู้ว่าที่ส่งไปถูกหรือผิดหรือผิดพลาดตรงไหน 2. อาจารย์ไม่ค่อยมีแบบฝึกหัดให้เขียน ส่วนใหญ่จะเน้นการฟัง
4.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	1. เรียนวิชาพระพุทธศาสนาเยอะมาก
4.10 อื่น ๆ	1. อยากให้อาจารย์บังคับในการเรียนมากกว่านี้เพราะถ้าให้เรียนด้วยตนเองจะขี้เกียจ 2. ขาดคู่มือที่ดีในการฝึกเขียน

ตารางที่ 2 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

หัวข้อ	ความคิดเห็น
1. สภาพปัญหาทักษะการฟัง	
1.1 ความสามารถในการฟัง	<ol style="list-style-type: none"> 1. ฟัง native speaker ไม่ค่อยเข้าใจแต่สามารถฟังอาจารย์ชาวเอเชียเข้าใจ 2. ฟังเข้าใจประมาณ 50% 3. ฟังเข้าใจประมาณ 90% 4. ฟังเข้าใจประมาณ 70% 5. น่าจะอยู่ที่ B2 ของการวัดระดับ CEFR 6. เข้าใจเรื่องที่พูดคุยในชีวิตประจำวัน 7. เข้าใจประมาณ 100% 8. ฟังเข้าใจประมาณ 80% 9. น่าจะอยู่ระดับ pre-intermediate 10. เข้าใจประมาณ 60% 11. เข้าใจประมาณ 75% 12. เข้าใจประมาณ 85%
1.2 ความยากในการฟัง	<ol style="list-style-type: none"> 1. เมื่อฟังสำเนียงที่แตกต่างกันจะไม่เข้าใจ 2. connected speech 3. สำเนียงที่แตกต่างกันของ non-native speakers 4. การพูดเร็ว 5. เมื่อ native speaker พูดเร็ว ๆ 6. ไม่เข้าใจคำศัพท์ระดับ advance 5. ไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ไม่รู้ว่าสะกดอย่างไร
1.3 เรื่องการฟังที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การฟังเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาที่ยากที่สุด การฟังในชีวิตประจำวันทั่วไปง่ายที่สุด 2. การฟังประเภทคำพูดสร้างแรงบันดาลใจง่ายที่สุด 3. การฟัง native speaker พูดยากที่สุด การฟังเพลงง่ายที่สุด 4. การฟังข่าวยากที่สุด และการฟังเพลงง่ายที่สุด 5. การฟังข่าวและเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจยากที่สุด และการฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 6. การฟังบทพูดยาว ๆ ยากที่สุด และการฟังในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด

หัวข้อ	ความคิดเห็น
1.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียนการฟัง	<ol style="list-style-type: none"> 1. ไม่มี native speaker ให้ฝึกฟัง 2. ที่หอพักค่อนข้างเสียงดัง ทำให้ไม่มีสมาธิเมื่อฝึกฟังด้วยตนเอง 3. บางครั้งในห้องเรียนเพื่อนคุยเสียงดัง ทำให้ฟังอาจารย์ไม่ค่อยได้ยินเมื่ออาจารย์พูดภาษาอังกฤษ 4. เพื่อน ๆ หลายคนเข้าใจภาษาไทย ทำให้อาจารย์อธิบายเป็นภาษาไทย แต่ตัวเองไม่เข้าใจภาษาไทย ทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์อธิบาย 5. ไม่ค่อยมีสถานที่เงียบ ๆ สำหรับฝึกฟัง
1.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งผลกระทบต่อ การฟัง	<ol style="list-style-type: none"> 1. ที่หอพักค่อนข้างเสียงดังเพราะอยู่รวมกัน 2-3 คน ทำให้รบกวนสมาธิในการฝึกฟังด้วยตนเอง
1.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. รู้จักคำศัพท์ไม่มาก ทำให้ฟังไม่เข้าใจ 2. ไม่มีแผนในการฝึกทักษะการฟัง
1.7 ปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดของ ผู้สอน	<ol style="list-style-type: none"> 1. อาจารย์แต่ละท่านมีสำเนียงแตกต่างกัน ทำให้บางครั้งไม่เข้าใจ 2. อาจารย์ใช้ภาษาไทยในการสอนมากกว่าภาษาอังกฤษ 3. อาจารย์ใช้ภาษาไทยคู่กับภาษาอังกฤษ ทำให้สับสน 4. อาจารย์บางท่านพูดเร็วเกินไป
1.8 ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับ กระบวนการและเทคนิคการสอน	<ol style="list-style-type: none"> 1. อาจารย์บางท่านใช้ภาษาไทยในการสอน ไม่ค่อยใช้ภาษาอังกฤษ 2. อาจารย์บางท่านไม่ใช้คำถามในกระบวนการเรียนสอน ทำให้ไม่มีโอกาสฝึกพูด 3. อาจารย์ไม่แจ้งผลการทำแบบฝึกหัดจึงไม่ทราบว่าเป็นไปถูกหรือผิด 4. วิธีการสอนการฟัง ไม่ค่อยได้ทำกิจกรรม ส่วนใหญ่ให้นั่งฝึกฟังอย่างเดียว ทำให้รู้สึกเบื่อ
1.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	ไม่มี
1.10 ปัญหาอื่น ๆ	ไม่มี
2. สภาพปัญหาทักษะการพูด	
2.1 ความสามารถในการพูด	<ol style="list-style-type: none"> 1. พูดได้ ประมาณ 20% ของเนื้อหาที่อยากพูด 2. พูดได้ ประมาณ 50% ของเนื้อหาที่อยากพูด

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	3. พูดได้ประมาณ 60% ของเนื้อหาที่อยากพูด 4. พูดได้ประมาณ 70% ของเนื้อหาที่อยากพูด 5. น่าจะอยู่ระดับ pre-intermediate 6. พูดได้ประมาณ 30% ของเนื้อหาที่อยากพูด 7. พูดได้ประมาณ 45% ของเนื้อหาที่อยากพูด 8. พูดได้ประมาณ 40% ของเนื้อหาที่อยากพูด
2.2 ความยากในการพูดออกเสียง	1. ยากที่จะออกเสียงให้ถูกต้อง ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่สูง 2. การออกเสียงให้ถูกต้องและการไม่รู้จักคำศัพท์ 3. ไม่รู้คำศัพท์ที่จะพูด
2.3 การพูดในเรื่องที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	1. การพูดกับเพื่อนง่ายที่สุด 2. การพูดเกี่ยวกับการเมืองยากที่สุด การพูดในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 3. การพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนยากที่สุด การพูดกับเพื่อนง่ายที่สุด 4. การพูดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมยากที่สุด 5. การพูดในที่สาธารณะยากที่สุด การพูดกับเพื่อนง่ายที่สุด 6. การพูดกับอาจารย์ยากที่สุด การพูดกับเพื่อนง่ายที่สุด 7. การพูดเกี่ยวกับการแพทย์และวิทยาศาสตร์ยากที่สุด การพูดบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด
2.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการพูด	1. ไม่มีคู่มือที่ดีที่จะช่วยฝึกพูด 2. ไม่มี native speaker ช่วยฝึกพูด 3. คนรอบตัวไม่พูดภาษาอังกฤษ 4. เพื่อน ๆ พูดภาษาไทยใหญ่ 5. ไม่มีเพื่อนหลากหลายชาติให้ฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ
2.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการพูด	1. ต้องอยู่กับรูมเมท 2-3 คนทำให้ไม่มีเวลส่วนตัวในการฝึกฝนการพูด 2. เพื่อนรอบตัวพูดภาษาแม่ คือ ภาษาไทยใหญ่ 3. สิ่งแวดล้อมไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ
2.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	1. อายุที่จะพูดภาษาอังกฤษกับครู

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	2. อายุที่จะพูดภาษาอังกฤษในที่สาธารณะ 3. อายุที่จะพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน จึงใช้ภาษาไทยใหญ่ ซึ่งเป็นภาษาแม่แทน 4. ไม่รู้คำศัพท์ที่จะพูด 5. ไม่รู้วิธีการฝึกพูด 6. พูดภาษาไทยได้ จึงเลือกพูดภาษาไทยกับอาจารย์มากกว่าภาษาอังกฤษ
2.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน	1. อาจารย์บางท่านพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนน้อย 2. อาจารย์บางท่านพูดภาษาไทย ทำให้ไม่เข้าใจ 3. อาจารย์บางท่านไม่ถามเพื่อให้นักศึกษาฝึกพูดตอบ ต้องฟังอย่างเดียว
2.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	ไม่มี
2.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	1.เรียนวิชาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไป
2.10 ปัญหาอื่น ๆ	ไม่มี
3. สภาพปัญหาทักษะการอ่าน	
3.1 ความสามารถในการอ่าน	1. เข้าใจประมาณ 70 -80% ของเนื้อหาที่อ่าน 2. เข้าใจประมาณ 90 -100% ของเนื้อหาที่อ่าน 3. เข้าใจประมาณ 80% ของเนื้อหาที่อ่าน 4. เข้าใจประมาณ 80 – 90% ของเนื้อหาที่อ่าน 5. เข้าใจประมาณ 90% ของเนื้อหาที่อ่าน 6. เข้าใจประมาณ 75% ของเนื้อหาที่อ่าน 7. เข้าใจประมาณ 65% ของเนื้อหาที่อ่าน 8. เข้าใจประมาณ 70% ของเนื้อหาที่อ่าน 9. เข้าใจประมาณ 35% ของเนื้อหาที่อ่าน
3.2 ความยากในการอ่าน	1. รู้สึกยากเมื่อเจอคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย 2. รู้สึกยากเมื่อเจอศัพท์ระดับ advance 3. คำศัพท์ที่ยาว ๆ จะจำความหมายไม่ได้
3.3 เรื่องการอ่านที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	1. การอ่านเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาที่ยากที่สุด และการอ่านเรื่องสั้นง่ายที่สุด 2. การอ่านงานวิชาการที่ยากที่สุด และการอ่านเรื่องสั้นนิทาน ง่ายที่สุด

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	<p>3. การอ่านงานวิจัยยากที่สุด และการอ่านวลีสั้น ๆ หรือเรื่องสั้น ง่ายที่สุด</p> <p>4. เรื่องที่ยากที่สุด คือเรื่องเกี่ยวกับการเมือง และพระพุทธศาสนา ส่วนเรื่องที้ง่ายที่สุด คือ เรื่องสั้น และคำพูดสร้างแรงบันดาลใจ</p> <p>5. เรื่องที่ยากที่สุด คือ เรื่องทางการแพทย์และพระพุทธศาสนา เรื่องที้ง่ายที่สุด คือ เรื่องสั้นและนวนิยาย</p> <p>6. เรื่องที่ยากที่สุด คือ เรื่องเกี่ยวกับธุรกิจและพระพุทธศาสนา เรื่องที้ง่ายที่สุด คือ เรื่องสั้น</p> <p>7. เรื่องที่ยากที่สุดคือการแปล ส่วนเรื่องที้ง่ายที่สุด คือ เรื่องเทคโนโลยี</p> <p>8. เรื่องที่ยากที่สุด คือ การอ่านบทความวิชาการ ส่วนเรื่องที้ง่ายที่สุด คือ การอ่านเรื่องสั้น และเนื้อเพลง</p> <p>9. เรื่องที่ยากที่สุด คือการอ่านเกี่ยวกับการเดินทาง การอ่านเรื่องสั้นหรือนิทานง่ายที่สุด</p>
3.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการอ่าน	<p>1. หนังสือภาษาอังกฤษในห้องสมุดมีน้อยเกินไป</p> <p>2. หนังสือเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมีน้อย ส่วนใหญ่เป็นหนังสือเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา</p>
3.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการอ่าน	<p>1. มีหนังสือที่ใช้ฝึกอ่านน้อย</p> <p>2. ที่หอพักค่อนข้างเสียงดัง ทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกอ่าน</p>
3.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	<p>1. รู้สึกว่างเวลาอ่าน</p> <p>2. ซึ่เกียจ</p> <p>3. ไม่มีแผนสำหรับการพัฒนาทักษะการอ่าน</p>
3.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน	<p>1.อาจารย์ไม่ค่อยกระตุ้นให้ฝึกอ่าน</p>
3.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	ไม่มี
3.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	ไม่มี
3.10 อื่น ๆ	<p>1. ต้องการให้อาจารย์ส่งบทเรียนให้อ่านก่อนเริ่มชั้นเรียน</p>

หัวข้อ	ความคิดเห็น
4.สภาพปัญหาทักษะการเขียน	
4.1 ความสามารถในการเขียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. เขียนแต่ระดับประโยค แต่ไม่สามารถเขียนเป็น essay ได้ 2. เขียนได้ประมาณ 40% ของเนื้อหาที่ยากเขียน 3. เขียนได้ประมาณ 50% ของเนื้อหาที่ยากเขียน
	<ol style="list-style-type: none"> 4. เขียนได้ประมาณ 40-50% ของเนื้อหาที่ยากเขียน 5. เขียนได้ประมาณ 30 -45% ของเนื้อหาที่ยากเขียน 6. เขียนได้ประมาณ 70% ของเนื้อหาที่ยากเขียน 7. เขียนได้ประมาณ 30% ของเนื้อหาที่ยากเขียน
4.2 ความยากในการเขียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเขียนงานเชิงวิชาการยากมาก 2. ไม่รู้คำศัพท์และโครงสร้างประโยค 3. ไวยากรณ์ 4. การใช้ tense ที่ถูกต้อง 5. ไม่รู้จักสำนวน 6. ไม่สามารถสร้างประโยคได้
4.3 เรื่องการเขียนที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเขียนเชิงวิชาการยากที่สุด การเขียน essay ง่ายที่สุด 2. การเขียนเชิงวิชาการยากที่สุด การเขียนเกี่ยวกับชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 3. การเขียนเชิงวิชาการยากที่สุด การเขียน essay ง่ายที่สุด 4. การเขียนเชิงวิชาการยากที่สุด การเขียนถึงเพื่อนง่ายที่สุด 5. การเขียนตอบแบบฝึกหัดยากที่สุด การเขียนเกี่ยวกับเรื่องตัวเองง่ายที่สุด 6. การเขียน essay ยากที่สุด การเขียนบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด
4.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการเขียน	<ol style="list-style-type: none"> 1.ไม่ค่อยมีกิจกรรมให้ฝึกหัดการเขียนภาษาอังกฤษ 2. ทำกิจกรรมในวิทยาลัย ฯ มากทำให้ไม่มีเวลาฝึกเขียน
4.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการเขียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ที่หอพักค่อนข้างเสียงดัง ทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกเขียน
4.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ขี้เกียจ

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	2. ไม่ค่อยได้ฝึกเขียน 3. ไม่ชอบการเขียนภาษาอังกฤษ 4. ไม่มีการวางแผนเพื่อฝึกเขียน
4.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน	1. อาจารย์บางท่านไม่อธิบาย แต่ใช้วิธีการลอกจากหนังสือใส่กระดาน
4.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	1. อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัดแต่ไม่อธิบายว่าที่ทำไมไปถูกหรือผิด จึงไม่รู้ว่าผิดตรงไหน 2. อาจารย์ไม่ค่อยสอนวิธีการเขียน 3. อาจารย์ไม่ค่อยอธิบายเมื่อมีคำถาม
4.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	1. เรียนเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากเกินไป 2. วิชาส่วนใหญ่เป็นวิชา basic
4.10 อื่น ๆ	ไม่มี

ตารางที่ 3 สภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3

หัวข้อ	ความคิดเห็น
1. สภาพปัญหาทักษะการฟัง	
1.1 ความสามารถในการฟัง	<ol style="list-style-type: none"> 1. น่าจะอยู่ระดับ B1 ของ CEFR 2. Level 3/5 3. ระดับ Intermediate 4. เข้าใจ 80% ของเนื้อหาที่ได้ฟัง 5. เข้าใจ 70% ของเนื้อหาที่ได้ฟัง 6. เข้าใจ 50% ของเนื้อหาที่ฟัง
1.2 ความยากในการฟัง	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความแตกต่างของสำเนียงและการออกเสียงทำให้ฟังไม่เข้าใจ
	<ol style="list-style-type: none"> 2. การฟัง connected speech หรือ linking word 3. การฟังคำศัพท์ที่เป็นระดับ advance เพราะไม่รู้ความหมาย 4. การฟังคนพูดเร็ว ๆ ไม่ทัน 5. ฟัง native speaker ไม่ทัน
1.3 เรื่องการฟังที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การฟังข่าวยากที่สุด การฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 2. การฟัง native speaker ยากที่สุด การฟังเพื่อนพูดในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 3. การฟังข่าวยากที่สุด การฟังเพลงง่ายที่สุด 4. การฟังเกี่ยวกับการเมืองยากที่สุด การฟังเพลงง่ายที่สุด 5. การฟังบทพูดภาพยนตร์ยากที่สุด การฟังเพลงง่ายที่สุด 6. การฟังเกี่ยวกับการแพทย์ยากที่สุด การฟังเรื่องเล่าง่ายที่สุด 7. การพูดอย่างเป็นทางการยากที่สุด การสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด
1.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการฟัง	<ol style="list-style-type: none"> 1. ไม่มีเพื่อนต่างชาติที่จะช่วยฝึกพูดภาษาอังกฤษ 2. เพื่อน ๆ ภาษาไทยหรือไทใหญ่ ทำให้ไม่ได้พัฒนาเรื่องการฟัง

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	3. เพื่อน ๆ เข้าใจภาษาไทย ทำให้อาจารย์อธิบายเป็นภาษาไทย ส่งผลให้ไม่ได้ฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
1.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งผลต่อการฟัง	1. ที่หอพักค่อนข้างเสียงดัง ห้องสมุดมีเสียงดังเป็นบางครั้ง ทำให้ไม่เหมาะจะฝึกการฟังด้วยตนเอง
1.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	1. ไม่มีแรงบันดาลใจในการฝึกทักษะการฟัง 2. เวลาพูดกับเพื่อนจะใช้ภาษาพม่าหรือไทใหญ่ ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่ได้ฝึกภาษาอังกฤษ 3. ขี้เกียจฝึกการฟัง 4. ง่วงนอนเวลาฝึกฟัง
1.7 ปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดของผู้สอน	1. อาจารย์ใช้ภาษาไทยในการสอนประมาณ 70-75% ทำให้ขาดทักษะการฟังภาษาอังกฤษในห้องเรียน 2. ความแตกต่างของสำเนียงของอาจารย์ของแต่ละท่าน ทำให้รู้สึกไม่คุ้นเคยและฟังไม่เข้าใจ
	3. อาจารย์ไม่ได้แนะนำวิธีการปรับปรุงการฟัง และอาจารย์บางคนก็ใช้ภาษาอังกฤษไม่คล่อง
1.8 ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการและเทคนิคการสอน	1. อาจารย์ใช้ตนเองเป็นศูนย์กลางในการสอน ไม่ได้ใช้นักศึกษาเป็นศูนย์กลางในการสอน
1.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตรโครงสร้างรายวิชา	1. มีรายวิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะการฟังน้อย 2. มีรายวิชาเกี่ยวกับภาษาบาลีและสันสกฤต คิดว่าน่าจะเปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษจะดีกว่า
1.10 ปัญหาอื่น ๆ	1. ไม่มี native speaker มาช่วยฝึกทักษะการฟัง
2. สภาพปัญหาทักษะการพูด	
2.1 ความสามารถในการพูด	1. น่าจะอยู่ระดับ B2 2. ค่อนข้างแย่มาก 3. ระดับ 3/5 4. พูดได้ประมาณ 50% ของเนื้อหาที่อยากพูด 5. พูดได้ประมาณ 60% ของเนื้อหาที่อยากพูด 6. พูดได้ 40% ของเนื้อหาที่อยากพูด
2.2 ความยากในการพูดออกเสียง	1. การออกเสียงให้ถูกต้อง 2. ใช้ Intonation ไม่ถูก 3. การไม่รู้คำศัพท์

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	4. เมื่อพูดจะมีความกังวลเกี่ยวกับระดับภาษาว่าเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ
2.3 การพูดในเรื่องที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การนำเสนอหน้าชั้นเรียนยากที่สุด การพูดสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 2. การพูดเกี่ยวกับพระพุทธศาสนายากที่สุด การพูดสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 3. การพูดเกี่ยวกับพระพุทธศาสนายากที่สุด การพูดเกี่ยวกับการศึกษาง่ายที่สุด 4. การพูดเกี่ยวกับธุรกิจและกฎหมายเป็นเรื่องที่ยากที่สุด การพูดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและศาตราเป็นเรื่องง่ายที่สุด 5. การพูดแบบเล่าข่าวยากที่สุด การพูดแบบ talk show ง่ายที่สุด 6. การพูดกับผู้อาวุโสยากที่สุดเพราะไม่รู้คำที่เป็นทางการ การพูดกับเพื่อนในบทสนทนาชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 7. การพูดนำเสนอในที่สาธารณะยากที่สุด การพูดในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 8. การพูดเกี่ยวกับกฎหมายยากที่สุด การพูดในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด
2.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อเรียนการพูด	<ol style="list-style-type: none"> 1. ไม่มีเพื่อนต่างชาติให้ฝึกพูด 2. เพื่อน ๆ รอบตัวใช้ ภาษาไทย ภาษาพม่า หรือภาษาไทยใหญ่ ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่ได้ฝึกพูด 3. ใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียน นอกห้องเรียนใช้ภาษาไทยหรือไทยใหญ่ ทำให้ไม่ได้ฝึกภาษาอังกฤษ
2.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการพูด	<ol style="list-style-type: none"> 1. เสียงดังทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกพูด
2.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ไม่มีแรงบันดาลใจในการฝึกพูด แม้บางครั้งจะร้องเพลงบ้าง แต่ไม่ได้ช่วยให้ดีขึ้นเท่าไร 2. รู้สึกเหนื่อยมากจนไม่อยากฝึกพูดภาษาอังกฤษเพราะต้องทำกิจกรรมในวิทยาลัย ๆ มากเกินไป อยากนอนและดูหนังมากกว่า 3. ไม่มีความมั่นใจที่จะพูดภาษาอังกฤษ

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	4. ซึ่เกียจที่จะฝึกพูด
2.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน	<ol style="list-style-type: none"> 1. อาจารย์พูดภาษาอังกฤษสำเนียงไทยทำให้ไม่คุ้นชิน เมื่อต้องฟังสำเนียง native speaker 2. อาจารย์บางท่านใช้ภาษาไทยในการสอน 3. ไม่มี native speaker มาสอน
2.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนหรือการแสดงความคิดเห็น แต่ไม่รู้ว่าพูดถูกต้องหรือไม่ เพราะอาจารย์ไม่บอกว่าควรแก้ไขตรงไหน 2. อาจารย์ไม่ได้สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ทุกคนพูดภาษาอังกฤษ และในการนำเสนอบางครั้งอาจารย์อนุญาตให้พูดภาษาไทยทำให้บางคนพูดภาษาไทย จึงไม่ได้ปรับปรุงภาษาอังกฤษ 3. ตอนเรียนวิชาการพูดตอนปี 1 ไม่ได้ฝึกพูด อาจารย์ใช้การสอนอธิบายให้ฟังอย่างเดียว
	4. อาจารย์บางท่านเหมือนสอนไม่เป็น
2.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	<ol style="list-style-type: none"> 1. รายวิชาที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะการพูดน้อยเกินไป 2. วิชา translation ต้องแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ และแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ซึ่งพื้นฐานภาษาไทยไม่ดีพอจะเรียนวิชาการแปลลักษณะนี้
2.10 ปัญหาอื่น ๆ	1. กิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่จัดให้น้อยเกินไป
3. สภาพปัญหาทักษะการอ่าน	
3.1 ความสามารถในการอ่าน	<ol style="list-style-type: none"> 1. น่าจะอยู่ระดับ B2 ของ CEFR 2. ระดับ 5/5 3. เข้าใจ 80% ของเนื้อเรื่องที่อ่าน 4. เข้าใจ 50% ของเนื้อเรื่องที่อ่าน 5. เข้าใจ 60% ของเนื้อเรื่องที่อ่าน 6. เข้าใจ 80% ของเนื้อเรื่องที่อ่าน
3.2 ความยากในการอ่าน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ไม่รู้จักคำศัพท์ระดับ advance 2. รู้สึกว่าอ่านประโยคยาว ๆ ไม่เข้าใจ
3.3 เรื่องการอ่านที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	1. การอ่านข่าวและเกี่ยวกับธุรกิจยากที่สุด การอ่านเรื่องนั้นหรือนิทานง่ายที่สุด

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	2. การอ่านเกี่ยวกับธรรมชาติและการเมืองยากที่สุด การอ่านนิยายและเรื่องสั้นง่ายที่สุด 3. การอ่านเชิงวิชาการยากที่สุด การอ่านเกี่ยวกับศาสนาและสิ่งแวดล้อมง่ายที่สุด 4. การอ่านเกี่ยวกับการเมืองยากที่สุด การอ่านเนื้อเพลงง่ายที่สุด 5. การอ่านเกี่ยวกับการแพทย์ กฎหมายยากที่สุด การอ่านเรื่องสั้น นวนิยายง่ายที่สุด 6. การอ่านโคลง กลอน ยากที่สุด การอ่านเรื่องสั้น ง่ายที่สุด 7. การอ่านเกี่ยวกับภูมิอากาศและการตลาดยากที่สุด การอ่านเรื่องสั้น นิทานง่ายที่สุด 8. การอ่านเชิงประวัติศาสตร์ยากที่สุด การอ่านบทสนทนาพื้นฐานง่ายที่สุด
3.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียนการอ่าน	1. หนังสือที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษในห้องสมุดมีน้อย เก่า และส่วนมากเป็นภาษาไทย 2. ที่นั่งในห้องสมุดมีน้อย ทำให้ต้องนั่งติด ๆ กันทำให้ไม่มีสมาธิในการอ่าน 3. ทางเดินไปห้องสมุดแคบ มีด และขรุขระ การเดินไปห้องสมุดจึงรู้สึกอันตราย 4. ไม่มีประกาศเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ใช้เป็นภาษาไทย
3.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อ การเรียนการอ่าน	1. หอพักค่อนข้างเสียงดัง ทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกอ่าน 2. ห้องพักข้าง ๆ ชอบมีปาร์ตี้เสียงดัง ทำให้รบกวนการฝึกอ่าน
3.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	1. ไม่ได้ให้เวลาตัวเองในการฝึกอ่านมากเท่าที่ควร 2. ไม่ได้ฝึกอ่านทุกวัน 3. ไม่ชอบการอ่าน
3.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน	1. อาจารย์บางท่านมาสอนแบบไม่มีการวางแผน
3.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	1. อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัด แต่ไม่อธิบายหรือแจ้งให้ทราบว่าจะทำไปถูกหรือผิด

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	2. วิธีการสอนบางรายวิชาใช้การอ่านนิยายยาว ๆ แล้วให้จำมาตอบข้อสอบ ควรเรียนเชิงวิเคราะห์หรือวิพากษ์จะดีกว่า
3.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	ไม่มี
3.10 อื่น ๆ	1. ต้องการสถานที่เงียบ ๆ สำหรับการฝึกอ่าน
4.สภาพปัญหาทักษะการเขียน	
4.1 ความสามารถในการเขียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. Basic writing 2. แยะมาก 3. Intermediate 4. เขียนได้ประมาณ 50% ของเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร 5. เขียนได้ประมาณ 60% ของเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร 6. เขียนได้ประมาณ 40% ของเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร
4.2 ความยากในการเขียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. การใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้อง 2. การเขียนประโยคให้ถูกโครงสร้างไวยากรณ์
	<ol style="list-style-type: none"> 3. การสะกดคำศัพท์ 4. การใช้สำนวน 5. การเขียนประโยคยาว ๆ 6. การเรียบเรียงความคิดในการเขียน 7. การใช้ conjunction
4.3 เรื่องการเขียนที่ยากที่สุดและง่ายที่สุด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเขียนเชิงวิชาการที่ยากที่สุด การเขียนบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 2. การเขียนงานวิจัยที่ยากที่สุด การเขียนบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 3. การเขียนจดหมายถึงผู้ใหญ่หรือผู้เชี่ยวชาญที่ยากที่สุด การเขียนบทสนทนาในชีวิตประจำวันง่ายที่สุด 4. การเขียนแบบ native speaker ยากที่สุด การเขียนแบบ Asian ง่ายที่สุด 5. การเ
4.4 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนการเขียน	1. ไม่มีกิจกรรมนอกชั้นเรียนที่สร้างโอกาสให้ฝึกทักษะการเขียน

หัวข้อ	ความคิดเห็น
	2. ร้านอาหารใช้ภาษาไทยในการสั่งซื้อ จึงไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ 3. ป้ายทุกอย่างเป็นภาษาไทย แม้แต่ตัวเลขหน้าห้องก็เป็นเลขไทย 4. การอาศัยอยู่ในป่าทำให้มีสัตว์ ยุงและแมลงมาก ทำให้รู้สึกรบกวนการเรียน
4.5 ปัญหาจากที่บ้านหรือหอพักที่ส่งต่อการเรียนการสอน	1. ใบประกาศต่าง ๆ เขียนเป็นภาษาไทย ทำให้ไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษ 2. ที่หอพักเสียงดังมาก ทำให้ไม่มีสมาธิในการฝึกเขียน
4.6 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน	1. ไม่ได้จัดเวลาสำหรับการฝึกเขียนให้เป็นกิจจะลักษณะ 2. ขี้เกียจที่จะฝึกการเขียนและการเรียนรู้ไวยากรณ์ 3. ไม่ได้วางแผนที่ฝึกฝนการเขียนของตนเอง 4. ไม่มีแรงบันดาลใจที่จะฝึกเขียน 5. ไม่รู้จะเริ่มต้นฝึกเขียนอย่างไร
4.7 ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้สอน	1. อาจารย์บางท่านดูที่ลายมือในการเขียนแล้วให้คะแนนแทนที่จะดูเนื้อหาที่เขียนไป
4.8 ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	1. อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัด แต่ไม่เฉลยหรือแจ้งว่าเขียนผิดตรงไหน ทำให้ไม่รู้ว่าที่เขียนไปถูกหรือผิด 2. กิจกรรมระหว่างเรียนไม่ค่อยมีเกี่ยวกับการฝึกเขียน
4.9 ปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา	ไม่มี
4.10 อื่น ๆ	ไม่มี

ตารางที่ 4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
1.มีรายวิชา เกี่ยวกับ พระพุทธศาสนา มากเกินไป	1. รู้สึกเงินอายุ เมื่อต้องพูด ภาษาอังกฤษ	1.อาจารย์บาง ท่านบรรยายยาว มากและเล่าเรื่อง ซ้ำ ๆ จนไม่เข้าใจ เป้าหมายของ การบรรยาย	1.สัญญาณ อินเทอร์เน็ตไม่ เสถียรทำให้เป็น อุปสรรคในการ เรียนออนไลน์	1.การเรียน ออนไลน์ทำให้ ไม่ได้พูดคุยกับ เพื่อน ๆ และ อาจารย์นอกเวลา เรียน
	2.รู้สึกกลัวและ เกรงใจอาจารย์	2.อาจารย์บาง ท่านไม่แจ้ง คะแนนการ ทดสอบทำให้ไม่ สามารถประเมิน	2.ไม่มีกิจกรรม เกี่ยวกับการวาง แผนการใช้ ความรู้เพื่ออาชีพ ในอนาคต	2.เพื่อนร่วม หอพักเสียงดังทำ ให้ไม่มีสมาธิใน การเรียนเพิ่มเติม ด้วยตนเอง
		ตนเองได้ว่าอยู่ใน ระดับใด		
	3.เนื่องจากต้อง เรียนจากที่บ้าน ทำให้ต้องช่วยที่ บ้านทำงาน ส่งผลให้มีเวลาใน การฝึกฝนตนเอง น้อย	3.อาจารย์บาง ท่านไม่เฉลย แบบทดสอบทำ ให้ไม่ทราบทำผิด หรือทำถูก ควร ปรับปรุงเรื่องใด	3.กิจกรรมที่ สามารถทำ ในช่วงเรียน ออนไลน์คือการ นำเสนอ ส่วน กิจกรรมอื่นไม่ สามารถทำได้	3.การเรียน ออนไลน์ทำให้ ขาดโอกาสฝึกฝน พูดคุยกับอาจารย์ และเพื่อน และ ไม่ได้ทำกิจกรรม พัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษ
	4. ความขี้เกียจ ฝึกฝน	4.อาจารย์บาง ท่านไม่ตรงต่อ เวลา	4.กิจกรรมที่ทาง วิทยาลัย ๆ ให้ทำ เหมาะสมกับ เด็กไทยมากกว่า ต่างชาติ	
		5.อาจารย์บาง ท่านเพิกเฉยต่อ นักศึกษาบางคน	5.อุปกรณ์การ เรียนการสอนไม่ เพียงพอ เช่น	

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
		เพราะไม่สามารถ ตอบคำถาม อาจารย์ได้	โปรเจกเตอร์ ลำโพง ไมโครโฟน	
		6. อาจารย์บาง ท่านสอนด้วย ภาษาไทยทำให้ ไม่เข้าใจเนื้อหา	6.อาจารย์ผู้สอน ไม่หลากหลายมี น้อยเกินไปทำให้ ได้เรียนรู้โลกทัศน์ ไม่กว้างเท่าที่ควร	
		7.อาจารย์บาง ท่านไม่เก่ง เทคโนโลยีทำให้ ใช้เวลาในการ		
		จัดการเครื่องมือ ในการสอนนาน		
		8.อาจารย์บาง ท่านสอนเนื้อหา ไม่เกี่ยวข้องกับ อธิบายรายวิชา		
		9.มีการเสนอแนะ วิธีการสอนแก่ อาจารย์บางท่าน แต่อาจารย์ไม่ ปรับเปลี่ยน ยังใช้ วิธีเดิม		
		10.อยากให้ อาจารย์ ยกตัวอย่าง ประกอบการสอน มากกว่านี้		

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
		11.อาจารย์บาง ท่านเลื่อนเวลา สอนโดยไม่แจ้ง ล่วงหน้า		

ตารางที่ 5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
				1.คนรอบตัวไม่ พูดภาษาอังกฤษ ใช้ภาษาไทยหรือ ภาษาไทยใหญ่
1.รายวิชา เกี่ยวกับ พระพุทธศาสนา มีมากเกินไปและไม่ เข้าใจว่าทำไม ต้องเรียนภาษา บาลีและ สันสกฤต	1.ขาดความมั่นใจ ในการพูด ภาษาอังกฤษกับ อาจารย์	1.ไม่ค่อยมีโอกา สได้คุยกับอาจารย์ เป็นภาษาอังกฤษ นอกเวลาเรียน	1.อุปกรณ์การ เรียนการสอนไม่ เพียงพอ เช่น ต้องแชร์การใช้ ทีวีร่วมกับ นักศึกษาชั้นปีที่ 4	
2.การบังคับเรียน ภาคฤดูร้อนทำให้ รู้สึกเหนื่อย เกินไป		2.ไม่มีอาจารย์ เจ้าของภาษาปี ประจำการสอน	2.อาจารย์บาง ท่านไม่อธิบาย เมื่อมีคำถาม และ เงียบ	2.ภาษาที่ใช้ใน การจัดกิจกรรม เป็นภาษาไทยทำ ให้ไม่ได้ฝึกฝน ภาษาอังกฤษ
3. บางรายวิชา เนื้อหาการสอน คล้ายกัน และ บางรายวิชายังคง เป็นวิชาพื้นฐาน		3.อาจารย์บาง ท่านขาดความ กระตือรือร้นใน การสอน	3.การที่ยังไม่มี ผู้สำเร็จ การศึกษาทำให้ เกิดความกังวลใจ ว่าจะสามารถหา งานหลังจบ การศึกษาได้ หรือไม่เพราะยัง ไม่มีตัวอย่าง	3.มีการจัด กิจกรรมมากใน วิทยาลัยซึ่งส่งผล กระทบต่อเวลา เรียนและการ ทบทวนบทเรียน

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
4.ควรมีรายวิชา เกี่ยวกับ มนุษยศาสตร์ มากกว่านี้		4. อาจารย์บาง ท่านไม่ตรงต่อ เวลา	4.ไม่มีเพื่อน ต่างชาติใน วิทยาลัย ฯ	4.สัญญาณ อินเทอร์เน็ตไม่ เสถียรและอ่อน มาก
5.การทดสอบ กลางภาคและ ปลายภาคไม่ได้ สะท้อนถึง ความสามารถใน		5.อาจารย์บาง ท่านสอนตามวิธี ที่ตนเองถนัดโดย ไม่สนใจว่า นักศึกษาเข้าใจ	5. กิจกรรมการ เรียนรู้นอก ห้องเรียนมีน้อย เกินไป	
การพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษ		หรือไม่		
6.รายวิชาที่เรียน ไม่สัมพันธ์กัน		6. อาจารย์บาง ท่านไม่ถนัดการ ใช้เทคโนโลยีใน การสอน	6.บรรยากาศ ภายในวิทยาลัย ฯ ไม่ใช่ บรรยากาศแห่ง การเรียนรู้แม้แต่ ในห้องสมุด	
7.รายวิชาที่ เกี่ยวกับทักษะใน ศตวรรษที่ 21 มี น้อยเกินไป		7.อาจารย์บาง ท่านไม่ให้ความสำคัญกับ นักเรียนและการ สอน แต่ให้ความสำคัญกับ งานอื่น ๆ		
		8.มีการประเมิน การสอนทุกภาค การศึกษา แต่ อาจารย์ไม่ ปรับปรุงวิธีการ สอน		

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
		9.อาจารย์บาง ท่านมักตำหนิ และไม่ให้กำลังใจ ในการเรียน		
		10.อาจารย์บาง ท่านสอนแค่ 3 ประโยคเวลา นอกจากนั้นพูด เรื่องไม่เกี่ยวกับ การเรียน		
		11.อาจารย์บาง ท่านไม่เตรียมการ สอน		
		12.อาจารย์บาง ท่านมอบหมาย ให้อ่านหนังสือ จำนวนมาก แต่ รู้สึกว่าคุณครู เองก็ไม่ได้เข้าใจ หนังสือทั้งหมด		
		13. อาจารย์บาง ท่านไม่สอนแต่ มอบหมายงานให้ ทำเป็นส่วนมาก ซึ่งทำไม่ได้เรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เท่าที่ควร		

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
		14.อาจารย์บาง คนเลือกพูดคุย และถามเฉพาะ นักศึกษาคน โปรดทำให้ละเลย คนอื่น ๆ		

ตารางที่ 6 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
1.รายวิชา เกี่ยวกับ พระพุทธศาสนา มีมากเกินไป	1.ความซ้ำเกียจ	1.อาจารย์บาง ท่านไม่มาสอน ตามเวลาและไม่ แจ้งล่วงหน้าว่า งดสอน	1.อุปกรณ์การ สอนไม่เพียงพอ เช่น ทีวีต้องแบ่ง กันใช้กับ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ไม่มีโปรเจกเตอร์	1.การเรียนรู้นอก สถานที่ที่มีน้อย เกินไป
2.การวัดผล ประเมินผลไม่ ควรใช้เฉพาะการ สอบ แต่ควรมี รูปแบบอื่นด้วย	2.ไม่ได้ชอบ ภาษาอังกฤษแต่ จำเป็นต้องเรียน เพราะเป็นทักษะ ที่จำเป็นในโลก ปัจจุบัน	2.อาจารย์บาง ท่านพูดเรื่องซ้ำ ๆ ตลอด ระยะเวลาที่เรียน ไม่ได้เรียนเรื่อง ใหม่	2.ไม่มี เครื่องปรับอากาศ ทำให้เรียนไม่รู้ เรื่องเมื่ออากาศ ร้อนมาก	2.การไกลบ้าน ไม่สามารถติดต่อ ทางบ้านได้ เนื่องจาก สถานการณ์ การเมือง ส่งผล ให้รู้สึกเบื่อและ ขาดกำลังใจใน การเรียน
3.วิชาที่เรียนส่วน ใหญ่เป็นวิชา พื้นฐานและ เนื้อหาการสอน คล้าย ๆ กันทำให้ รู้สึกเหมือนไม่ได้ เรียนเพิ่มเติมแม้ จะอยู่ปี 3 แล้วก็ ตาม		3.สำเนียงที่ แตกต่างกันของ อาจารย์ทำให้ฟัง ไม่เข้าใจ	3.มีกิจกรรมใน วิทยาลัย ๆ มาก เกินไปทำให้รู้สึก เหนื่อยเมื่อเข้า เรียน	3.วิทยาลัยเงียบ สงบเกินไป ทำให้ รู้สึกเบื่อและซ้ำ เกียจเรียน
4.ไม่อยากเรียน วิชาสันสกฤต เพราะยากและไม่ รู้ว่าจะไปใช้ ประโยชน์อย่างไร		4.อาจารย์บาง ท่านไม่เปิดใจรับ ฟังข้อเสนอแนะ ในการสอนและ ไม่ช่วยแก้ปัญหา	4.กิจกรรมส่วน ใหญ่เกี่ยวข้องกับ พระพุทธศาสนา แต่ไม่ค่อย เกี่ยวข้องกับ	4.บรรยากาศใน หอพักไม่สร้าง บรรยากาศการ เรียนรู้ ภาษาอังกฤษ

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
		การเรียน	มนุษยศาสตร์	
5.ไม่สามารถ เชื่อมโยงความรู้ แต่ละรายวิชาเข้า ด้วยกันได้		5.อาจารย์ไม่ค่อย มีเวลาให้พบปะ นอกเวลาเรียน	5.กิจกรรม เกี่ยวกับ ภาษาอังกฤษมี น้อย	5.บุคลากรที่นี่ ค่อนข้างเจียม และติดต่อสื่อสาร ยาก เมื่อมีคำถาม ไม่รู้ว่าจะต้องถาม ใคร
6.รายวิชาควร ปรับปรุงเนื้อหา ให้เหมาะสมกับ การพัฒนาทักษะ ในศตวรรษที่ 21 มากกว่านี้		6.วิธีการสอนของ อาจารย์บางท่าน ไม่สร้างแรง บันดาลใจในการ เรียน	6.กิจกรรมการ อบรม TOEIC ใช้ เนื้อหาซ้ำ ๆ ทุกปี	6.กิจกรรมที่มีใน วิทยาลัย ๆ ไม่ หลากหลาย ไม่มี บรรยากาศทาง วิชาการ
7.ตารางเรียน เป็นการบังคับ เรียน ไม่มีโอกาส เลือกเรียนตาม ความสนใจ		7.อาจารย์ให้ทำ แบบฝึกหัดเยอะ แต่ไม่แจ้ง นักศึกษาว่าทำผิด หรือถูก		7.เนื่องจาก สถานการณ์การ แพร่ระบาดโค วิด-19 ทำให้ต้อง เรียนออนไลน์ซึ่ง เรียนไม่เข้าใจ
8.ไม่อยากเรียน ช่วงภาคฤดูร้อน		8.อาจารย์บาง ท่านไม่แจ้ง แผนการสอนและ วัตถุประสงค์การ สอนในแต่ละครั้ง ทำให้มีผลต่อการ เตรียมตัวเรียน		
		9.วิธีการสอนของ อาจารย์บางท่าน เพียงแค่แจก เอกสารแล้วสอน		

ปัจจัยด้าน หลักสูตร	ปัจจัยด้าน ผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สถานศึกษา	ปัจจัยด้านบริบท ทางสังคมของ ผู้เรียน
		ซึ่งเป็นวิธีการ สอนแบบโบราณ		
		10.อาจารย์บาง ท่านไม่เปิดใจรับ ฟังข้อเสนอแนะ หรือความเห็น ด้วยเหตุผลว่า มี อายุมากกว่าและ มีประสบการณ์ มากกว่า เพราะฉะนั้น อาจารย์ถูกเสมอ		
		11.อาจารย์บาง ท่านไม่ให้โอกาส ในการออกแบบ หัวข้อการเรียน และกิจกรรมที่ทำ ในชั้นเรียน		
		12.อาจารย์บาง คนยังจำชื่อ นักศึกษาไม่ได้ แล้วจะสามารถรู้ ถึงความสามารถ ของนักศึกษาได้ อย่างไร		
		13.อาจารย์บาง ท่านไม่สามารถ ใช้เทคโนโลยีใน การสอนได้		

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย): นางสาวบันทิกา จารุมา

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ): Miss Bantika Jaruma

ประวัติการศึกษา:

2560 – ปัจจุบัน	กำลังศึกษาดุษฎีบัณฑิตสาขาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยพะเยา
2554	Master of Arts (Conflict Analysis and Management)
Royal Roads University, CANADA
2550	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท
มหาวิทยาลัยมหิดล
2544	ศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 1)
สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ผลงานทางวิชาการ

- บันทิกา จารุมา และสมคิด นันต๊ะ. (2563). “ความหลากหลายทางภาษาในสังคมไทย”. *วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง*, 9(1), 154-163.
- บันทิกา จารุมา และพยอม ก้อนในเมือง. (2563). “วิธีพัฒนาทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ”. *วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 6(1), 413-428.
- พระอุดมธีรคุณ และบันทิกา จารุมา. (2563). “ภาษาและวัฒนธรรม: ความหมาย ความสำคัญ และความสัมพันธ์ระหว่างกัน”. *วารสารมหาจุฬาริชาการ*, 7(2), 53-63.
- บันทิกา จารุมา. (2562). “วัฒนธรรมเชิงสันติสำหรับครู”. *วารสารมหาจุฬาริชาการ*, 6(2), 382-396.
- สมคิด นันต๊ะ และบันทิกา จารุมา. (2562). “การวิเคราะห์ช่องทางการสื่อสารโน้มน้าวใจในการรณรงค์งดเหล้าเข้าพรรษาของหน่วยงานรัฐในอำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน”. *วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 5(2), 107-116.

ผลงานการวิจัย

- บันทิกา จารุมา และสมคิด นันต๊ะ. (2562). *การวิเคราะห์วาทกรรมโน้มน้าวใจ: กรณีศึกษาการรณรงค์งดเหล้าเข้าพรรษาของหน่วยงานรัฐในอำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน*. (รายงานผลการวิจัย). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- บันทิกา จารุมา, สมคิด นันต๊ะ และอรพินท์ อินวงศ์. (2565). *การศึกษากลวิธีทางภาษาที่โน้มน้าวให้ประชาชนในพื้นที่ล้านนาตะวันออกเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการบริโภคแอลกอฮอล์ในช่วงเทศกาลของไทย*. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ.

ตำแหน่งปัจจุบัน: อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

หน่วยงาน: महापखषडीऐर्रीवठठळीइणडरसंगखरषुडडडड महावठठळीडडडडडडडडडडडडडड

สถานที่ติดต่อ: महापखषडीऐर्रीवठठळीइणडरसंगखरषुडडडड महावठठळीडडडडडडडडडड

เลขที่ 95 หมู่ 7 ต.ภูหลวง อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา 30150

โทรศัพท์/โทรสารสถานที่ทำงาน: 044-2493989

ใบรับรองจริยธรรมการวิจัยของข้อเสนอการวิจัย
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและยินยอม

หมายเลขข้อเสนอการวิจัย ว.๕๕/๒๕๖๔

ข้อเสนอการวิจัยนี้และเอกสารประกอบของข้อเสนอการวิจัยตามรายงานการแสดงด้านล่าง ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยแล้ว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าข้อเสนอการวิจัยที่จะดำเนินการมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอการวิจัยนี้ได้

ชื่อข้อเสนอการวิจัย: การวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาบัณฑิตเถรวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
(The Analysis on English Learning Problems of the Students of Mahapajapati Buddhist College, Mahamakut Buddhist University)

รหัสข้อเสนอการวิจัย: วจ.๐๑๑/๒๕๖๔

สถาบันที่สังกัด: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มหาบัณฑิตเถรวิทยาลัย
ในพระสังฆราชูปถัมภ์

ผู้วิจัยหลัก: นางสาวบัณฑิตกา จารุมา

เอกสารที่พิจารณาทบทวน

๑. แบบเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๔
๒. เอกสารชี้แจงข้อมูลผู้เข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๔
๓. หนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๔
๔. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	ฉบับที่ วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๔

(พระสุวรรณเมธาภรณ์, ผศ.)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔

หมายเลขใบรับรอง: ว.๕๕/๒๕๖๔

วันที่ให้การรับรอง: ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔

วันหมดอายุใบรับรอง: ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕